

(21)

த.ப. 10294

இலக்கண விளக்கம்

பண்டிதர் க. வீரகத்தி

கொழும்புத் திட்டக் கங்கம்
 வரை நிதிச் சங்கம்
 பதிவு இல. 78
 அறுக்கப்பட்ட நாள் 10. 5. 1950
 *
 கடை இல. 7. 6. 1950

600
296
L/PR

இலக்கண விளக்கம்

பண்டிதர் க. வீரகத்தி
(இயக்குநர், வாணி கலைக் கழகம்)

ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை,
கே. கே. எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

முதற்பதிப்பு : ஏப்ரல் 1968

திருத்திய மறுபதிப்பு : மார்ச் 1973

பதிப்புரை

திருத்தியும், புதுக்கியும், விளக்கியும் வெளிவரும் 'இலக்கண விளக்கம்' இரண்டாம் பதிப்பை வெளியிட்டு வைப்பதில் நாம் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

குறிப்பிட்ட தலைப்புகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, விடயப்பரப்பைத் தருக்கரீதியாக வகுத்திட்டு, நுண்ணிய ஆய்வு முறையில் புதுமையாக விளக்கஞ்செய்து, உளங்கொள்ளும் உதாரணங்கள் மூலம் தெளிவுசெய்து, இக்கால வழக்குகளை ஆங்காங்கே எடுத்துக்காட்டி, உயர்தரமானவர்களும், இலக்கணப் பசியும் தாகமும் உடையவர்களும், மொழித்துறைப் பிரியர்களும் உவக்கும் வகையாக அமைந்துள்ளது இந்நூல்:

சிந்தனையைக் கிழறிவிடும் கருத்துப் புதுமைகளையும், வாழையடி வாழையாக விடுபடாதிருந்த இலக்கணப்புதிர்கள் விடுவிக்கப்பட்ட ஆக்கப்பாட்டையும் அறிஞர் உலகம் உவப்புடன் ஒப்புக்கொள்ளும் என்பதில் நமக்கு ஐயமில்லை.

அனைவரையும் நல்ல மனதுடன் நூலுட்பிரவேசிக்க ஆர்வமுடன் அழைக்கின்றோம்.

பண்டிதர் திரு. க. வீ. அவர்கட்குத் தமிழன்னையின் வாழ்த்து ஆரக்கிடைக்க ஆண்டவன் அருள் தருக. அன்னையின் வாழ்த்தில் பண்டிதர் அவர்களால் இலக்கணத்துறை மேலும் வெளிச்சம் பெற்றுப் பிரகாசிக்கட்டும்!

ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை,
யாழ்ப்பாணம்.

பதிப்பகத்தார்

10-3-73

விண் கு. 3-75

பக்கமும் விளக்கமும்

பக்கம்

- 1—9 தமிழில் பெயர்ச் சொற்கள் திணை, பால் காட்டுதல்
 (i) படர்க்கைப் பெயர்கள்
 (ii) தன்மைப் பெயர்கள்
 (iii) முன்னிலைப்பெயர்கள்
- 10—14 வினைச் சொற்களின் திணை, பால், இடஅமைப்பு
 14—35 வேற்றுமை
- தமிழில் பெயர்கள் வேற்றுமை ஏற்கும் முறைகள்
 (i) எழுவாய்த் தொடர் அல்லது முதலாம் வேற்றுமை
 (ii) செயப்படு பொருட்டொடர் 2 ..
 (iii) காரண உடனிகழ்ச்சி 3 ..
 (iv) ஏற்கும் தொடர் 4 ..
 (v) நீக்கல் ஒப்பீட்டுத்தொடர் 5 ..
 (vi) உரிமைத்தொடர் 6 ..
 (vii) ஆதாரத்தொடர் 7 ..
- 36—37 தொகைத்தொடர்கள் ஆகுமாறு
 40—44 வினைப்பகுதிகள்
 45—47 தொழிற்பெயர்கள்
 47—52 வினையெச்ச மாகுமாறு
 52—55 பெயரெச்சம்
 55—57 தெரிநிலை வினைமுற்று
 58—59 குறிப்பு வினை
 60—62 வியங்கோள் வினைமுற்று
 63—65 எதிர்மறை வினையாக்கம்
 66—67 வினையாலணையும் பெயர்கள்
 68—71 தொகைத் தொடர்கள் ஆகுமாறு
 72—77 ஆகுபெயரும் அன்மொழியும்
 77—86 இருதிணைப் பொதுப்பெயர்
 86—89 இடைச்சொல்
 89—93 உரிச்சொல்
 93—94 அஃறிணை விரவுப்பெயர் அல்லது பால்பகா அஃறிணைப்
 95—99 முதனிலை எழுத்துக்கள் |பெயர்
 99-100 மொழியிறுதி எழுத்துக்கள்
 101-104 இடைநிலை மயக்கம்
 105 புணர்ச்சி
 108 உயிரிறுதி நிலை மொழியும் உயிர் முதல் வருமொழியும்
 சேருதல்
 இயல்புநிலை
 உடம்படு மெய்ப்புணர்ச்சி, குற்றியலுகரப்புணர்ச்சி
 பிற்சேர்க்கை
 1—2 இயற்சொல்
 2—5 திரிசொல்
 6—9 திசைச்சொல்
 9—11 வடசொல்

(1) தமிழில் பெயர்ச் சொற்கள்

திணை பால் காட்டுதல்

உயிர்களும், உயிரில் பொருள்களும் சிந்தனைத் திறனை அடிப் படையாகக்கொண்டு தமிழில் உயர்திணை, அஃறிணை எனப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. மக்களும், தேவரும், நரகரும் உயர்திணை எனவும், ஏனைய உயிருள்ள - இல்லாத அனைத்தும் அஃறிணை எனவும் கூறுவர் நன்னூலார்.

ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால் என முப்பகுப்புக்களைக் கொண்டது உயர்திணை. அஃறிணை ஒன்றன்பால் பலவீன்பால் என இருவகைப்படும். பாற்பதப்பிலேயே எண்ணும் அடங்கியுள்ளது. ஆண், பெண், ஒன்றன்பால்கள் ஒருமை எண். பலரும்-பலவும் பன்மை. இவ் ஐம்பாற் சொற்களும் படர்க்கைச் சொற்களாகும்.

தன்மை முன்னிலை இடச்சொற்களில் பாற்பாகுபாடு இல்லை. அவை ஒருமை, பன்மை மாத்திரம் குறிக்கும். பெயர்ச் சொற்கள் இந்த அடிப்படையிலேயே அஃதாவது இடத்தை ஒட்டியே தமிழில் அமைகின்றன.

இருதிணைப் பெயர்களைவிட, இருதிணைக்கும் பொதுவான பெயர்களும் உண்டு. அவை திணைப் பொதுப்பெயர் அல்லது விரவுப்பெயர் எனப்படும். அடைமொழிகளைக்கொண்டும், சிறப்பு வினைகளைக்கொண்டும் அவற்றின் திணை, பால், எண் உணரப்படும்.

பெயர்கள் அனைத்திலும் வடிவம் நோக்கிப் பாற்பாகுபாட்டை அறிய முடியாது. நுண்ணிய இலக்கண வல்லாளராகிய சேனாவரையர், “வினைச்சொற்போல இன்ன ஈறு இன்னபாற்கு உரித தெனப் பெயர்ச்சொல் ஈறுபற்றி உணரலாகாது” எனக் குறிப்பிட்டது முற்றிலும் உண்மையே.

படர்க்கைப் பெயர்கள்

(அ) உயர்திணை ஆண்பால்:

“எஃகானொற்றே ஆடுஉ அறிசொல்” எனக் கூறும் தொல் காப்பியம். ஆண்பாற் பெயர்கள் எனக் கரமெய்யை இறுதியாக உடையன என்பது இதன் கருத்து. அன்றி, எனக் கரமெய்யை இறுதியாக உடையன எல்லாம் ஆண்பாற் சொற்கள் அல்ல. இன்னும் ஆண்பாற் சொற்கள் அனைத்தும் எனக் கரமெய்யீற்றால் மாத்திரம் ஆக்கப்படுவதும் இல்லை. வழக்கு நோக்கியே சிலபெயர்கள் அறியப்படவேண்டி உள்ளன.

அ. எனக் கரமெய்யீற்றுப் பெயர்கள்:

I. இடச்சொற்சள் பகுதியாக எழும் சுட்டு வினாப்பெயர்களும் பிறவும். உ + ம். அவன், இவன், உவன், எவன், யாவன், பிறன், மற்றையான், அன்ன(வ)ன், ஒருவன் ஆதியன.

II. பொருள், இடம், காலம், சீனை, குணப்பெயர்களைப் பகுதியாகக் கொண்டு வருவன:—

1. —ன்/அன்: உ + ம்: செல்வன், இந்தியன், வசந்தன், பல்லன், வல்லன், உழவன். (அன் ஈறு ஆயினும் கொம்பன், முர்க்கன் என்பன திணை விரவுப் பெயர்களே).

2. —ன்/வந்தன்:(உ + ம்): தனவந்தன், செல்வந்தன். திருவந்தன், கீழ்வந்தன் ஆதியன. (தனம் வந்தவன், செல்வம் வந்தவன் என்பன இவ்வாறு மருவி இருக்கலாம். வந்தவன் - வந்தன்).

3. —ன்/காரன்:(உ + ம்):பணக்காரன், சீனாக்காரன், சித்திரக்காரன். வெள்ளைக்காரன், விளையாட்டுக்காரன்.

4. —ன்/அன்-*ஆன்:(உ + ம்): ஆழியான், நாட்டான், கொடைக்கையான், பார்ப்பான், வண்ணன். (ஆன் ஈறு ஆயினும் கொழும்பான், கண்டியான். வன்னியான் ஆதியன அஃறிணைப் பொருட்களையும் உணர்த்தும்).

5. — ஆன் - மான்:(உ + ம்) அம்மான், கொம்மான், கல்வியான்.

6. — ஆன் - வான்:(உ + ம்): கனவான், குணவான், நீதிவான், பலவான்.

அ. திணைப் பொதுப்பெயர் (விரவுப்பெயர்) முன் ‘ஆண்’ என்ற அடைகொடுத்துப் பாலுணர்த்தல்: (உ + ம்) ஆண்பிள்ளை, ஆண்மகவு, ஆண்முந்தை, ஆண் ஆசிரியர்.

இ. திணைப் பொதுப்பெயரின் பின் சிறப்புவினை தந்து பாலுணர்த்தல்: (உ + ம்) முர்க்கன் அடிப்பான், குருடன் போவான், முடவன் வருகிறான்.

ஈ. வழக்குநோக்கி உணர்வன்: (உ + ம்) நம்பி, ஆடுஉ, விடலை, கோ, வேள், குரிசில், தோன்றல், அண்ணல் ஆதியன.

உ. உவமை ஆகுபெயராய் ஆண்பால் குறிப்பது: (உ + ம்;) யானை வந்தான், முஞ்சுறு வந்தான், புலி வருகிறான்.

குறிப்பு:—

1. எனக் கரமெய்யீற்றுப் பெயர்கள் உயர்சொற் கிளவிகளாகும்பொழுது (மரியாதைச் சொற்கள்) ரகரமெய்யீற்றுப் பெயர்கள் ஆகின்றன. அரசன் - அரசர், அப்பன் - அப்பர், அண்ணன் - அண்ணர்.

*அன் விகுதியின் திரிபு ஆன் என்று கொள்வதிலும் ஆன் விகுதியின் குறுக்கம் அன் என்று கொள்ளுவதே பொருத்தமாகும்.

2. னகர மெய்யீறு கெடாமலே அதன்மேல் ஆர் விசுதி பெற்றும் மரியாதைச் சொற்களாக மாறுகின்றன. (உ+ம்) அண்ணலார், வேந்தலார், மாமலார்.
3. (அர்) விசுதி உயர்சொற் கிளவிக்காக உபயோகப்படுத்தப்பட்டதும். பன்மை உணர்த்த மேலும்விசுதி கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. (உ+ம) அரசர் - அரசர்கள், ஆசிரியர் - ஆசிரியர்கள்.
4. பன்மை யுணர்த்தும் ஆர் விசுதி உயர்வுகருதி ஆண் பாற்சொல்லுடன் சேர்க்கப்பட்டதும், ஆர், மார் எனத் திரிந்து பலர்பால் விசுதியாகி இருத்தல் வேண்டும். (உ+ம்) அண்ணன்மார், மாமன்மார், தம்பிமார்.

(ஆ) உயர்திணைப் பெண்பால்:

“எஃகாஹேற்றே மகடுஉ அறிசொல்” என்பர் தொல்காப்பியர். னகர ஒற்றுடன் இகர விசுதியையும் சேர்த்துக் கூறுவர் பவணந்தியார். பெரும்பாலும் ஆண்பாற் சொற்களைப்போலவே பெண்பாற் சொற்களுமாகின்றன.

அ. னகரமெய். இகர இறுதிகள்:

I. அவன், இவன், உவன், எவன், யாவன், (பிறன்) அன்னுள் மற்றையான், ஒருத்தி ஆதியன.

II. 1. +இ பொன்னி, செல்வி, பள்ளி, வசந்தி, கண்ணி, நண்பி, கன்னி, சிவப்பி, கள்ளி ஆதியன, (சிவப்பி. கள்ளி ஆதியன ஆகுபெயராய் அஃறிணை ஒன்றன்பாலை (பெண்)க் கருதுவது முண்டு)

2. +இ/காரி: வேலைக்காரி, பூக்காரி, பாற்காரி.

3. +இ/வதி: புனிதவதி, குணவதி, புண்ணியவதி, பாக்கியவதி.

ஆ. (உ+ம்): பெண்பிள்ளை, பெண்மகவு, பெண்ஆசிரியர், பெண் புலவர்.

இ. (உ+ம்): தோண்டி வந்தான், குருடு அழுகிறான்.

ஈ. (உ+ம்): தோழி, செவிலி, நங்கை ஆதியன.

உ. (உ+ம்): குயில் பாடுகிறான், பாவை பாடுகிறான் ஆதியன.

(இ) உயர்திணைப் பலர்பால்:

அ. ரகர மெய்யீறும். 'கள்' விசுதியும் பெற்றுவருவன:

- a. அவர், இவர், உவர், தவர், இருவர், முவர், நால்வர், ஐவர், அறுவர், எழுவர். எண்மர், ஒன்பதின்மர் (ஒன்பதுபேர்) பதின்மர் மற்றையார் (மற்றையோர்) ஆதியன.
- b. அவர்கள், இவர்கள், உவர்கள், ஆசிரியர்கள், அரசர்கள், வணிகர்கள் (அர் மரியாதை கருதும் விசுதியாக மாறவே, அஃறிணைக்குரிய 'கள்' விசுதிபெற்றுப் பன்மையுணர்த்த வேண்டியதாயிற்று).

ஆ. மார் ஈறுபெற்று வருவன: (உ+ம்) அண்ணன்மார், தம்பிமார், தங்கைமார்.

இ. விசுதிமேல் விசுதிபெருது அர் பன்மையுணர்த்தலும் உண்டு. (உ+ம்): மாந்தர், மனிதர், (மாறுபாடாக) மக்கள்.

ஈ. ஆண்பன்மை, பெண்பன்மை எனப் பலர்பால் பகுப்பு இல்லையாயினும், பெயர்ச் சொற்களைப் பொறுத்தவரையில் ஆண்பன்மையும், பெண்பன்மையும் உண்டு.

அண்ணன்மார், தம்பிமார், மாமன்மார்—ஆண்பன்மை.
தங்கைமார், தமக்கைமார், தாய்மார்—பெண்பன்மை.
அவன் - அவங்கள், அவளள் (—பேச்சுவழக்கு).

உயர்திணை ஆண் பெண் பொதுப்பெயர்

பல்தறைகளிலும், தொழில் நிலையங்களிலும் ஆணும் பெண்ணும் சமமாய்ப் பங்கு கொள்வதால் இவ்வகை வீரவுப் பெயர்கள் இக்காலத்திற் பல்கி எழுகின்றன. இதனால் 'அர்' விசுதி பெருவாழ்வு பெறுகின்றது.

1. — அர்: (உ+ம்) கணக்காளர், காப்பாளர், பொறுப்பாளர், ஆய்வாளர், உரையாளர், பதிவாளர், பங்கா

* ஆர், மார் எனத் திரிந்தது மாத்திரமன்று, 'அர்' என்பதும் 'மார்' ஆயிற்று. னகரமெய் எழுத்துப்பெறு எனக்கொள்க. னகர மெய்யின் திரிபு எனக்கொள்ளலும் ஒன்று.

ளர், எழுத்தாளர், தலைவர், நடுவர், கணக்கர், முதல்வர், அதிபர், அமைச்சர், பிரதமர், உறுப்பினர், கலைஞர், கவிஞர், ஓவியர், என வருவன.

(கணக்காளன் என்பதே பொதுச்சொல். உயர்வுகருதியும், ஒலி, எளிமை வேண்டியும் 'அர்' சேர்க்கப்பட்டதுபோலும்).

2. — இ: (உ+ம்) சாரதி, விமானி, தாதி, கருமி, மானி, காமி, சுத்தாடி, ஆங்காரி, தூங்கி, பொறுக்கி ஆதியன.
3. — இ/பதி: நீதிபதி, அதிபதி, ஆள்பதி, மடாதிபதி, தளபதி.
4. — இ/சாலி: புத்திசாலி, முளைசாலி, குணசாலி, பலசாலி.
(சால் - மிததிப்பொருள் தரும் ஓர் உரிச்சொல்)
5. — இ/ஆளி: கொடையாளி, நோயாளி, கடனாளி, முதலாளி, தொழிலாளி, கூட்டாளி, விருந்தாளி, பாட்டாளி.
(ஆள் - ஆண், பெண், பொதுப்பெயர். ஒலி நயத்திற்காக இகரம் சேர்ந்திருக்கலாம்.)
6. — இ/வாதி: வாதி, பிரதிவாதி, உலோகாயதவாதி, சந்தர்ப்பவாதி, அரசியல்வாதி, நியாயவாதி, தருக்கவாதி, அபேதவாதி, யதார்த்தவாதி. (வாதிப்பவன் வாதியென்றாகி, யின் ஒரு விசுதிபோற் கருதப்பட்டுச் சொற்களாக்கப்படுகின்றன.)

குறிப்பு: 'ஆர்' என்பதன் குறுக்கமாகிய 'அர்' என்பதும், இகரமுமே இவ்வகைப் பெயர்களாக்கப்பட விசுதிகளாகின்றன.

(ஈ) அஃறிணைப் பெயர்கள்:

- அ. 'து' விசுதி பெற்று வருவன: (உ+ம்) அது; இது, உது, அஃது, இஃது, உஃது; எது, யாது, ஏது; குறியது நெடியது முதலான குறிப்பு வினைப் பெயர்கள்; ஒன்று (ஒன்+து) -- இயை ஒருமை எண்.
- ஆ. 'அ' > ஐ விசுதிபெற்று வருவன: (உ+ம்) அவை, இவை, உவை; எவை, யாவை; பிற, மற்றையன; நல்லவை, தீயவை; இரண்டு, மூன்று, பத்து, ஆயிரம், கோடி ஆதியன -- இவை பன்மை.
- இ. அஃறிணை இயற்பெயர்கள் * (ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் பொதுவானவை) பாலுணர்த்துமாறு:
 1. 'கள்' விசுதி பெற்று: (உ+ம்)
யாளை - யானைகள், பசு - பசுக்கள் என ஒருமையும் பன்மையும் காண்க.
 2. வினை முடிபால்: (உ+ம்)
யாளை வந்தது - யாளை ஒருமை
யாளை வந்தன - யாளை பன்மை
 3. எண்ணுப் பெயர்களை அடைமொழிகளாகப் பெற்று:
ஒருயாளை. இரண்டு யாளை
ஓர் ஆடு, பத்து ஆடு

குறிப்பு: A. அஃறிணைப் பெயர்களிலும் சிலவற்றுக்கு ஆண் பெண் பகுப்பு உண்டு. B. இயற்பெயர்களுக்கு முன் ஆண் அல்லது பெண் என்ற அடைகளைக் கொடுத்துப் பிரித்துக் காட்டலும் உண்டு.

	A	B
ஆண்	— பெண்	ஆண் குரங்கு
களிறு	— பிடி	பெண் குரங்கு
கலை	— பீணை	ஆண் புலி
எருது	— பசு	பெண் புலி
சேவல்	— பேடு	ஆண் விலங்கு
கடுவன்	— பெட்டை	பெண் விலங்கு

* பால்பகா அஃறிணைப் பெயர்கள் எனவும் வழங்கப்படும்.

தன்மைப் பெயர்கள்:

ஒருமை — யான், நான்
பன்மை — யாம், நாம், நாங்கள்

இச்சொற்கள் ஆண், பெண் பால்களுக்குப் பொதுவானவை தன்மைச் சொற்களையும் இருதிணைப் பொதுவானவை எனக் குறிப்பிடுவர் நன்னூலார். யான், நாம் என்பன எழுத்து வழக்கிலேயே பெரும்பான்மையும் உண்டு. “நாங்கள்” என்பது பிற்பட்ட கால வழக்காகும்.

நாம் என்பது பேச்சு வழக்கில் உயர்களினியாக முன்னிலைக்கு வருதல் அதிகம் உண்டு. சூத்திரர் எனக் கருதப்படுவோர் பிராமணர்களைக், கோயிற் குருமாரை நாம்’ என அழைக்கும் வழக்கம் யாழ்ப்பாணத்தில் மிகுதியும் உண்டு. உயர்ந்த மக்கள் எனக் கருதப்படுவோரை இவ்வாறு அழைப்பது மரியாதை கருதிப் போலும்!

இன்னும் ‘நாம்’ என்பது தன்மை ஒருமையாக வருதலும் உண்டு. ‘நாம் இப் பந்தியில் அடிக்கடி கூறுவதுபோல்’ எனச் செய்தி இதழ் ஆசிரியத் தலையங்கங்களில் வருவதனையும், உயர்ந்தோர் எழுத்துக்களில் ஆங்காங்கே வருவதனையும் காண்க. ஏனைய மொழிகளிலும் இம் மரபு உண்டு.

முன்னிலைப் பெயர்கள்:

ஒருமை — நீ, நீர்
பன்மை — நீவிர், நீயிர், எல்லீர், நீங்கள், தாங்கள்*

முன்னிலைச் சொற்கள் இருதிணைக்கும் பொதுவானவை என இலக்கண நூல்கள் கூறும். உயர்ந்தவர்கள் உயர்வற்றவர்களை ‘நீ’ என வழங்குவர். நீ என்பது குறைந்தவர்களைப் பார்த்துக் கூறுவதாயினும் ஒப்புயர்வற்ற இறைவனையும் ‘நீ’ எனவே தோத்திரப்பாடல் முன்னிலைப்படுத்தும். “அப்பன் நீ அம்மை நீ” என வருதல் காண்க. முன்னிலை ஒருமையில் ‘நீர்’ என்பது பிற்பட்ட வழக்காகும்.

* தாங்கள் என்பது படர்க்கைப் பெயராயினும் உயர்வு மிகுதி கருதி முன்னிலைக்கு வருவதும் உண்டு.

‘நீவிர்’ என்பது இலக்கண காலத்துக்கு மிக முற்பட்ட சொல்லாகலாம். அதன் பிறகே ‘நீயிர்’ வந்திருத்தல் வேண்டும். யகர உடம்படு மெய்பெற்ற அமைப்பு இதுவாகும்.

நீங்கள் என்பது பிற்பட்ட வழக்கு. இச்சொல் அமைப்பை நோக்கும் பொழுது ‘நீம்’ என்பதே ஒரு காலத்து முன்னிலைப் பன்மை வழக்காக அமைந்திருத்தல் வேண்டுந், பின்னரே ‘கள்’ விசுதிபெற்று நீங்கள் ஆகியது. மகரமெய் பன்மை உணர்ந்தும். நாம், தாம் என வருதல் காண்க. வரலாற்று முறையிற் பார்க்கும் பொழுது முன்னிலைப் பன்மையாக ‘நீம்’ என்பதே பழைய வழக்காதல் வேண்டும். அஃறிணைக்குரிய ‘கள்’ விசுதி உயர் திணைக்குரிய சொற்களுடன் சேருமுன்பே, இருதிணைப் பொதுவான முன்னிலையில் இடம்பெறுதல் படிமுறை வளர்ச்சிக்கு ஒத்ததாகும்.

எல்லீர் இப்பொழுது வழக்கில் இல்லை. எல்லீரும் என்பதற்குப் பதிலாக எல்லாரும் எல்லோரும் என்ற சொற்களே இப்பொழுது உண்டு. அதுமாத்திரமன்று, முவிடப் பொதுச் சொல்லாகியும் அது வழக்குப் பெற்றுவிட்டது. நாம் எல்லோரும்; நீங்கள் எல்லோரும், அவர்கள் எல்லோரும் என வரும்.

1. எல்லீரும் 2. எல்லாரும் 3. எல்லோரும் ‘ஆர்’ படர்க்கை விசுதி ஆதலின், எல்லாரும் என்பது தன்மைக்கும், முன்னிலைக்கும் வருதல் பிழை வழக்கெனக் கூறுவோரும் இல்லாமல் இல்லை.

2. வினைச் சொற்களின் திணை, பால்,

இட அமைப்பு:-

வினைச்சொல் எனக் குறிப்பிடும்பொழுது, வினைப்பகுதி, வினையெச்சங்கள், வினைமுற்றுக்கள் என்பவற்றை அது கருதும். வினைப்பகுதிகளை எடுத்தலோசைப் படுத்திக் கூறுவதன் மூலம் அவை ஏவல் வினைகளாக மாறி, முனைகளை இடத்தையும், ஒருமை எண்ணையும், அவற்றுடன் எதிர்காலத்தையும் உணர்த்துகின்றன. அவை இருதிணைக்கும் பொதுவானவையும் கூட.

பெயர், வினை எச்சங்கள் பால் விசுதிகளுடன் சேராத வினைக்குறைச் சொற்களாதலின் இருதிணை ஐம்பாலுக்கும், முவிடத்துக்கும் பொதுவானவை, கால இடைநிலைகள் பெறுதலின் அவ்வக் காலங்களைக் காட்டுவன ஆகும்.

பால் காட்டும் விசுதிகளுடன் சேர்ந்து, வினைச்சொல்லின் முழு அமைப்பாக ஆக்கம் பெறுவன வினைமுற்றுக்களே. தெளிவான ஈறுகளைக் கொண்டவை வினைமுற்றுக்கள் ஆதலின், அவற்றின் திணை, பால், எண், இட அமைப்பும் தெளிவாக உள்ளது.

(அ) படர்க்கை வினைமுற்றுக்கள்:

(ஒருமை)

அ. 'அன்' 'ஆன்' விசுதிகளுடன் முடிவான உயர்திணை ஆண்பாற் படர்க்கை ஒருமை வினைமுற்றுக்கள் ஆகும் (உ+ம்) வந்தான், வந்தான், வருகின்றான். வருகின்றான்.: வருவான்.

ஆ. 'அள்' 'ஆள்' விசுதிகள் பெற்றவை உயர்திணைப் பெண்பாற் படர்க்கை ஒருமை வினைமுற்றுக்கள் ஆகும். (உ+ம்) வந்தாள், வந்தாள், வருகின்றாள், வருகின்றாள்; வருவாள்.

இ. 'து' 'று' விசுதிபெற்றவை அஃறிணை ஒன்றன்பாற் படர்க்கை வினைமுற்றுக்கள். 'டு' விசுதியும் ஒன்றன்

படர்க்கையைக் காட்டும் எனக் கூறப்பட்டாலும் * அது தெரிநிலைவினைமுற்று விசுதியாக வருவதில்லை. (உ+ம்) வந்தது, வருகின்றது — துஃ போயிற்று — று

குறிப்பு:- 'று' விசுதி நிகழ்காலத்துக்கு வருதல் இல்லை. 'று' 'டு' என்பன தகரத்தின் திரிபெனக் கண்டார் சங்கர நமச்சிவாயர்.

(பன்மை)

ஈ. அர், ஆர்*, ப மார் ஈற்றுக்களைக் கொண்ட வினைமுற்றுக்கள் உயர்திணைப் பலர்பாலை காட்டுவன. ('மார்', 'ஆர்' என்பதன் திரிபெனக்கொள்க. 'மார்' ஈற்று வினைமுற்று பெயருடன் முடிவதன்றி வினையுடனும் முடியும்).

(உ+ம்) நடந்தனர், நடந்தார், நடக்கின்றனர், நடக்கின்றார்; நடப்பர், நடப்பார், சொல்லுப, கூறுப. ('மார்' ஈறு இன்றைய வழக்கிலில்லை).

* "ஒன்றன் படர்க்கை தறடவூர்ந்த குன்றிய லுகரத் திறுதியாகும்" (தொல் - சேனா - 217)

ஃ தின்பது செல்வது என எதிர்காலத்துக்கு உதாரணங்கள் தருவர் சேனாவரையர். ஒன்று வழக்கில் இவ்வாறு கூறுவது இல்லை. (உ+ம்) ஈறுபெற்ற பொதுவினையே ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் வழக்கில் உண்டு.

(உ+ம்) உண்ணும் தின்னும் ஆகியன எழுவாய் ஒருமை. யாயின் வினைமுற்றின் எண் ஒருமை எனவும், பன்மையாயின் வினைமுற்றும் பன்மை எண் எனவும் கொள்ளப்படும். (உ+ம்) மாடு மேயும், மாடுகள் மேயும். மாடு மேயும் என்ற உதாரணத்தில் மாடு பால் பகா அஃறிணைப் பெயராதலின் பன்மையைக் குறித்து வழங்கப்படுதலும் உண்டு.

'ஆர்' உயர்சொற் கிளவிக்குரிய விசுதியாக்கப்பட்டதும், உயர்திணைப்பன்மை உணர்த்த அதன்மேல் 'கள்' விசுதியும் பெறவேண்டியதாயிற்று. (உ+ம்) - ஆர்கள்; வந்தார்கள்.

உ. அ, ஆ, ஈற்றுக்கள் இறுதியான வினைமுற்றுக்கள் அஃறிணைப் பன்மைக்குரியன. 'ஆ' எதிர்மறை வினைமுற்றுக்களுக்கே ஈற்று விசுதியாக வரும். 'அ' இரண்டிற்கும் வரும்.

(உ + ம்) நடந்தன, நடக்கின்றன. எதிர்காலத்துக்கு நடப்பன, நடப்ப என உதாரணங்கள் தருவர் பழைய இலக்கண உரையாளர். அவை இன்று வழக்கிலில்லை.

குறிப்பு: உயர்திணைப்பன்மை அஃறிணைப் பன்மைகளுக்குப் பொதுவான விசுதியாக 'அவை' என்ற சுட்டுச்சொல் இடம்பெற்று வருகின்றது. (உ + ம்) அண்ணனைவை, தம்பியவை, உயிரவைநிலை.

(ஆ) தன்மை முன்னிலை வினைமுற்றுக்கள்:

இவ்வகை வினைமுற்றுக்கள் ஒருமை பன்மையைக் காட்டுவன. இவற்றை ஆண் பெண்பாற் பொதுவினை முற்றுக்கள் எனக் குறிப்பிடலாம்: தன்மையும் இருதிணைப் பொது எனக் கூறும் நன்னூலார் கருத்துப்படி இவை திணைப் பொது வினைமுற்றுக்களாகும்.

தன்மை ஒருமை: (உ + ம்)

- அல்: வருவல் (வருவேன்) இஃது வழக்கிழந்த வடிவம்.
- அன்: வருவன் (வருவேன்) [படர்க்கை ஒருமை எதிர்கால வினைமுற்றாக 'வருவேன்' பெருவழக்குப் பெற, தன்மை ஒருமை 'வருவன்' வழக்கொழிந்தது].
- என்: வருவென் (வருவேன்) [நாட்டுப் புறங்களில் இடையினையே இவ்வழக்கு இன்றும் உண்டு].
- ஏன்: வருவேன் [இவ்வடிவமே இன்றைய வழக்கில் மிகுதியும் உண்டு]

குறிப்பு: கு, டு, து, று விசுதிகளை இறுதியாக உடைய உண்கு; கொண்டு; வந்து, வருது; சென்று, சேறு என்பனவும் தன்மை ஒருமை வினைமுற்றுக்களாகும்; இவை இன்று வழக்கற்றன.

தன்மைப் பன்மை:

தன்மைப் பன்மை எனக் குறிப்பிடும்பொழுது, அஃது முன்னிலையையும், படர்க்கையையும் தனித்தனியாகவோ அல்லது கூட்டாகவோ உள்படுத்தியும் நிற்கும். இவ்வாறு நிற்பன உள்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை எனக் கூறப்படும்.

(உ + ம்)

— அம் : உண்டனம்	} தன்மை + முன்னிலை	} இலக்கிய நடையில்
— ஆம் : உண்டாம்		
— எம் : உண்டெனம்	} தன்மை + படர்க்கை	} இடம் பெற்றன
— ஏம் : உண்டேம்		
— ஒம் : உண்டோம்	} தன்மை + முன்னிலை + படர்க்கை	} வழக்கிழந்த வடிவங்கள்
— கும் : உண்கும்		
— டும் : உண்டும்		
— தும் : வந்தும், வருதும்		
— றும் : சென்றும், சேறும்		

(இ) முன்னிலை ஒருமை:

- அ. வினைப்பகுதிகள் ஏவல் வினைகளாகமாறி ஒருமை வினை முற்றுக்களாகும். (உ + ம்) நட, வா, படி...
- ஆ. ஒருமை விசுதி பெற்றன (உ + ம்)
 - ஐ: வந்தனை, வருகின்றனை, வருவை.
 - ஆய்: வந்தாய், வருகின்றாய், வருவாய்.
 - இ: உண்டி (உண்டாய்) - வழக்கொழிந்த இறப்பு.
 - இ: வருதி (வருகின்றாய், வா)

குறிப்பு: முன்னிலை ஏவல் முற்றுக்களில் குறிப்புவினை அமைப்பு இல்லை; இவை தெரிநிலை யொன்றிற்கே உரியன.

முன்னிலைப் பன்மை:

- இர் : உண்டனர்
- ஈர் : உண்டர்
- மிள் : உண்மின் (ஏவற் பன்மை) விசுதிமேல் விசுதியாகக் 'கள்' பெற்று உண்மின்கள் எனவும் வரும். "காசணியின்கள் உலக்கையெல்லாம்" (திருவா)

— உம்: உண்ணும் ('உண்ணும், தின்னும் நீ' என உம் ஈற்ற வாய் வரும் பன்மை ஏவல் புதியன' எனக் கூறுவர் சங்கநாயகிவாயர். எனினும், உண்ணும் என்பது சிறிது மரியாதைப் பொருளில் முன்னிலை ஒருமையையே குறித்தல் நடைமுறை வழக்காகும்.)

குறிப்பு: தெரிநிலை வினைமுற்றுக்கள் திணை, பால், எண், இடம் காட்டும் இம் முறைப்படியே, எதிர்மறை, குறிப்புவினை வினைமுற்றுக்களும் திணை, பால், எண், இடம் காட்டுகின்றன.

3. வேற்றுமை

அ-1. ஒரு பெயர்ச்சொல் 'பொருள்நிலை'யில் வேறுபடுவது வேற்றுமை ஆகும். பெயரின் இயல்பான நிலை பொருளைக் குறித்தல். ஆகவே பெயர்ச்சொல் எனில் பொருட்சொல் என்றாகும். ஒரு பொருள் தானொரு தொழில் புரியும் பொழுது அத் தொழிற்கு வினைமுதல் ஆகின்றது; இன்னொரு வினை நிகழ்ச்சிக்கு இடனாகும் பொழுது அல்லது அவ்வினை நிகழ்ச்சியின் பயனை உறும்பொழுது செயப்படுபொருளாகிப் பொருள் நிலையில் மாறுபடுகின்றது; இவ்வாறு ஒரு தொழிலுக்கு ஏதுவாகும் பொழுதும், இன்னொரு பொருளை ஏற்கும் பொழுதும், தன்னிடத்தில் உள்ள பொருளை நீக்குப் பொழுதும், ஒன்றோ பலவோ பொருளைத் தனக்கு உடையமையாக வைத்திருக்கும் பொழுதும், வேறு பொருள் அல்லது பொருட்களுக்குத்தான் இடமாகும் பொழுதும் தன்நிலை வேறுபடுகின்றது. வேறுபாடு—வேற்றுமை.

2. பொருள் நிலையில் வேறுபடுவது எனவே பொருளைப் பொறுத்தே வேற்றுமை துணியவும்கூடும். உருபு அடிப்படையில் அன்று. "யாதன் உருபிற் கூற்றொயினும் பொருள் செல் மருங்கில் வேற்றுமைசாரும்" (தொல். சொல். நச். 107) என்பர் தொல் காப்பியனார். இக்கருத்து இலக்கண உரையாளர் அனைவருக்கும் உடன்பாடானதே.

ஆ-1. ஒரு பெயர்ச்சொல் அல்லது பெயர்த்தன்மைப்பட்ட வேறுசொல் (வினையாலணையும் பெயர் ஆதியன) தனியே நின்று பொருள்நிலையில் வேறுபடுவது இல்லை. இன்னொரு சொல்லுடன் தொடரும்பொழுதுதான் தொடரும் சொல்லின் தன்மைக்குத் தக பொருள்நிலையில் வேறுபாடு எழும். எனவே, வேற்றுமை என்பது சொற்றொடர் அல்லது தொடர்மொழியின் அமைப்புப் பற்றிய இலக்கணம் ஆகும். மட்டும்தான் என்பது ஒரு வேற்றுமைத்தொடர். மண் என்பது குடம் என்ற சொல்லுடன் சேர்ந்த உடனேயே பொருள்நிலையில் வேறுபட்டுவிடுகின்றது. அஃதாவது குடத்திற்கு ஏது மண் என்று எவருக்கும் தெரிந்துவிடும். ஆனால் இலக்கண நூலோர் ஆல் என்ற உருபுதான் மண் என்ற பெயர்ச்சொல்லில் வேற்றுமையை ஏற்படுத்தியது என்று கூறுவர். உருபு வெளிப்பட்டு நிற்கும் தொடர் வேற்றுமை விரி எனவும், வெளிப்படாமல் நிற்கும் தொடர் தொகை எனவும் வேற்றுமைத்தொடர் இருவகைப் படுத்தப்படும். இலக்கண நூலோர் கருத்துப்படி ஒரு வேற்றுமைத் தொடர் முக்கூறுகளைக்கொண்டது. அவை வேற்றுமை ஏற்ற பெயர், வேற்றுமைப்படுத்திய உருபு (மறைந்தோ வெளிப்பட்டோ). வேற்றுமையை முடிக்கும் சொல் என்பன ஆகும்.

2. இவ்வாறு ஆகும் வேற்றுமைத் தொடர்களை எழுவகைப் படுத்தி உரைப்பர் தொல்காப்பியனார். படர்க்கைப்பொருளை ஒருவன் தனக்கு எதிர்முகமாக்கி அழைப்பதையும், ஒரு வேற்றுமை எனக்கொண்டு, வேற்றுமை எண்வகை எனக் கூறவும்படும். "விளி கொள்வதன் கண் விளியொடு எட்டே" எனத் தொல்காப்பியனாரே கூறுவர். "விளி கொள்வதன் கண்" (விளியும் கொள்ளப் படுமிடத்து) என்ற தொடரமைப்பை நோக்கும்பொழுது. விளியை வேற்றுமையாகக் கொள்வதில் தொல்காப்பியனாருக்கு உள்ள தயக்கம் புலனாகிறது, தயக்கத்திற்குக் காரணமும் உண்டு. தன்மை முன்னிலைப் பெயர்கள் விளிவேற்றுமையை ஏற்கா; படர்க்கை பெயர்களிலும் விளி. ஏற்காதவற்றை நன்னூலார் குறிப்பிடுவர் (சூ. 314).

3. வேற்றுமைத் தொடர்கள் எண்வகை எனக் கூறப்பட்டாலும், எழுவாய்த் தொடரும் விளித்தொடரும் தவிர்ந்த ஆறு தொடர்களுமே (உண்மையான) வேற்றுமைத் தொடர்கள் எனக் கருதப்படும். 'வேற்றுமை ஐம்முதல் ஆறும்' என்பர் பவணந்தியார். எழுவாய், விளித்தொடர்கள் தொகையாகவும் விரியாகவும் நிற்கமுடியாதன; அவ்வழித் தொடர்களைப்போலவே சொற்புணர்ச்சியில் மாற்றம் பெறுவன. இதனால் இவ்விரு தொடர்களும் அவ்வழித் தொடர்கள் ஆக்கப்பட்டன.

இ-1. ஒவ்வொரு வேற்றுமைக்கும் ஒவ்வொரு உருபு என வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது. எழுவாய் வேற்றுமைக்கு உருபு இல்லை. வினைமுதல் ஆகும் திரிபில்லாத பெயரே 'எழுவாயுருபு' என்பர் நன்னூலார், ஆனால், ஆனவன், ஆகின்றவன், ஆவான் என்பனபோல் அமையும் ஐம்பாற் சொற்களையும் எழுவாயுருபுகள் எனக்கொள்வாரும் உண்டு. இவ்உருபுகளை ஏற்கும்பொழுது, மனிதனானவன், தாயானவள், பறவையானது எனத் தொடர்கள் அமையும், இவ்ஏற்பாடு தமிழ்மொழிக்கு இயல்பானதன்று. இஃதொரு செயற்கைப்பாடு. வடமொழிப் பழக்கதோஷம்).

2. அண்மை விளியில் (சமீபத்தில் உள்ள பொருளை அழைப்பது) விளிப்பெயர் 'தம்பி!' என இயல்பாக நின்றலும் உண்டு; 'தம்பி!' என ஈற்றெழுத்து நீளலும் உண்டு; 'முனிவ' என ஈற்றெழுத்துக் கெடுதலும் உண்டு; முனிவா என கெட்டுத் திரிதலும் உண்டு. சேய்மை விளியில் பெரும்பான்மையும் ஈறு திரிந்தே நிற்கும், அளபெடை பெறுதலுமுண்டு.

3. உருபுகள் என வரையறுக்கப்பட்டவற்றைத் தவிர வேறு சொற்களும் உருபுகளுக்குப் பதிலாக வருவதுண்டு. தடியால் தாக்கினான் என்பதற்குப் பதிலாகத் 'தடிக்கொண்டு தாக்கினான்' என்று கூறுவதும் உண்டு. 'கொண்டு' என்பது சொல்லுருபு எனப்படும்.

4. சில சந்தர்ப்பங்களில் ஒரு வேற்றுமையின் உருபுக்குப் பதிலாக இன்னொரு வேற்றுமையின் உருபு வருதலும் உண்டு. இவ்வாறு அமைவது உருபுமயக்கம் எனப்படும்.

(ஈ) முடிக்கும் சொற்கள் பெயராகலாம்; வினையாகலாம். வினையால் முடிவன காரக வேற்றுமை எனப்படும். எல்லைப் பொருள் தரும் ஐந்தாம் வேற்றுமையும், ஆறாம் வேற்றுமையும் பெயர்ச் சொற்களைக் கொண்டு முடிவன என்றும், காண்கும், ஏழாம் பெயரையும் வினையையும் கொண்டு முடிவன என்றும், இவை தவிர்ந்தன வினைகளையே கொண்டுமுடியுமென்றும் கூறுவர் பவணந்தியார். வினைகொண்டு முடிவனவற்றில் எழுவாய்த் தொடர் சிறுபான்மை பெயரையும் வினாவையும் கொண்டு முடிவன என்றும் அறிக.

(உ) தீயனவற்றைச் சிந்தியாதான், தடியால் அடியான், அவனுக்குத் தரமாட்டேன், புற்றிலிருந்து வரவில்லை, எனது குடையன்று, அறிவில் நுட்பமில்லை, ஆகிய எதிர்மறைத் தொடர்களில் பெயர்ச்சொல்லின் பொருள்நிலையில் வேறுபாடின்றாயினும், இவ் எதிர்மறைத் தொடர்களும் வேற்றுமைத் தொடர்களாகவே அமைதி காணப்பட்டுள்ளன.

தமிழில் பெயர்கள் வேற்றுமை ஏற்கும் முறை

தமிழிற் பெயர்ச் சொற்கள் வேற்றுமைப்படும் முறை மிக எளிமையானதும் தெளிவானதுமாகும். சிக்கல் அதிகமில்லை. ஒட்டுநிலையில் அமையும் வினைச்சொற்கள்போல் இவையும் அமைந்து விடுகின்றன.

(1) உருபு பெற்றுக்கொள்ளாமலே, பெயர்கள், கொண்டு முடியும் சொற்களின் தகவுக்கும் தன்மைக்கும் தக வேற்றுமைப்படுவது ஒருமுறை. இதுவே ஆதிமுறையாதல் வேண்டும்.¹

(அ) பெயர்ச்சொல், பயனிலை கொண்டு முடியும்போது எழுவாயாக மாறிவிடுகின்றது. அது அவ்வாறு மாற எவ்வித உருபையும் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. திரிபு அடையாத இப்பெயரே 'எழுவாய் உருபு' என்பர் பவணந்தியார்.

(ஆ) தொகை வேற்றுமை எனக் கருதப்படுபவை அனைத்தும் இம்முறையிலமைவனவே. (ஆனால், முவிடப் பெயர்களும், குற்றியலுகரப் பெயர்கள் சிலவும் வேற்றுமைப்படும்போது ஏற்படும் உள்மாற்றம் தவிர்க்க முடியாதது). 'பாடம் படிக்கிறேன்' என்ற வேற்றுமைத் தொடர் இம்முறையிலமைந்தது. 'பாடத்தைப் படிக்கிறேன்' எனச் சொல்ல வேண்டியதில்லை, சொல்வாரும் இல்லை.

பெரும்பான்மையும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் அமைந்த வேற்றுமைத் தொடர்கள் உருபுபெறாத தொகைத் தொடர்கள் ஆதல் காண்க. தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களிற்கூட தொகைத்தொடர் அமைப்புக்களே மிக மிக அதிகம்.

(2) எழுவாயும், வினியும் தவிர்ந்தன உருபுபெற்று வேற்றுமைப் படுதல்°. தொடரமைப்பில் இதுவே 'அடுத்தபடி' எனலாம்.

(அ) பெயரும் உருபும் நேராக இணைதல்:
அடி + ஐ = அடியை; மண் + ஆல் = மண்ணால்
நகை + கு = நகைக்கு.

(ஆ) மூவிடப் பெயர்கள் வேற்றுமை ஏற்கும் போது எழுவாய் தவிர்ந்த வேற்றுமைகளில் அவற்றின் முதலெழுத்துக்கள் குறுகிவிடுகின்றன.

தன்மை: யான் > என்*; யாம் > எம்*
நான் > என்; நாம் > நம்*

முன்னிலை: நீ > நின்; நீங்கள் > உங்கள்
நீர் > உம்; தாங்கள் > தங்கள் (முன்னிலை மரியாதைப் பன்மை)

படர்க்கை: தான் > தன்*; தாம் > தம்*.

(இ) று, று இறுதியாக உடைய நெடிற்றெடர்க்குற்றியலுகரப் பெயர்கள் இரட்டிய பின்பே (உள்மாற்றம்) உருபேற்கின்றன.

உ-ம்: நாடு > நாட்டு* + ஐ
ஆறு > ஆற்று + ஐ

° உருபுபெறாமல் சில பெயர்கள் வேற்றுமைப்படா: 'தம்பியை அடித்தான்' என்னும் தொடர் அதே கருத்தில் தம்பி அடித்தான்' என வரமுடியாது. எனவே, இவ்விடத்து உருபுபெற்றேயாக வேண்டும்; நாளடைவில் பொதுமை உணர்ச்சியால் பெயர்கள் அனைத்திற்கும் உருபு கொடுக்கப்பட்டுத் தொடரக்கும் முறை ஏற்பட்டிருந்தல் வேண்டும். வேற்றுமைகள் அனைத்தும் உருபுபெற்றுக் கொள்ளும் முறை ஏற்பட்ட பின் முந்திய, அதாவது உருபேற்காத வேற்றுமை அமைப்பு, தொகைத் தொடர்களாகக்கப்பட்டன போலும்.

* இக்குறியீடு காணப்படும் சொற்களின் மாற்றம் இயல்பிலேயே ஆறும் வேற்றுமையைக் குறிக்கின்றன. என்குடை, நாட்டுப்பாடல், ஆற்றுப் பள்ளம் ஆகியன இயற்கையாகவே ஆறும் வேற்றுமைத் தொடர்களாகக் காணப்படுகின்றன. இவை பின்பு ஏனைய வேற்றுமைகளை ஏற்கும்போது அந்தந்த வேற்றுமைக்குரிய உருபுகளைப் பெற்றுக் கொள்கின்றன; வேற்றுமையேற்ற ஒரு பெயர் மேலும் வேற்றுமைப் படுதற்கு இவற்றை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். இக் கருத்திற் போலும், "ஆறனுருபு ஏற்கும்வ்வுருபே" எனப் பவணந்தியார் கூறினார்?

(ஈ) உயிர்த் தொடர்க் குற்றியலுகரங்களிற் சிலவும் வேற்றுமை ஏற்கும்போது இரட்டிக்கின்றன. உ-ம்:

வயிறு > வயிற்று; கயிறு > கயிற்று; பயறு > பயற்று

(உ) சில மென்ருடர்க் குற்றியலுகரப் பெயர்கள் மெல்லெழுத்து வல்லெழுத்தாக மாறி வேற்றுமை ஏற்கின்றன.

உ-ம்: மருந்து + பை = மருத்துப்பை
இரும்பு + பாதை = இரும்புப் பாதை
கரும்பு + வில்லி = கரும்பு வில்லி

(ஊ) சாரியை பெற்று உருபு ஏற்பன.

சாரியைகள்:

அத்து: (உ-ம்) மரம் + அத்து + ஐ = மரத்தை
அன்: ,, அது + அன் + ஐ = அதனை
இன்: ,, சிங்கம் + அத்து + இன் = சிங்கத்தின்
அ: ,, உன் + அ + கு = உனக்கு
உ: ,, கள் + உ + கு = கள்ளுக்கு
ஐ: ,, இன்று + ஐ + கு = இன்றைக்கு

(எ) ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைத் தொடர்கள் முன்பின்கை மாறி நின்றலும் உண்டு. இவற்றை, 'முன்பின்கைத் தொக்க ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை' என்பர் பரிமேலழகர். உ-ம்: நுனிக்கொம்பு, முன்றில், மேல்வீடு ஆகியன.

(ஏ) உருபுகளைத் தவிர்ச் சொற்களும் உருபுகளாக வரும்.

உ-ம்: கொண்டு: தடிகொண்டு தாக்கினான்.
உடைய: அவனுடைய புத்தகம்.

குறிப்பு

1, மகரஈற்றுப் பெயர்கள் வேற்றுமை ஏற்கும் பொழுது சாரியை பெற்றே ஆகவேண்டும்.

உ-ம்: மரம் + அத்து + ஐ = மரத்தை
குணம் + அத்து + ஆல் = குணத்தால்
துன்பம் + அத்து + கு = துன்பத்துக்கு
மாடம் + அத்து + இல் + இருந்து = மாடத்திலிருந்து
சிங்கம் + அத்து + இன் + கால் = சிங்கத்தின்கால்
வானம் + அத்து + இல் = வானத்தில்

2. ஒருபெயர் இரு சாரியைகள் பெறுதலும் உண்டு.

உ-ம்: பயம் + அத்து + இன் + ஆல் = பயத்தினால்.

3. சாரியை பெற்றபின் உருபு பெறாமல் நிற்பதும் உண்டு.

உ-ம்: சிங்கம் + அத்து + இன் + கால் = சிங்கத்தின் கால், ^{ஊர்}இனி^{ஊர்} இன் என்பதைச் சாரியையாகக் கொள்ளாது ஆறன் உரு பெனக் கொள்வர் வீரமாமுனிவர்.

4. உருபின் பின் சாரியை நின்றலும் உண்டு.

உ-ம்: ஊர்ப்புறத்திருந்தான்.

எழுவாய்த்தொடர் அல்லது முதலாம் வேற்றுமை

பெயர்ச்சொல் அல்லது பெயர்த்தன்மைப்பட்ட சொல், உருபு எதுவும் பெற்றுக் கொள்ளாமல் பயனிலை கொண்டு முடியும் அமைப்பு 'எழுவாய்த்தொடர்' எனப்படும். இத்தொடரமைப்பில், பயனிலையைப் பெற்றுக் கொள்வதன் மூலம் குறிப்பிட்ட ஒரு பெயர்ச்சொல் வினைமுதல் ஆகி, எழுவாயாக மாறிவிடுகின்றது. இவ்வாறு அமையும் எழுவாய்த்தொடர் ஒரு முழுவாக்கியமும் ஆகலாம், அல்லது ஒரு வாக்கியத்தின் உறுப்பாகவும் அமையலாம். முழுவாக்கியமாகும் எழுவாய்த் தொடர்கள் பெயர்ச் சொல்லையும், ஏவல், வியங்கோள் வினைமுற்றுக்களையும், ஏனைய வினைமுற்றுக்களையும், வினாச்சொல்லையும் பயனிலையாகக் கொண்டு முடிவன ஆகும்.

- உ-ம்: 1. நீ மனிதன் (மனிதன் : பெயர்ச் சொல்)
2. நீ படி (படி : ஏவல் வினைமுற்று)
3. நீ வருக (வருக : வியங்கோள் வினைமுற்று)
4. நீ வருகின்றாய் (வருகின்றாய் : தெரிநிலை வினைமுற்று)
5. நீ யார் (யார்? : வினாச்சொல்)

பால் விசுதி பெற்றுக் கொள்ளாத பெயரெச்ச, வினையெச்ச, வினைச்சொற்களைக் கொண்டு முடியும் எழுவாய்த் தொடரமைப்புகள் ஒரு முழுவாக்கியத்தின் கூறுகளாக நிற்பன ஆகும்.

உ-ம்: அ. மறை பெய்த நேரம் குடையில்லை - 'மறைபெய்த' என்பது எழுவாய்த் தொடர்.

ஆ. தம்பி வந்து கோயிலுக்குப் போய்விட்டான் - 'தம்பி வந்து' என்பது எழுவாய்த் தொடர்.

குறிப்பு: ஒரு முழுவாக்கியமே இன்னொரு முழு வாக்கியத்துக்கு உறுப்பாக நின்றலுமுண்டு.

உ-ம்: இலக்கணம் கசப்பான பாடம் என்பது மிகப்பெரும் விளக்கத்

தவறும் - இங்கு 'இலக்கணம் கசப்பான பாடம்' 'என்பது' என்ற சொல்லுடன் சேர்ந்து முழுவாக்கியத்துக்கும் எழுவாயாக நிற்கிறது. இது எழுவாய்த் தொடரமைப்புப் பற்றியதன்று.

II

ஆனவன், ஆகின்றவன், ஆவான் எனவும் ஆனவன், ஆகின்றவன், ஆவான் எனவும் பால்நோக்கி அமைக்கப்படும் இவையாதி யான சொற்களை எழுவாய் வேற்றுமையின் சொல்லுருபுகள்' எனக் குறிப்பிடுவர் ஒருசிலர். எழுவாய் வேற்றுமை அமைப்புக்கு இவை வேண்டியன அல்ல. எழுவாய்த்தொடரும் ஒரு வேற்றுமையாகக் கொள்ளப்பட்டதால், ஏனைய வேற்றுமைக்கு உருபுகள் உள்வாதல் போல் எழுவாய் வேற்றுமைக்கும் வேண்டும் என்ற காரணத்தால் இவை சொல்லுருபுகளாக்கப்பட்டிருக்கலாம். எனினும், பொருட்களுக்கு வரைவிலக்கணம் கூறப்படும் வாக்கியங்களில் இச்சொற்கள் அனேகமாக உபயோகிக்கப்படுகின்றன. மனிதன் ஆனவன், கல்வி ஆனது, பூமி ஆனது, என வருதல் காண்க.

III

எழுவாய்த் தொடரில் எழுவாய் தோன்றாமல் நிற்பதுமுண்டு. முன்நிற்பவரைப் பார்த்து, 'நீ பாடு' என்பதற்குப் பதிலாக, 'பாடு' என்கிறோம். 'பாடு' எனக் கூறினும் அஃது ஒரு எழுவாய்த் தொடரே ஆகும்; 'நீ' என்பது தோன்றா எழுவாய். இப்படியே 'தம்பி வருகின்றானா?' என வினாவுயிடுத்து 'வருகின்றான்' என்பது பதிலளிப்பதும்; 'தம்பி' என்பது தோன்றா எழுவாய்.

IV

தனிப் பெயர்களைப் போலவே தொகைத் தொடர்களும் பயனிலை கொண்டு முடியும்போது எழுவாய்களாக ஆகின்றன.

உ-ம்: எண்ணப் போத்தல் உடைந்தது.

பூமாலை கசங்கி விட்டது.
கூலிவேலை இழிந்ததன்று.
தலையின் இழிந்த மயிர் பெறுமதியற்றது.
யானைத் தந்தம் பெறுமதியானது.
குடத்து விளக்குத் தெரிவதில்லை.

செயப்படு பொருட்டொடர் அல்லது இரண்டாம் வேற்றுமை

இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு 'ஐ'. பொருள், செயப்படு பொருள். இரண்டாம் வேற்றுமையைப் பொறுத்த வரையில் தொகைத் தொடர்களே அதிகம் பயிலுகின்றன. இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு பெற்றுக் கொள்ளாத தொடர்களே ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு போன்ற மொழிகளில் உண்டாம். சீன மொழியில் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபே இல்லையாம். இரண்டொரு இடங்களில் உருபு சேர்த்துத்தான் சொல்லவேண்டியுள்ளது. 'தம்பியை அடித்தான்' என்ற தொடரை, 'தம்பி அடித்தான்' என்று சொல்ல இயலாது அல்லவா?

2

வினை நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமான பொருள் செயப்படுபொருள் எனப்படுகிறது. ஒரு வினைநிகழ்ச்சிக்குக் காரணமாக அஃதாவது பல 'நிமித்தத் தொகுதி' உண்டு. அந் நிமித்தத் தொகுதியில் ஒன்று செயப்படுபொருள் என்க. 'யோகன் கவிதை எழுதுகின்றான்' என்ற தொடரில் 'எழுதுதல்' வினை நிகழ்ச்சி. அந்நிகழ்ச்சிக்கான நிமித்தங்களில் கவிதை ஒன்று. எனவே 'கவிதை' செயப்படுபொருள் என்க.

'இரண்டா குவதே
ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
யெவ்வழி வரினும் வினையே வினைக்குறிப்பு
அவ்விரு முதலிற் றேன்று மதுவே',

எனச் செயப்படுபொருள் தோற்றத்தைச் செறிவுறக் கூறியுள்ளார் தொல்காப்பியனார். எவ்வழி வரினும், 'வினையும் வினைக்குறிப்புமாகிய அவ்விண்ணு முதற்கண்ணுந் தோன்றும்வை பொருளாக வரும்' எனக் கருத்துரைக்கும் சேனாவரையர், 'வினையே

வினைக்குறிப் பென்றாயினும் அவற்றின் செயப்படுபொருளே கொள்ளப்படும்; அவ்விரு முதலிற்றேன்றுமென்றமையான், முதலாதற்கும் வேற்றுமைப் பொருளாதற்கு மேற்பன அவையேயாகலின்' எனத் தெளிவாக விளக்கியது காண்க.

உ-ம்: படத்தை வரைந்தான். (வினை)
பண்பை உடையான். (வினைக்குறிப்பு)
[முதல்நிலை: காரணமான நிலை, முதல் காரணம்]

3

(அ) வினைமுற்றால் முடியும் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொடர் முழுவாக்கியமாகின்றது. 'மோர் குடித்தான்' என்பது ஒரு முழுவாக்கியம், தோன்றா எழுவாயைக் கொண்டது.

(ஆ) எச்சங்களைக் கொண்டு முடியும் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொடர்கள். (1) எழுவாய் அடைகளாகவும் (2) பயனிலை அடைகளாகவும் (3) செயப்படுபொருள் அடைகளாகவும் வாக்கியங்களுக்கு உறுப்பாக நிற்கும். உ-ம்:

- (1) தனிக் கவிதைகள் பாடிய பாரதி காவியமும் தந்து புகழ் பெற்றான்.
 - (2) கண்ணன், கவிதையைப் பாடிய பாடிக் கண்ணுறங்கினான்
 - (3) கன்னியர் மொழியை வென்றகரும்பைக், காணாயர் வெட்டி வீழ்த்திவிட்டனர்.
- (இ) வினைமுற்றால் முடியும் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொடரில், வினைமுற்று வினையாலணையும் பெயராகும்பொழுது ஒரு முழுவாக்கியத்தின் எழுவாயாகவும், அடைத்தொடர்களாகவும் அமைந்து விடுகின்றன. உ-ம்:

தூணை வென்றவன் கருதியையும் வென்றான்.

(ஈ) உருபும் பொருளும் உடன்தொக்க இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொடர்கள் எனக்கருதப்படுவன பொருட்களின் பெயர்களாகவும் அமைகின்றன. மைக்கூடு, பாடசாலை, தோசைச்சட்டி எனவருதல் காண்க.

காரண, உடனிகழ்ச்சித் தொடர்கள் அல்லது மூன்றும் வேற்றுமை

1

ஆல், ஆன், ஓடு, ஓடு என்பன மூன்றும் வேற்றுமை உருபுகள் எனவும், கருவி, கருத்தா, உடனிகழ்வு அதன் பொருள்களெனவும் பவணந்தியார் கூறுவர். கருவியை முதற்கருவி, துணைக்கருவி எனவும், கருத்தாவை இயற்றுதற் கருத்தா, எழுதற்கருத்தா எனவும் பகுத்தும், உடனிகழ்வுடன் சேர்த்து மூன்றும் வேற்றுமைக்கு ஐந்து பொருள்களெனக் கொண்டு அவற்றுக்கு விளக்கம் தந்துகொண்டிருப்பது மரபாகிவிட்டது. கருவி, காரணம், ஏது, நிமித்தம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்களாதலின், கருத்தாவும் ஒரு வகையில் குறிப்பிட்ட முயற்சிக்குக் காரணமாதலின் மூன்றும் வேற்றுமைப் பொருளைக் காரணப் பொருளெனக் கூறுவது பொருந்தும். எனவே, மூன்றும் வேற்றுமைத் தொடர் காரணத் தொடராகின்றது. உடனிகழ்ச்சிப் பொருள் மூன்றும் வேற்றுமைத் தொடரின் மற்றொரு அமைப்பாகக் கொள்ளப்படல் வேண்டும்.

உ-ம்:

1. முதற்கருவி = அறிவாலாகிய நூல்.
2. துணைக்கருவி - எட்டினாலாகிய நூல்
3. இயற்றுதற்கருத்தா - மக்களாலாகிய மணிமண்டபம்
4. எழுதற் கருத்தா - சிற்பியாலாகிய மணிமண்டபம்
5. உடனிகழ்ச்சி - தந்தையொடுவந்த மைந்தன்.

2

‘மூன்றுகுவதே

ஓடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவி
வினைமுதல் கருவியனைமுதற் றதுவே’

ஓடு என்பதனையே இங்கு மூன்றும் வேற்றுமை உருபாகவும், வினைமுதல் கருவிகளைப் பொருளாகவும் கூறிய தொல்காப்பியனார், ‘ஆன்’ என்ற உருபையும் உடனிகழ்வுப் பொருளையும் வேறு சூத்திரங்களால் கொள்ள வைத்தார். ‘ஆன்’ என்பதன் திரிபு ‘ஆல்’

ஓடு’ என்பதன் திரிபு ‘ஓடு’. எனவே, தொல்காப்பியர் கூறிய ஓடு, ஆன் என்ற இரண்டுமே மூன்றும் வேற்றுமை உருபுகளாகும் உ-ம்:

- (i) ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டும்’ (ஊசியினுற் குயின்ற தூசும் பட்டும்)
- (ii) ‘தூங்கு கையான் ஓங்கு நடைய’ (தூங்குகை காரணமாக ஓங்கு நடையையுடையன)
- (iii) ‘அவருரையான் அறிக’ (பழைய உரைநடை)

ஆய்வு:

மூன்றும் வேற்றுமைக்குரிய பொருள்கள் அனைத்துக்கும் பொதுவான உருபாக ‘ஓடு’ எனப் பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவி’ எனத் தொல்காப்பியனார் கூறியது மிகப்பொருத்தமே. எங்கும் ‘ஆன்’ உருபு காரணப்பொருளிலேயே வருகின்றது. பேச்சு வழக்கையும் எழுத்து வழக்கையும் சரியாகக் கவனிக்காத காரணத்தால் பழைய இலக்கண உரையாசிரியர்கள் ‘ஓடு’ என்பதை உடனிகழ்ச்சிப் பொருளுக்குரிய உருபாகக் கொள்வதற்கு எத்தனித்திருக்கின்றனர். இதனாலேதான், ‘தூங்கு கையான் ஓங்கு நடைய’ என்ற தொடருக்கு ‘தூங்கு கையொடு ஓங்கு நடைய’ என உடனிகழ்ச்சிப்பொருள் கண்டனர். உண்மை அப்படியில்லை. யானையின் ஓங்கு நடைக்குக் காரணம் தூங்குகையே என்க. ‘ஆன்’ உருபு எவ்விடத்திலாயினும் உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் வரவில்லை. மாறாக, ‘ஓடு’ உருபு, ஊசியொடு குயின்ற தூசும்பட்டும்’ எனக் கருவிப் பொருளிலும், ‘மலையொடு போராரும் மதயானை’ என உடனிகழ்ச்சிப் பொருளிலும் வருகின்றது. இன்றும் கூட மொழிவழக்கில் ‘ஓடு’ இவ்விரண்டு பொருளிலும் வருதலைக்காணலாம்.

- உ-ம்: 1. பணத்தொடு சாகிருன்
பணத்தொடு சாகிருன்
2. தமிழோடு மாய்கிருன்
தமிழோடு மாய்கிருன்
3. அறிவொடு பொலிகிருன்
அறிவோடு பொலிகிருன்

என்ற இடங்களிலெல்லாம், பணம் காரணமாக, தமிழ்காரணமாக, அறிவு காரணமாக என்றே வருதல் காண்க.

தொல்காப்பியர் இலக்கணம், தொன்மைக்கும் இன்றைக்கும் பொருந்தி மொழி வழக்கின் தன்மையைக் காட்டுதல் காண்க. இதனால்தான் - 'ஒடு' என்ற உருபு இருபொருளையும் தருதலால் - மூன்றாம் வேற்றுமையை இரு வேற்றுமைகளாகக் கொள்ளாது ஒரு வேற்றுமையாகக் கூறியுள்ளார்.

'ஒடு' 'ஒடு' 'ஒடெ' என்பன ஒட்டு என்னும் வினைப்பகுதியினின்றும் பிறந்தன எனக் கால்டுவெல் கூறுவது மிகப் பொருத்தமாகத் தெரிகிறது. அதையொட்டித்தான் நான் அங்கு போகவில்லை' என ஒருவர் கூறும்போது 'அது காரணமாகத்தான் நான் அங்கு போகவில்லை' என்பது கருத்தல்லவா?

ஏற்கும் தொடர் அல்லது நான்காம் வேற்றுமை

1

நான்காம் வேற்றுமைக்கு உருபு 'கு'; கோடல் (கொள்ளுதல் ஏற்றல்) அதன் பொருள். இங்கோடற் பொருளைக் கொடை, பகை, நேர்ச்சி, தகவு, அதுவாதல், பொருட்டு, முறை, ஆதியாகப் பிரித்துக் காட்டுவர் பவணந்தியார். 'இதற்கு இது' என்பதுபட நின்றல் நான்காம் வேற்றுமைத் தொடரமைப்பு ஆகும்.

உ-ம்: கொடை: ஏழைக்கு உணவு கொடு

பகை: இலக்கணத்துக்குப் பகை அவிவேகம்.

நேர்ச்சி: பேராசிரியர்க்குப் பின்னணி உண்டு.

தகவு: விவேகிக்குப் புதுமை.

அதுவாதல்: நகைக்குப் பொன்

பொருட்டு: கூழுக்குக் குற்றேவல்

முறை: வாணிக்குத் தங்கை

2

'இதற்கு இது' என அமையும் ஒரு வேற்றுமைக்குப் பொருளை அறுதியிட்டுக் கூறுதல் முடியாது. "பொருட்டு முறையாதின்" எனப் பவணந்தியார் கூறியதும் இது கருதிப் போலும்.

3

தொழிற் பெயர்கள் நான்காம் வேற்றுமைத் தொடராக அமைதல் சிறிது சிந்திக்கப்பட வேண்டியது. உண்ணுதற்கு வந்தான் பிடித்தற்கு ஓடினான், எழுதுவதற்கு இருந்தார்கள் என இத்தொடர்கள் அமையும். இவற்றை முறையே, உண்ண வந்தான், பிடிக்க ஓடினான், எழுத இருந்தார்கள் எனச் செயவென்னெச்சங்களாகக் கூறலாம். இவ்விடங்களிளெல்லாம் செயவென்னெச்சத் தொடர்களைக் கையாளுவதே எழுத்து நடைக்கு எளிமையும் இனிமையும் தருகின்றது.

[செயவென்னெச்சத் தொடர்களிலிருந்து வினைப்பகுதிகள் தொழிற்பெயர்களாக வழங்கிய ஒரு நிலையை அறியக்கூடியதாக வுள்ளது. இன்றும் சில வினைப்பகுதிகள் தொழிற்பெயராகப் பொருள் தருதலும் அறிக. கட்டு, ஊற்று, சுற்று எனக் காண்க. இவை, கட்டுக்கு, ஊற்றுக்கு, சுற்றுக்கு என நான்கனுருபு ஏற்கும்.]

நீக்கல், ஒப்பிட்டுத் தொடர் அல்லது ஐந்தாம் வேற்றுமை

ஒரு பொருளை இன்னொரு பொருளுடன் ஒப்பிட்டு உயர்வும் தாழ்வும் பார்ப்பது இவ்வேற்றுமையின் நோக்கமாகக் கூறப்படுகிறது

"ஐந்தாகுவதே

இன் எனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி

இதனின் இற்றிது என்னும் அதுவே" (தொல்-சொல் கல்-78)
இதனின் இற்று இது—இதனில் இத்தன்மைத்து இது-இதனிலும் பார்க்க இத்தன்மைத்து இது. 'இன்' உருபு.

(உ+ம்) 1. மல்லிகையின் நாறும் மருக்கொழுந்து
(மல்லிகையிலும் பார்க்க நாறுவது மருக்கொழுந்து)

2. ஆவின் இழிந்தது எருமை
(ஆவிலும் பார்க்க இழிந்தது எருமை)

முதல் உதாரணத்தில், 'இன்' உருபு ஏற்ற பெயராகிய மல்லிகை மருக்கொழுந்துடன் ஒப்பிடப்பட்டு, நாற்றங் குறைந்தது என்ற உண்மை சொல்லப்படுகின்றது.

அடுத்ததில், உருபு ஏற்ற பெயராகிய 'ஆ' (பக) எருமையுடன் ஒப்பு நோக்கப்பட்டு, எருமையிலும் உயர்ந்தது எனக் கூறப்படுகின்றது.

பின்வந்த நன்னூல், "ஐந்தாவதனுருபு இல்லும் இன்னும், நீங்கல், ஒப்பு. எல்லை, ஏதுப் பொருளே" (சூ. 299) என ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கு விளக்கம் தரும்.

உருபு: 'இன்', 'இல்'. இல் என்பதன்திரிபு 'இன்' ஆகும்.

பொருள்:

நீங்கல்: சமயத்தில் நீங்கினான்

ஒப்பு : பணியிற்கரியது காக்கை

எல்லை : கரவெட்டியின் வடக்கு வதிரி

ஏது : கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்

3

ஆய்வு:

I அ. மேல் உதாரணங்களை நோக்கும்போது ஐந்தாம் வேற்றுமையின் அமைப்பிலும், முறையிலும் சில இடர்ப்பாடுகள் தென்படுகின்றன. உருபேற்கும் பெயருக்கே பொருள் குறிப்பிடுவது மரபு. இங்கே எதிர்மாறான ஒரு போக்குக் காணப்படுகின்றது. வேற்றுமை உருபேற்றது 'சமயம்'. நீங்குதற் பொருளுக்குரியவன் மனிதன்; சமயம் வேற்றுமைப்படவில்லை. எனவே ஐந்தாம்வேற்றுமைப் பொருள் நீங்கல் அன்று, 'நீக்கல்' ஆகும். இலக்கணச் சுருக்கம் இவ்வாறே கூறும். இதை மறுத்து, மனிதன் நீங்கும் பொழுது, சமயமும் அவனைவிட்டு நீங்குகின்றதுதானே என வாதிப்பது கொழும்பிலிருந்து வருகின்றவன் என்னிடமிருந்து கொழும்பு போகின்றது' எனக் கூறுதற்கு ஒப்பாகும். (மேற்படி நன்னூற் சூத்திரத்தில் நீங்கல் நீங்கல் ஆகியது ஓரளவுக்காவது எதுகைத்தொடை நோக்கிய விகாரமென அமைதி காண்போம்).

ஆ. ஒப்பு உவமத்தொடரால் பெறக்கூடியது. அதற்கென வேற்றுமை வேண்டியதில்லை. ஒப்பிட்டறியும் உயர்வுக்கும்,

தாழ்வுக்குமே இவ்வேற்றுமை கொள்ளப்படல் வேண்டும். தொல்காப்பியனார் கருத்தும்* அதுவே என்க.

இ. எல்லைப்பொருள் நான்காம் வேற்றுமையில் அடங்கக் கூடியது. எல்லைப்பொருளில் 'இன்' வருகின்றதெனின் அது உருபு மயக்கம் எனக் கொள்ளப்படலாம். இன்றேல் இது இலக்கண உரையாளர் மயக்கமாகும்.

ஈ. ஏதுப் பொருளுக்குப் தரப்படும் உதாரணங்களும் உருபு மயக்கி நிற்பவையே. இதற்கெனத் தனிவேற்றுமை வேண்டா.

II. இவ்வேற்றுமை அமைப்பை உற்றுநோக்க ஓர் உண்மை தெளிவாகும். 'இல்' என்ற உருபு இங்கும் இடப்பொருளையே¹ தருகின்றது என்பதே அவ்வுண்மை. முடிக்குஞ் சொல்லும், நின்று, இருந்து ஆதியான² சொல்லுருபுகளுமே நீங்கற் பொருளைத் தருகின்றன, ஆகவே ஏழாம் வேற்றுமைக்கே இப்பொருளையும் கொடுத்து, (1) பொருளை வைத்திருப்பது (2) வைத்திருக்கும் பொருளை நீக்கிவிடுவது என்ற இரண்டையும் பொருளாகக் கொள்வதில் 'மொழி நடட்டம்' எதுவும் இல்லை. இரண்டாம் வேற்றுமையின் பொருள்களில் ஒன்றாக நீக்கற் பொருள் (விலகல்) கொடுக்கப்படவில்லையா?

* ஐந்தாம் வேற்றுமையின் பொருண்மை கூறிய தொல்காப்பியனார் ஒப்பிட்டுப்பார்ப்பதற்கான அடிப்படைகள் (தன்மை) இவை எனக் கூறியுள்ளார் (சூ. தொல். சொல். கல், 79) அவற்றுள் ஒன்று 'தீர்தல்' என்பதாகும். 'தீர்தல்' என்பதற்குக் கருத்து நீங்கல் ஆகக் கொள்ளப்பட்டதன்மூலம் இளம்பூரணர் இவ்விடர்ப்பாட்டை ஏற்படுத்தியுள்ளார் எனக் கருதமுடியும். அவர் கருத்தொழுகல் பலனாந்தியாருக்கு விதியானது போலும்! தீர்தல் என்பதற்குக் கருத்து அதுவன்று. 'நீ ஆள் தீர்த்தவன்' என்ற பேச்சு வழக்கில் அதன்பொருள் பளிச்சிடுகிறது. விரகன், ஆழமானவன் என்பது கருத்து. 'தீர்தல்' குறிப்பிட்ட ஒரு பண்பு?

1 'ஒருவழி ஒன்று நீக்குதற்கு இடமாகியும்'

எனக் கல்லாடனார் கூறுவதும் காண்க? (தொல்; சொல்; கல், சூ. 63 உரை)

2 ஆறுமுகநரவலர் இலக்கணச் சுருக்கத்தில் இவற்றைச் சொல்லுருபு என எழுதுவர்.

உரிமைத் தொடர் அல்லது ஆரும் வேற்றுமை

1

ஆரும் வேற்றுமைத் தொடரமைப்பு ஏனைய வேற்றுமைகளிலிருந்து வேறுபட்டது. இவ் வேற்றுமையில் ஒருமைக்கும், பன்மைக்கும் வெவ்வேறாக உருபுகளுண்டு. முடிக்கும் சொல் ஒருமையாயின் அது (ஆது*) என்பதும், பன்மையாயின் 'அ' என்பதும் உருபாகும். அஃறிணைப் பொருள்தரும் முடிக்கும் சொற்களுக்கே இவ்வரையறை. முறையே, எனதுகை, என கைகள் (என்னுடையன கைகள்) எனத் தொடர் அமையும். என்கை, என்கைகள் எனத் தொகைத் தொடர்கள் ஆகும்.

2

முடிக்கும் சொற்கள் உயர்திணையாயின் 'உடைய' என்ற சொல்லுருபு பெற்றுத் தொடரமையும். 'என்னுடைய மகன்', 'என்னுடைய மாணவன்' என வரும். 'என்மகன்' என் மாணவன்' எனத் தொகைத் தொடர்கள் ஆகும். ஏதாவது ஓர் உருபு கொடுத்துச் சொல்லவேண்டுமென்றால், 'எனக்கு மகன்', 'எனக்கு மாணவன்' என வரும். பவணந்தியார் நான்காம் வேற்றுமைக்குக் கூறிய பொருள்களில் 'முறை'ப் பொருளில் இத்தொடர்கள் ஆகின்றன. இவ் அமைப்பை 'அதுவென் வேற்றுமை யுயர்திணைத் தொகையினதுவெ னுருபுகெடக் குகரம் வருமே' எனத் தொல்காப்பியர் கூறுவர். 'அதுவென்னுருபு கெட' என்பதற்கு அவ்வுருபு அவ்விடத்தில் வராமையே எனக் கூறுவர் சேனாவரையர்.

3

இன்றைய வழக்கில் முடிக்கும்சொல் அஃறிணையோ, உயர்திணையோ 'உடைய' என்ற சொல்லுருபைச் சேர்த்துக் கொள்ளலே பரவலாகக் காணப்படுகிறது. 'என்னுடைய மாடு', 'என்னுடைய புத்தகங்கள்', 'என்னுடைய மகன்' என அமைகின்றன. முடிக்கும் சொல் உயர்திணையான தொடர்கள் எழுத்து வழக்கில் என் தங்கை', 'என் மனைவி', 'என் மாணவர்கள்' என்றே தொகைத் தொடர்களாக அமைகின்றன; எழுதப்படுகின்றன.

ஆய்வு:

(அ) நன்னூலார் ஆரும் வேற்றுமைக்குக் கூறிய இலக்கணத்தின்படி, ஆரும் வேற்றுமைத் தொடர்கள், குறிப்பு வினைமுற்றுக்

களைப் பயனில்களாகக் கொண்ட எழுவாய்த் தொடர்களின் மறுதலை அமைப்புக்களாகவே தென்படுகின்றன, உ-ம்:

1. புத்தகம் எனது ('எனது' குறிப்பு வினைமுற்று)
எனது புத்தகம் (ஆரும் வேற்றுமைத் தொடர்)

2. புத்தகங்கள் என்னுடையன ('என்னுடையன்' = என
கு. வி. மு.)

என புத்தகங்கள் (ஆரும் வேற்றுமைத் தொடர்)

ஒருமை வினைமுற்றுக்கான 'து' விகுதியும், பன்மை வினைமுற்றுக்கான 'அ' விகுதியுமே ஆரும் வேற்றுமையின் ஒருமை விகுதியும், பன்மை விகுதியுமாகக் கூறப்பட்டிருந்தல் காண்க. எனவே, ஆரும் வேற்றுமை என ஒரு தனி வேற்றுமையை வைத்துக் கொண்டிருப்பது தொடரமைப்புப் பார்வையில் எவ்வித மேலதிக பயனையும் தரவில்லை. அன்றியும், ஆரும் வேற்றுமை அமைப்பு, உயர்திணை முடிக்கும் சொற்களைக் கொண்ட தொடரமைப்பை உள்ளடக்கவுமில்லை.

'உடைய' என்ற சொல்லைக் கொடுத்து அமைக்கப்படும் தொடர்களிலுள்ள பொருத்துக்கள் எதுவாவது ஆரும் வேற்றுமை அமைப்பு என்று சொல்லுவதற்குமில்லை. 'உடைய' என்ற சொல்லுருபு பெற்று அமையுந் தொடர் மூன்று சொல் இருசந்தியாகி, முன்னது எழுவாய்த் தொடரும், பின்னது குறிப்பு வினைப் பெயரெச்சத் தொடருமென்பர் சங்கர நமச்சிவாயர். அவர் கருத்துப்படி அது ஓர் ஆரும் வேற்றுமைத் தொடரும் அன்று. 'அவனுடைய மகன்' என்பதில், 'அவனுடைய' எழுவாய்த் தொடர்; 'உடைய மகன்' குறிப்புவினைப் பெயரெச்சத் தொடர்.

(ஆ) அஃறிணை ஒருமைக்குக் குறிப்பிட்ட 'அது' என்ற உருபு, உயர்திணை ஒருமைக்கும் வந்து இலக்கிய வாழ்வு பெற்றுவிட்டது. "நினது அடியாரொடல்லால்" என மணிவாசகனார் பாடுதல் காண்க. "அனது தோழன்" என்றே பெரியபுராணமுங் கூறுகின்றது. ஆரும் வேற்றுமை அமைப்பு வேண்டுமென வாதிடுவோர் இப்புதிய பிரயோகங்களை ஏற்றுக் கொண்டு, இதன்படி, 'எனது மகன்' எனது மகன்' என வரும் பேச்சுத் தமிழையும் ஏற்றுக் கொண்டு உயர்திணைக்கும், அஃறிணைக்கும் பொதுவான அமைப்பாக, ஆம், வேற்றுமை அமைப்பை மாற்றி விடுதல் வேண்டும்.

ஆதாரத் தொடர் அல்லது ஏழாம் வேற்றுமை

ஏழாம் வேற்றுமை உருபுகள், கால், இடம், இல், உள், மேல் கீழ் ஆதிகளும் ஆகும். இடப் பொருள் தரும் பல சொற்களையும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபுகளாகக் குறிப்பிடுவர் நன்னூலார். ஒரு பெயர்ச் சொல், அல்லது பெயர் குறிப்பிடும்பொருள் இன்னொன்றுக்கு ஆதாரமாக உள்ளது என்ற இயைபை ஏழாம் வேற்றுமைத் தொடரமைப்புக் காட்டும். இந்த இடத்தொடர்பு, தற்கிழமை, பிறிதின் கிழமை எனப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆறாம் வேற்றுமைக்குரிய உரிமைத் தொடர்புகளையும், இவ் வேற்றுமைக்குரிய இடத் தொடர்புகளையும் தற்கிழமை, பிறிதின் கிழமை எனப் பகுத்துப் பார்ப்பதில் நுட்பமேதுமில்லை.

உ-ம்:

ஞானியின்கண் அமைதி	— பொருள்	இடமாயிற்று.
பள்ளியீற் படிப்பு	— இடம்	”
மாதத்தில் இருபதுநாள்	— காலம்	”
வாணிகையில் வீணை	— சினை	”
இளமையில் முறுக்கு	— பண்பு	”
பாடுவதில் ஆர்வம்	— தொழில்	”

குறிப்பு:

நன்னூலார் கூறிய ஏழாம் வேற்றுமை உருபுகளைத் தவிர 'பக்கல்' என்பதும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபாக வருகின்றது. உ-ம்: என்பக்கல் வந்தான். சாசனத் தமிழில் 'பக்கல்' என்ற சொல் ஏழாம் வேற்றுமை உருபாக வருதலைச் சுட்டிக்காட்டுவர் வரலாற்று இலக்கண ஆசிரியர்கள்.

பேச்சு வழக்கில் வேற்றுமை

'சபை சந்தி' தவிர, மெத்தப் படித்தவர்களும் கூட, கிராமப்புற மக்கள் பேசுவதைப் போலவே பேசுகின்றார்கள். சாதாரண மக்கள் பேசும் வேற்றுமைத் தொடரமைப்புக்கள், திரும்பச் சிந்திக்கும் போது மிகச் சுவை பயப்பனவாயும் மொழியியலாளரின் ஆராய்வுப் பசிக்கு உணவாகவுமுள்ளன.

முதலாம் வேற்றுமை

அவர்கள் வந்துவிட்டார்கள் (எ. மொ.)

அவை வந்திட்டினம் (பே. மொ.)

அது(கள்) வந்தீட்டுது(கள்) (பே. மொ.)

குறிப்பு:

உயர்திணை வினைச் சொற்களுக்குப் பதிலாக, அஃறிணை வினைச் சொற்களைக் கூறும் வழக்குப் பேச்சுமொழியிற் பெருகிக்கொண்டு வருகிறது. 'சிவலிங்கம் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வந்துதா?' என ஒருவர் கேட்கின்றார். 'இப்ப இதிலை நிண்டுது, போய்விட்டது போலே' என மற்றவர் விடை சொல்கின்றார். இப்படித்தான் அநேகமான வினைச் சொற்கள் பேசப்படுகின்றன.

இரண்டாம் வேற்றுமை:

தொகைத் தொடர்களே பேச்சுவழக்கிலும் அதிகமாகவுண்டு.

உத்தியோகம் பார்க்கிறான்.

தண்ணீர் இறைக்கிறான்.

பால் கறக்கிறான்

நெல்லு வெட்டுதல்; வயல் உழுதல்; தோட்டங் கொத்துதல்; என்றெல்லாம் காண்க.

இரண்டாம் வேற்றுமை 'ஐ' உருபுக்குப்பின், சாரியையோ, வேறு எதுவோ சேர்த்துச் சொல்லும் வழக்கு இல்லை. காரணம், ஒலி எளிமை மிக்க 'ஐ' என்பது உருபாக அமைவதே. பாலைக் கறந்து கொண்டுவா—இவ்விரித் தொடர் அப்படியே பேசப்படுகின்றது. சிறுவர்கள் இதனை எழுதும்போது (ஒரு சிலர்). 'பாலய்க்கறந்து கொண்டுவா' என எழுதி விடுகின்றார்கள். 'ஐ' கூட்டொலி என்பதால் இவ்வாறு எழுதுகின்றார்கள் போலும் (ஐயர் - அய்யர்).

மூன்றாம் வேற்றுமை:

(அ) கையாற் குத்தினான் (எ. மொ.)

கையாலை குத்தினான் (பே. மொ.)

கையாலே குத்தினான் (இது பிரிநிலை ஏகாரம் அன்று.)

இ. 5'

(ஆ) மண்ணூற் சோறுக்கினுள்
மண்ணூலை சோறுக்கினுள்
மண்ணூலே சோறுக்கினுள்

(இ) தம்பியோடு வந்தான் (ஓடு)
தம்பியோடே வந்தான் (ஓடு+ஐ)
தம்பியோடே வா (ஓடு+ஏ)

ஐந்தாம் வேற்றுமை:

(அ) வீட்டிலிருந்து வருகிறேன் (எ. மொ.)
வீட்டிலு இருந்து வருகிறேன் (பே. மொ.)
வீட்டை இருந்து வருகிறேன் (பே. மொ.)

(ஆ) கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்
கல்வியிலு பெரியன் கம்பன்
கல்வியிலே பெரியன் கம்பன்

ஆறாம் வேற்றுமை:

(அ) என்னுடைய புத்தகம் (எ. மொ.)
என்(னு)டைய புத்தகம் (பே. மொ.)
என்ரை புத்தகம் (பே. மொ.)

(ஆ) புத்தகம் எனது = புத்தகம் என்னுடையது = (எனது புத்தகம்)
(எ. மொ.)
புத்தகம் என்டை என்டை* (பே. மொ.)
புத்தகம் என்ரை (பே. மொ.)

ஏழாம் வேற்றுமை:

தலையிற் சுமந்தாள்
தலையிலு சுமந்தாள்
தலையிலே சுமந்தாள்

*என்டை என்பது முஸ்லீம் மக்கள் பேச்சு வழக்கில் பெரும் பாலும் உண்டு. 'என்டை' என்பதனை உச்சரிப்பது கடினமாக இருப்பதால், முதலெழுத்தைநீட்டி உச்சரிக்கின்றார்கள்போலும். ஈழத்தமிழ் மக்கள் இறுதியெழுத்தை மாற்றி 'ரை' என உச்சரிக்கின்றார்கள். 'டகர மெய்யும் ரகர மெய்யும் எழுத்துப் பேறுகளைனக் கொள்ளப்படுமிடத்தில் 'ஐ' என்பது உருபு ஆகலாம்?

அவதானிப்பு:

(1) எழுவாய், விளிவேற்றுமைகளைத் தவிர்த்து, இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகவும் வரும் 'ஐ' ஒலி, ஒலிநயச் சாரியையாக முன்றும், ஐந்தாம், ஏழாம் வேற்றுமை உருபுகளுடன் (ஆல்; இல் ஓடு) சேர்ந்து வருகின்றது.

(2) மேற்படி உருபுகளுடன் ஏகாரமும் சேர்ந்து வருகின்றது;

(3) ஆறாம் வேற்றுமை அமைப்பு மிக விசித்திரமாகப் பேச்சு வழக்கில் காணப்படுகின்றது. 'உடைய' என்ற சொல்லுருபில் முதல் இறுதி (உ, ய) எழுத்துக்களைத் தவிர்த்து நடு எழுத்துடன் மாத்திரம் பேச்சு வழக்கு நிகழுகின்றது. இங்கும் வேற்றுமை உருபாக ஐகாரமே ஒலிக்கின்றது.

(4) நான்காம் வேற்றுமைத் தொடரமைப்பில் பேச்சு வழக்கில் மாற்றமெதுவுமில்லை.

ஊகம்:

(1) மிகப் பழைய மொழிவழக்கில் ஐகாரம் அநேகமாக எல்லா வேற்றுமைகட்கும் உருபாக இருந்திருக்க முடியுமோ என எண்ணக் கூடியதாகவுள்ளது.

(2) அவ்வாறே ஏகாரமும், முன்றும், ஐந்தாம், ஏழாம் வேற்றுமை உருபுகளுடன் இணைந்துவருவதைப் பார்க்கும் பொழுது; ஏகாரமும் ஓர் உருபாக ஏற்றுக்கொள்ள இடமுண்டு. வீரமாமுனிவர், 'கொடுந்தமிழ்' என்னும் இலக்கண நூலில் வேற்றுமை உருபுகளுள் ஒன்றாக ஏகாரத்தையும் குறிப்பிட்டிருந்தல் கவனிக்கத்தக்கது. இந்த ஏகாரமும் பிரிநிலை ஏகாரமும் வேறுவேறு என அறிக.

தொகைத் தொடர்கள் ஆகுமாறு

உருபு வெளிப்படாத அறுவகை வேற்றுமைத் தொடர்களும் (2ஆம் வேற்றுமை முதல் 7-ம் வேற்றுமை முடிய), வினைத் தொகை, பண்புத் தொகை, உவமைத் தொகை, உம்மைத் தொகை ஆகிய அவ்வழித்தொடர்களும் தமிழில் தொகைத் தொடர்கள் எனப்படும். அன்மொழித் தொகையும் இவ்வரிசையில் இறுதியானதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

சொற்றொடர்களில் காணப்படவேண்டிய சில உறுப்புக்கள் அற்றநிலையே தொகை எனப்படும். மேற்கண்ட தொகைத் தொடர்களை உற்றுக் காக்கும்பொழுது உருபுகளாகவோ, விருதிகளாகவோ இணைப்பு மொழிகளாகவோ நிற்கவேண்டிய இடைச்சொற்கள், அப்படி நிற்காத நிலைதான் தொகைத்தொடராகுமென்ப புலப்படுகின்றது. பொதுமை காண முற்படின் இது தெரியாமற்போக இடமில்லை.

(அ) வேற்றுமைத் தொகைத் தொடர்கள்

பெயர்ச்சொல் முடிக்குஞ் சொல்லின் தன்மைக்கேற்ப¹ வேற்றுமைத் தொகைத் தொடராகின்றது. உருபு, பெயர் வேற்றுமைப்பட்டதற்கு அறிகுறியாக நிற்கும். உருபு வெளிப்பட்டதொடர்² விரித்தொடர்: உருபு இல்லாத தொடர் தொகைத் தொடர். பெயரும், முடிக்குஞ் சொல்லும் ஒன்றாயிணைவதால் வேற்றுமைத் தொகைத் தொடர்கள் ஆகின்றன. இடையில் உருபுகளைக் கொடுப்பின் அவை விரித்தொடராய்விடும். (உ+ம்)

2 ஆம் வேற்றுமைத் தொகை:

பால் குடித்தேன்	(பாலைக் குடித்தேன் என விரியும்)
பாடம் படிப்பேன்	(பாடத்தைப் படிப்பேன் ")

1. பெயர், அண்மைநிலையால் வேற்றுமைப்படுகின்றது என்று கூறுவதிலும் அவாய் நிலையால் வேற்றுமையுறுகின்றது எனக் கொள்வதே பொருத்தமாகும்;

2. (அ) சில உருபு தொகைத் தொடராக இடந்தரா: ஆயின், கருத்துக் கவிழும்;

(உ+ம்) தம்பியொடு வந்தான்-தம்பிவந்தான்என வராது;

(ஆ) சில உருபு எல்லா இடத்திலும் தொகைத் தொடராகா: தம்பியை அடித்தான்-தம்பி அடித்தான் என வராது;

3 ஆம் வே. தொ.

கைத்தறிச் சேலை (கைத்தறியாலாகிய சேலை)
பூமாலை (பூவாலாகிய மாலை)

4 ஆம் வே. தொ.

காலைப்பண் (காலைக்குரிய பண்)
பணச் சடங்கு (பணத்திற்குச் சடங்கு)

5 ஆம் வே. தொ.

பனை வீழ்பழம் (பனையிலிருந்து விழும் பழம்)
மலை வீழ் அருவி (மலையிலிருந்து விழும் அருவி)

6 ஆம் வே. தொ.

என் கொள்கை (என்னுடைய கொள்கை)
வாணி மாணவர் (வாணியினுடைய மாணவர்)

7 ஆம் வே. தொ.

மலைவாசி (மலையில் வாசி)
வான்முசி (வானில் முசி)

(ஆ) அவ்வழித் தொகைத் தொடர்கள்:

வினையும் பண்பும்

தொழிற்பண்பும், குணப்பண்பும் எனப், பொருட்பண்பு இருவகையாகக் கொள்ளப்படும். எழும்பல், வீழ்தல், வளைதல், நிமிர்தல், நடத்தல் என்பன மூலத்தொழிற் பண்புகள்.* செம்மை கருமை, சிறுமை ஆதியன குணப்பண்புகள். தொழிற் பண்புகளை உணர்த்தும் தொடர்கள் வினைத்தொகைகள் எனவும், குணப்பண்புகளை உணர்த்துவன பண்புத்தொகைகள் எனவும் கொள்ளமுடியும்.

(1) வினைத்தொகை: வினைப்பகுதியுடன் பெயர்ச்சொல் சேர்வதால் வினைத்தொகை ஆக்கம் உறும் (வினைப்பகுதிகளை முதலிலைத் தொழிற்பெயர்கள் என்றும் கூறுவர்.) ஆகவே தொழிற்பெயருடன் பெயரிணைதல் என்றாகும். இதன்படி தொழிற் பெயர் விகுதிகள் தொக்கநிலைதான் வினைத்தொகை ஆகலாம். விகுதிகள் இடைச் சொற்கள். (உ+ம்)

* கொத்தல் என்பது ஒரு தொழில் அது வளைந்தும் நிமிர்ந்தும் ஆவதல்லவா? இவ்வாறு அனைத்தும் காண்க.

சுடு + சோறு = சுடுசோறு
தாக்கு + மேடை = தாக்குமேடை

(கால இடைநிலை அற்றதால் முக்காலத்திற்கும் இவை வழங்கும்)

(2) பண்புத் தொகை: பண்புச் சொற்கள் + பெயர்கள்.

பண்புத்தொகைகளில் பண்புச்சொல்லின் இறுதியான 'மை' விசுவயும், அதனோடுசேர 'ஆசிய' என்ற இணைப்பு மொழியும் தொக்குவரும். பொதுவுக்கு சிறப்புமாக இருபெயர்கள் ஒட்டி வருவன இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை எனப்படும்.

(உ + ம்)

(அ) செம்மை + தாமரை = செந்தாமரை
(வண்ணப் பண்புத் தொகை)

வட்டம் + பலகை = வட்டப்பலகை
(வடிவுப் பண்புத் தொகை)

மும்மை + குணம் = முக்குணம்
(அளவுப் பண்புத் தொகை)

இனிமை + மொழி = இன்மொழி
(சுவைப் பண்புத் தொகை)

(வண்ணம், வடிவு, அளவு, சுவைஎன்பன பண்புப் பிரிவுகள்.)

(ஆ) இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை:
சிறப்புப் பெயர் — பொதுப் பெயர்

சிவப்பு + நிறம் = சிவப்பு நிறம் }
செம்மை + நிறம் = செந்நிறம் }
ஆடி + திங்கள் = ஆடித்திங்கள் }

பொது + சிறப்பு

பொது + சிறப்பு = பொதுச் சிறப்பு
மன்னன் + கரிகாலன் = மன்னன் கரிகாலன்

(3) உம்மைத் தொகை:

எண்ணல், எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல் என்னும் நான்கு அளவைகளால் பொருள்களை அளக்கும் போது எண் உம்மை இடையிலும் இறுதியிலும் வெளிப்படாமல் நிற்கப், பெயரோடு பெயர் தொடரும் தொடர், உம்மைத் தொகைத் தொடராகும்.

(உ + ம்)

இராப்பகல் — இரவும் பகலும் என விரியும்.

சேரன் + சோழன் + பாண்டியன் = சேரசோழபாண்டியர்

குறிப்பு: (1) உயர்திணை ஒருமைப்பாற் சொற்களை (ஆண்பாலும், பெண்பாலும்) எண்ணும்பொழுது இறுதிச் சொல் 'அர்' விசுவயுடன் முடிதல் வேண்டும்.

(2) அஃறிணை ஒருமைப் பாலுக்கும், திணைப்பொது ஒருமைப் பாலுக்கும் இவ்விதியில்லை.

(உ + ம்) நன்மை தீமை என்றும் வரலாம், நன்மை தீமைகள் என்றும் நிற்கலாம். (அஃறிணை ஒருமை) தாய்தந்தை என்றும் நிற்கலாம், தாய் தந்தையர் எனவும் வரலாம். (பொதுத்திணை ஒருமை)

(4) உவமைத் தொகை:

உவமையைக் குறிக்கும் சொல்லும், பொருளைக் குறிக்கும் சொல்லும் உவமை உருபிடைச் சொல்பெருது, முறையே சேரும் பொழுது இவ்வகைத் தொடர்கள் ஆகின்றன.

(உ + ம்)

உவமைச்சொல்	+	பொருட்சொல்
(உவமானம்)	+	(உவமேயம்)
பால்	+	நிலவு = பால்நிலவு (பானிலவு)
பவளம்	+	மேனி = பவளமேனி

வினைப்பகுதிகள்

அ. தமிழில் அடிச்சொற்களே வினைப்பகுதிகள் ஆகும். இவற்றை வினைஅடிகள் எனவும் கூறுவர். அடிச்சொற்களின் சில ஒலி நயத்திற்காக இறுதியில் உகரம் பெற்று வினைப்பகுதியாச நின்றலும் உண்டு. வீழ் என்னும் அடிச்சொல் வீழ் எனவும் நிற்கும், விழு எனவும் நிற்கும். பெரும்பாலும் மெய்யீற்று அடிச் சொற்கள் ஒலி எளிமைக்காக ஈறு திரியும்¹. குற்றிய லுகரப் பகுதிகள் இவ்வாறானவையாகும். அடிச்சொற்களே வினைப்பகுதிகளாக நின்றலின் இவற்றை உரிச்சொற்கள் என்பர் சிவஞானமுனிவர். வினைப்பகுதியைத் 'தனிவினை' எனக் கூறுவர் இலக்கணக் கொத்து ஆசிரியர்.

ஆ. (1) மொழிக்கு இறுதியாகவரும் எழுத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு வினைப்பகுதிகளை இருபத்துமூன்று வகையாகப் பிரிப்பர் பவணந்தியார். அவை: நட, வா, மடி, சீ, விடு, கூவே, வை, நொ, போ, வெள, உரிஞ், உண், பொருந், திரும் தின், தேய், பார், செல், வவ், வாழ், கேள், அஃது என்பனவையாகும். இவை ஏவற் பொருளைத் தருதலின் ஏவல் வினை என்றும், ஏவைய வினைகளுக்குப் பகுதியாக நின்றலினாலும் மேலும் பகுக்கமுடியாதன ஆதலினாலும் இவற்றை வினைப்பதம் (ஏவல் வினைப்பதம்)" என்றுங் கூறுவர் பவணந்தியார். (137)

(2) அடிச்சொற்களுடன் 'மை' விசுதி சேர்வதால் பண்புப் பகுதிகள் ஆகின்றன. (உ + ம்) செவ் > செம் + மை = செமை; சிறு + மை = சிறுமை; சேய் + மை = சேய்மை, தீ + மை = தீமை; வே > வெம் + மை; வெம்மை; புது + மை = புதுமை; மெல் > மென் + மை = மென்மை; மேல் > மேன் + மை = மேன்மை; உள் + மை = உண்மை ஆதியனவும் இவற்றின் எதிர்ப்பதங்களும் பண்புப் பகுதிகள் என்பர் நன்னூலார்.

1. பொருள் வேறுபாட்டைக் காட்டவும் திரிவதுண்டு. நில் > நிறு - நிறுத்தான்; 'நிறு' ஆறாலும் அடிச்சொல் நில் என்பதே

இ. இவ்வினைப்பகுதிகளின் சில பெயருக்கும் வினைக்கும் பொதுவாக நிற்கும். (உ + ம்)

பூ - மலர் (பெயர்) — கரை — (ஆற்றங்) கரை

பூ - பூத்தது — (வினை) — கரை — கரைந்தது

மேலே குறிக்கப்பட்ட வினைப் பகுதிகளிலேயே மடி, சீ, வை, பார், செல், கேள் என்பன பெயருக்கும் வினைக்கும் பொதுவாதல் அறிக.

ஈ. இவ்வினைப்பகுதிகளைச் செயப்படுபொருள் குன்றாதவை, குன்றியவை என இருவகைப்படுத்தலாம். பவணந்தியார் குறிப்பிட்ட வினைப்பகுதிகளிலேயே மடி, சீ, விடு, வை, உரிஞ், உண், தின், தேய், பார், வவ், கேள் ஆதியன செயப்படு பொருள் குன்றாதவையாகும். 'செய்' எனக் கூறியதும் எதனை என்னும் வினாவுக்கு அங்கே விடையுண்டு. அதுவே செயப்படு பொருளாகும். ஆதலின் 'செய்' என்பது செயப்படு பொருள் குன்றாத வினைப்பகுதி. 'நட' எனக்கூறியதும் எதனை எனக்கேட்பாரும் இல்லை; கேட்கவும் முடியாது. ஆதலின் அது செயப்படு பொருள் குன்றிய வினைப்பகுதியாகும். இரண்டுக்கும் பொதுவான பகுதிகளும் உண்டு. (உ + ம்) முடி, மடி, கெடு, பிரி ஆதியன.

முடி: முடிந்தான் (செயப்படுபொருள் குன்றியது)

முடித்தான் (, , குன்றாதது)

உ. இவ்வினைப் பகுதிகளை எடுத்தலோசையாற் கூறும்பொழுது அவை முன்னிலை ஏவல் ஒருமை வினைமுற்றுக்கள் ஆகின்றன என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (செய் எனக்கூறும் பொழுது எழுவாய் (நீ) மறைந்து நிற்கின்றது. அதனால் 'செய்' என்பதே ஒரு தொடரும் ஆகின்றது) இக்கருத்தைச் சிலர் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. 'ஆய்' என்ற விசுதியுடன் சேர்ந்துதான் (செய் + ஆய் = செய்வாய்; வா > வரு + ஆய் = வருவாய்) முன்னிலை ஒருமையைக் காட்டுகின்றன என்றும், பொதுவாகச் 'செய்' என்றால் அது 'ஆய்' என்ற விசுதி புணர்ந்து கெட்ட நிலை என்றுங் கூறுவர். பகுதியே ஒருமையைக் காட்டுதலின் மேலும் ஒருமை விசுதி வேண்டியதில்லை.

உ. 'செய்' என்ற வினைப்பகுதி (முன்னிலை ஏவல் ஒருமை வினை முற்று) எதிர்மறை வினைமுற்றாகும் பொழுது செய்யாதே; செய்யற்க, செய்யேல் எனவரும்.

செய்யாதே = செய் + ஆ + த் + ஏ (ஆகாரம் எதிர்மறை இடைநிலை. 'த்' எழுத்துப்பேறு, 'ஏ' ஒலி எளிமை உறுப்பு. முன்னிலைக்கு ஒருமை விசுவயாக வரும் இகரத்தின் திரிபுமாகலாம்.

எ. ஏவல் வினைகள் முன்னிலைக்கே உரியவை - எனினும், (நாம்) செய்வோமாக எனத்திரிந்து தன்மைக்கும் (அவன்) செய்யட்டும் எனப்படர்க்கைக்கும் கூறி, ஏவற் பொருளின் தன்மையை வெளிப்படுத்தலாம். எதிர்மறையில் 'செய்ய வேண்டாம்' என்பது இடப்பொதுவாக நிற்கும்.

ஏ. இவ்வினைப்பகுதிகளிலிருந்தே தொழிற்பெயர்களும் பெயர், வினை எச்சங்களும் வினைமுற்றுக்களும் ஆகின்றன. (உ + ம்)

செய் + தல் = செய்தல் (தொழிற்பெயர்)
 + த் + அ = செய்த (பெயரெச்சம்)
 + த் + உ = செய்து (வினையெச்சம்)
 + த் + ஆன் = செய்தான் (வினைமுற்று)

வினைப்பகுதி தவிர்ந்த அனைத்தும் இடைச் சொற்கள்.

ஐ. வினைப்பகுதிகளிலிருந்து தொழிற்பெயர், எச்சம், முற்றுக்களை ஆக்கும் பொழுது, அப்பகுதிகளின் சில இயல்பாகவே நிற்கும். சில இயல்பாயும் விகாரப்பட்டும் நிற்கும். சில விகாரப்பட்டே நிற்கும். நெட்டெழுத்தை முதலாக உடைய பகுதிகளே விகாரமடையுந் தன்மையைக் கொண்டவை.

1. விகாரம் இன்றி இயல்பாக நிற்பன. (உ + ம்)

செய் > செய்தல், செய்த, செய்து, செய்தான்.
 விடு > விடுதல், விடுப்பு; விட்ட, விட்டு, விட்டான்.
 போ > போதல், போக்கு; போந்த, போன; போந்து, போய்; போந்தான், போனான்.

2. இயல்பாயும் விகாரமாயும் நிற்பன. (உ + ம்)

சா > சாவு, சாதல்; செத்த, செத்து, செத்தான்.
 நோ > நோவு, நோதல்; நொந்த, நொந்து, நொந்தான்.

3. விகாரப்பட்டே நிற்பன. (உ + ம்)

தா > தருதல், தரவு; தந்த, தந்து, தந்தான்.

வா > வருதல், வரவு; வாரி; வந்த, வந்து, வந்தான்.

ஓ. பெயர்களுள் பலபொருள் ஒருசொல், ஒருபொருட் பல சொல் உள்ளதுபோல் இவ்வினைப் பகுதிகளிலும் (1) பல பொருள்தரும் ஒருவினைப் பகுதியும் (2) ஒருபொருள் தரும் பலவினைப் பகுதியும் உண்டு.

(உ + ம்) 1. வை > வைத்தான். வைதான்

முடி > முடிந்தான் (சீலையை முடிதல், இறந்து முடிதல்) முடித்தான்.

2. சொல், பகர்வு, கூறு } சொல்(வாய்)
 உரை, விளம்பு, புகல் }

ஔ. பிறவினைப்பகுதிகள் ஆகுமாறு:

I. வெளிச்சேர்க்கை

1 வி. பி. எனும் விசுவயக் பெற்று: (உ + ம்)

செய் + வி = செய்வி (தனிஏவல்)

நட + பி = நடப்பி

செய் + வி + பி = செய்விப்பி (இணைஏவல்)

2. பகுதியுடன் கு, சு, டு, து, பு, று என்னும் விசுவயங்களில் ஒன்றுபெற்று: (உ + ம்)

போ + கு = போக்கு

காய் + சு = காய்ச்சு

மருள் + டு = மருட்டு

நெரி + து = நெரித்து

எழு + பு = எழுப்பு

பயில் + று = பயிற்று

3. துணைவினை பெற்று: (உ + ம்)

செய் > படுக்கச்செய்

நட > நடக்கப்பண்ணு

II. உள்மாற்றம்:

1. பகுதியிலுள்ள மெல்லெழுத்து வல்லெழுத்தாகமாறி: (உ + ம்)

ஒடுங்கு > ஒடுக்கு

வருந்து > வருத்து

2. பகுதி இரட்டி: (உ + ம்)

வாடு > வாட்டு

உருகு > உருக்கு.

ஒள. ஒரே எழுத்தால் முடியும் வினைப்பகுதிகள் அனைத்தும் புணர்ச்சி யிலோ அல்லது சொல்லாக்கத்திலோ ஒரேமாதிரியாக அமைவ தில்லை. கல், நில், செல், சொல், வெல்; ஆதியன லகரமெய் யீற்றால் முடியும் வினைப்பகுதிகள். இவை புணர்ச்சியிலும் சொல்லாக்கத்திலும் ஒரேமாதிரியாக இல்லை. (உ + ம்)

புணர்ச்சி

1. கல் + ற் + ஆன் = கற்றான்
 நில் + ற் + ஆன் = நின்றான்
 போ + இன் + ஆன் = போனான்
 வா + த் + ஆன் = வந்தான்
 சா + த் + ஆன் = செத்தான்

2. கல் + க = கற்க
 வெல் + க = வெல்க

சொல்லாக்கம்: (உ + ம்)

1. கற்க என்பது வியங்கோளாயும் எச்சமாயும் நிற்கும். செல்க என்பது எச்சமாய் நிற்காது.
2. கல் என்ற பகுதியிலிருந்து கற்பு, கல்வீ என்ற தொழிற் பெயர்கள் எழும். கொல் என்ற பகுதியிலிருந்து இதே வடிவத்தில் தொழிற்பெயர்கள் வரா. கொலை என்று வரும்.

ஆகவே நன்னூலார் காட்டிய வினைப்பகுதிகள் ஒவ்வொன்றும் அதே எழுத்தால் முடிவனவற்றுக்கு ஒர் உதாரணமன்றி "மாதிரி" அன்று.

தொழிற் பெயர்

தொழில் நிகழ்ச்சியைக் கருதாது தொழிலுக்குப் பெயராய் வரு வது தொழிற்பெயர். இவை (1) தொழிலுக்கே என்றும் பெயராயும் (2) அத்தொழிலுக்குரிய பொருளுக்கும் பெயராயும் நிற்கின்றன. (3) ஒரு தொழிற்பெயர்வடிவமே இவ்விரண்டு நிலையில் நின்ற லும் உண்டு.

தொழிற்பெயர்	தொழிற்பெருட்பெயர்
1. போர்த்தல்	போர்வை
உடுத்தல்	உடுப்பு
கறத்தல்	கறவை
காணல்	கண்
உண்ணல்	உணன்
2. பாயல்	பாயல் (படுக்கை)
தேறல்	தேறல் (தெளிவு, தேன்)
தோயல்	தோயல், (தயிர்)
பாடல்	பாடல் (பாட்டு)

ஆகுமாறு:

- I. வினையடிகளே தொழிற்பெயராக நிற்பனவும் உண்டு. இவற்றையே முதனிலைத் தொழிற்பெயர் என்பர். (உ + ம்) பொரி, திரை, அலை, அணை, கட்டு ஆதியன.

- II. வினைப்பகுதி திரிபடைந்து தொழிற்பெயர்தல்:

(உ + ம்)

1. முதல் நீண்டு : பெறு-பேறு; உறு-ஊறு
 2. முதல் குறுகி : காண்-கண்
 3. பகுதி இரட்டி : ஊறு > ஊற்று; பாடு > பாட்டு;

எழுது > எழுத்து

III. வினைப்பகுதி விகுதி பெற்றுத் தொழிற்பெயராதல்:
(அ) வினைப்பகுதிகளுடன் விகுதிசேர்ந்து:

விகுதி

+ அம்	:	ஓட்டம்
+ அல்	:	ஆடு, — ஆடல்
+ (த்)அல் = தல்	:	வாழ்தல், வாழ்த்தல்
+ (ச்)இ = சி	:	வறள், வறட்சி
+ (த்)இ = தி	:	மற — மறதி
+ (வ்)இ = வி	:	கல — கலவி
+ உ	:	வா > வர — வரவு
+ (க்)உ = கு	:	போ — போக்கு
+ (த்)உ = து	:	பாய் — பாய்ந்து
+ (ய்)உ = பு	:	படி — படிப்பு
+ ஐ	:	கொடு — கொடை
+ (க்)ஐ = கை	:	படு — படுக்கை
+ (வ்)ஐ = வை	:	கோவை
+ (ம்)ஐ = மை	:	படி + (ஆ) படியாமை
+ ய்	:	நொ > நோ — நோய்; தா — தாய்
+ ள்	:	விக்கு — விக்குள்

குறிப்பு:- அடைப்புக்குறிக்குள் தரப்பட்டவை எழுத்துப் பேறுகளும் உடம்படு மெய்களும் ஆகும். இவற்றையும் சேர்த்தே தொழிற்பெயர் விகுதிகள் சொல்லப்பட்டு வருகின்றன.

ஆ: * வினைப்பகுதிகளுடன் விகுதியும் கால இடை நிலையம் சேர்ந்து: (உ + ம்)

செய் + த் + (அ) + மை	=	செய்தமை
செய் + கின்று + (அ) + மை	=	செய்கின்றமை
செய் + த் + (அ) + து	=	செய்தது
செய் + கின்று + (அ) + து	=	செய்கின்றது
செய் + வ் + (அ) + (து)	=	செய்வது

* இவ்வாறானவற்றை வினைமுற்றின் தொழிற பெயர்ப் பொருள் நிலையாகவும் கொள்ளலாம்.

இ. வினைப்பகுதியுடன் இன்றொரு தொழிற்பெயர் சேர்ந்து ஒரே சொல்லாய்த் தொழிற்பெயராதல்

நோ + காடு	=	நோக்காடு
சா + காடு	=	சாக்காடு
பண் + பாடு	=	பண்பாடு
வா > வரு + மானம்	=	வருமானம்
சேர் + மானம்	=	சேர்மானம்

ஈ. வினைமுற்றுக்களுடன் விகுதி சேர்ந்து

கொள்வன	+ உ	=	கொள்வனவு
கொடுப்பன	+ உ	=	கொடுப்பனவு
திற்பன	+ உ	=	திற்பனவு
உண்பன	+ உ	=	உண்பனவு

(நாளடைவில் இவ்வாறு கொள்ளலன்றி காடு, பாடு, என்பன போல் 'பனவு' என்பதும் ஒரு தொழிற்பெயர் விகுதியாகக் கொள்ளப்படலாம்)

உ. தொழிற்பெயரும் தொழிற்பெயருக்கு சேர்ந்து:

வரவேற்பு	விதுப்புறவு
போக்குவரவு	சிரமதானம்

வினையெச்சம்

அ. வினையுடன் முடியும் வினைக்குறைச் சொல் வினையெச்சம். பால் காட்டும் விகுதிகளோ அல்லது ஒருமை பன்மை விகுதிகளோ பெற்று 'முற்று' நிலை அடையாத சொற்களே வினைக்குறைச் சொற்கள். முடிக்குஞ் சொல்லாகிய 'வினை' என்பது வினைப்பகுதியையும் அதனடியாகப் பிறக்கும் சொற்கள் அனைத்தையும் கருதுமென்பர். தொழிற்பெயர்,¹ வினை

1: தொழிற்பெயருடன் வினையெச்சம் முடிவதற்கில்லை. தொழிற்பெயராயினும் அது பெயரே. முடியின் அது பெயரெச்சம் என்றே கொள்ளப்படுதல் வேண்டும். வினையெச்சம் தொழிற்பெயருடன் சேர்ந்து ஒரே சொல்லாகி—ஒரே தொழிற்பெயராகித் தொழில் விகற்பங்களைக் காட்டுதல் மொழிவளர்ச்சி நிலையைக் கருதும். 'செய்து பழகல்' என்பதை ஒரே தொழிற்பெயராகக் கொள்ளலன்றி வினையெச்சமாகவும் அதனை முடிக்குந் தொழிற்பெயராகவும் கொள்வது வினையெச்சத்துக்குரிய வரையறைகளைத் தகர்ப்பதாகும்.

யெச்சம், பெயரெச்சம், வினைமுற்று, பெயர்த் தன்மையடைந்த வினைமுற்று (வினையாலணையும் பெயர்) என்பன வினைப்பகுதியடி யாகப் பிறந்தன. இன்னும் முடிக்குஞ் சொல்லாகிய 'வினை' என்பது குறிப்பு வினைச்சொற்களையும் கருதும்.

(உ + ம்)

செய்துவா — வா — வினைப்பகுதி
செய்துபழகல் நல்லது — பழகல் — தொழிற்பெயர்
ஆடிப்பாடி அலைந்தான் — பாடி — வினையெச்சம்
ஆடி முடித்த நாடகம் — முடித்த — பெயரெச்சம்
எழுதிவந்தான் — வந்தான் — வினைமுற்று
எடுத்துவந்தவனை சொல் — வந்தவன் — வினையாலணையும் பெயர்
கற்றுவல்லன் ஆகினான் — வல்லன் — குறிப்பு வினைமுற்று

ஆ. வினையுடன் முடியும் வினைக்குறைச் சொல்லாகிய வினையெச்சம் செயலையும் காலத்தையுந் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. கால அடிப்படையில் வினையெச்சங்களைப் பகுத்து 'வாய்பாடு' கூறுவர் நன்னூலார்.

இறப்பு: செய்து, செய்யு, செய்யா, செய்யு, செய்தென.

நிகழ்வு: செய

எதிர்வு: செயின், செய்யிய, செய்யியர், வான், பான், பாக்கு

இ. எச்சம் குறிப்பிடும் தொழிலையும், முடிக்குஞ்சொல் குறிப்பிடும் தொழிலையும் செய்யும் வினைமுதல் (கருத்தா) ஒன்றையாயின், அவ்வினையெச்சம், தன் (வினையெச்சத்தின்) கருத்தாவின் வினையைக் கொண்டு முடிந்தது எனப்படும். 'வாணி, வளர்த்து வந்தான்' என்று கூறும்போழுது வளர்த்தலும், வருதலும் ஒரே வினைமுதலின் (வாணி) இருதொழில்கள். ஆகவே வளர்த்து என்ற வினையெச்சம் தன்கருத்தாவின் வினையான வந்தான் என்பதுடன் முடிந்தது. செய்து, செய்யு, செய்யா, செய்யு, வான், பான், பாக்கு, ஆகிய வாய்பாட்டு எச்சங்கள் தன் கருத்தாவின் வினையைக்கொண்டு முடிவன.

'மறை பெய்ய நெல் விளைந்தது' என்பதில், பெய்தல் மறையின் செயல், விளைதல் நெல்லின் தொழில். ஆகவே பெய்ய என்ற வினையெச்சம் பிற (முடிக்குஞ் சொல்லின்) கருத்தாவின் வினையோடு முடிந்தது. செய்தென, செய, செய்யின், செய்யிய, செய்யியர் எச்சங்கள் தன் கருத்தா வினையாலும் முடியும்; பிற கருத்தா வினையாலும் முடியும்.

வினையெச்சம் ஆகுமாறு:

அ. இறந்தகால வினையெச்சம்:

1. கால இடைநிலைபெற்று: வினைப்பகுதி, கால இடைநிலை, உகரவிசுதி முறையே சேர்வதால் இவ்வகை எச்சங்கள் ஆவது ஒருவகை (உ + ம்)

செய் + த் + உ = செய்து

(நகு + த் + உ = நகுடி - சிரித்து)

2. குற்றியலுகரப் பகுதிகள் காலங்காட்டும் இகர விசுதியுடன் சேர்ந்து வினையெச்சங்களாவது இன்னொருவகை. சில முற்றியலுகரப் பகுதிகளும் இவ்வாறு ஆகும்.

ஆடு + இ = ஆடி

ஓடு + இ = ஓடி

மருவு + இ = மருவி (முற்றியலுகரப்பகுதி)

குறிப்பு: (மருவு, தழுவி முதலான எச்சங்கள் மரீஇ, தழீஇ எனத் திரிபடைதல் இலக்கிய வழக்கு)

3. கு, டு, று என்னும் எழுத்துக்களை இறுதியாகக்கொண்ட குறிவினைப் பகுதிகள் (விசுதி ஒற்றுக்கள்) இரட்டி வினையெச்சங்கள் ஆதல் மற்றொருவகை. (உ + ம்)

நகு = நக்கு

உறு = உற்று

தொடு = தொட்டு

4. தனிநெடிற்பகுதி யகரமெய்பெற்று வினையெச்சமாதல் பிற்தொரு வகை (உ + ம்)

போ + ய் = போய்

ஆ + ய் = ஆய்

5. சில தொழிற்பெயர்கள் அளபெடை பெற்று வினையெச்சங்களாதல் வேறொருவகை. (வழக்கிழந்த இலக்கியவழக்கு) (உ + ம்)

சினம் > சினை + இ = சினைஇ (சினந்து)

(சினம் - தொ. பெ)

நசை + இ = நசைஇ

(நசை - தொ. பெ)

போ + (ந்) + த் + உ = போந்து - போய். இன்றைய வழக்கில் இல்லை.

குறிப்பு: 1. செய்யா, செய்யு, என்னும் வாய்பாடுகள் செய்து என்னும் வாய்பாட்டின் திரிபு நிலைகள்; இன்று வழக்கிறந்தன.

2. 'செய்தென்' என்னும் வாய்பாடு: (உ + ம்) 'சோலை புக்கென வெப்பம் நீங்கிற்று' என உதாரணங் காட்டுவர். இன்று வழக்கில் இல்லை. அதற்குப் பதிலாகப் புக்கதால் (போனதால்) எனக் கூறுவதே இக்கால வழக்கு. இன்னும் தெளிவாக, சோலைக்குப் போனதால் வெப்பம் நீங்கிற்று என்று வரும். புக்கது தொழிற்பெயர். ஆல் முன்றன் உருபு. சோலைக்குப் போனதாலை, எனக்கூறுவது இக்காலக் கிராமிய வழக்கு.

ஆ. நிகழ்கால வினையெச்சம்:

செய என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் நிகழ்காலங் காட்டுமென்பர் பவணந்தியர். வினையெச்சம் அகரவிததி சேர்வதால் இவ்வாய்பாட்டு எச்ச ஆக்கம் நிகழ்கின்றது. (உ + ம்) செய் + அ = செய்ய; படு + அ = படுக்க; பிடுங்கு + அ = பிடுங்க.

குறிப்பு: இக்காலவழக்கு: செய்வென் எச்சப் பொருள் பின்வரும் வடிவங்களில் இக்காலத்து வெளிப்படுகின்றது. (உ + ம்) எழுதும்படி, எழுதும்பொருட்டு எழுதும் வண்ணம், எழுதுமாறு (பெருவழக்கு), எழு(துவ)தற்கு (எழுத) என்பது தொழிற்பெயர் 'கு' உருபுபெற்று ஆகியதாகும். எழுதல், எழுதுவது ஒரேகருத்துள்ள இரு தொழிற்பெயர் வடிவங்கள், இரண்டிலும் 'எழுதுவதற்கு' என்பதே இக்காலப் பெருவழக்கு.

§ செய்வென் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் முக்காலத்திற்கும் பொதுவாகக் கொள்ளப்பட நியாயம் உண்டு. கால இடைநிலை எதுவும் பெற்றுக்கொள்ளாதது காரணம் எனக் கருதப்படுவதிலும்பார்க்க, எதிர்காலம் முக்காலத்தையுங் காட்டுமென்பதே பொருத்தமானதாக முடியும். வினையெச்சம் எதிர்காலத்தைக் காட்டுவன. இவ்வினையெச்சத்தில் அகரவிததி சேர்ந்தல்லாமல், இயல்பான எதிர்காலத்தை இல்லாமற்செய்யும் முயற்சி எதுவும் இல்லை. நிகழ்காலம் முக்காலத்துக்கும் பொதுவாக நிற்குமென்றால், முக்காலத்துக்கும் பொதுவானதெல்லாம் நிகழ்காலந்தான் என்ற கருத்து அளவை நெறிக்கு ஒவ்வாதது. இயல்பாக எதிர் காலத்தைக் காட்டவேண்டிய இவ்வினையெச்சம் தொழில் முன்பின் அடிப்படையில் அல்லது காரணகாரிய அடிப்படையில் ஏனைக்காலங்களுக்கும் வருகின்றது. 'செய்யிய' என்னும் எதிர்காலவினையெச்ச வடிவம் இக்கருத்துக்கு இசைவானதாகும். (செய்வென் எச்சம் பின்னர் ஆராயப்படும்)

எதிர்கால வினையெச்சம்:

அ. வினையெச்சம் எதிர்கால விததிபெற்று

பகுதி	விததி	
{ ஊறு +	இன்	= ஊறின்
{ ஓடு +	இன்	= ஓடின்
{ ஊறு +	இன் + ஆல்	= ஊறினால்
{ ஓடு +	இன் + ஆல்	= ஓடினால்
{ செய் +	இன் +	= செய்யின்
{ வா +	இன் +	= வரின்
{ செய் + து +	ஆல் +	= செய்தால்
{ படி + து +	ஆல் +	= படித்தால்

குறிப்பு: 1. ஆல் என்று வினையெச்சங்களே இக்காலத்து வழக்காகும்.

2. குற்றியலுகரப்பகுதிகள் 'இன்' பெற்றநிலை எளிமையற்ற நிலையாகவே, விததிமேல் விததியாக 'ஆல்' பெற்றிருத்தல் வேண்டும். இன், ஆல் என்பன ஏதுப் பொருளில் வரும் ஒற்றுமையால் ஒரேபொருளாகக் கொள்ளப்பட்டு நாளடைவில் குற்றியலுகரப்பகுதிகள் தவிர, எனைய பகுதிகளில் இன்னுக்குப் பதிலாக 'ஆல்' வந்து, செய்தால், நடந்தால் என இன்றைய வழக்குத் தோற்றம் பெற்றிருக்கலாம். இடையில் நிற்கும் 'து' சாரியை எனக் கொள்ளப்படலாம்.

ஆ. எதிர்கால வினையெச்சம் (1) எதிர்கால வினையெச்சங்களும் (2) குறிப்பிட்ட சில விததிகளும் சேர்ந்து ஒரே சொற்களாய் எதிர்கால வினையெச்சங்களாகக் கணிக்கப்படுதல் மற்றொருவகை: (உ - ம்)

1. உண்பான் + ஆயின் = உண்பானாயின்
+ எனின் = உண்பானேனின்
+ ஆயினும் = உண்பானாயினும்
+ எனினும்: (எனும்) = உண்பானேனும்
+ ஏல் = உண்பானேல்

இ. பகுதிக்கும் விததிக்குமிடையில் எதிர்மறை ஆகார இடைநிலை பெற்று எதிர்மறை வினையெச்சங்கள் ஆகின்றன.

(உ + ம்)

செய் + ஆ + து = செய்யாது
செய் + ஆ + மல் = செய்யாமல்

குறிப்பு: படியாமைக்கு - படிப்பதற்கு எதிர்மறை; படியாமல் விடுதற்கு என்பதே இக்காலத்து மிகுதியும் வழக்கப்படுகின்றது.

பெயரெச்சம்

1 (அ) பால் விசுதி அல்லது எண் விசுதி பெற்று 'முற்று' ஆகாத வினைச்சொல் 'எச்சம்' (எஞ்சியது எச்சர்) எனப்படும். இவ் எச்சம் வினையுடன் முடியும் பொழுது வினையெச்சம் ஆவதுபோல், பெயருடன் முடியும்பொழுது பெயரெச்சம் எனப்படுகிறது. பால் அல்லது எண்விசுதி பெற்றுக்கொள்ளாத வினைக்குறைச்சொல் எனவே அது செயலையும் காலத்தையும் காட்டும் என்பதும் பெறப்படும். ஆகவே வினையெச்சம் செயலும் காலமும் காட்டுவதுபோல் பெயரெச்சமும் அன்றறைக் காட்டும்.

"காலமும் வினையும் தோன்றிப் பால்தோன்றாது
பெயர்கொள் ளும் அது பெயரெச்சம்மே"

அகத்தியர் சூத்திரம் எனக்கூறிக் கொள்ளப்படும் இச்சூத்திரம் பெயரெச்சத்தின் தன்மையைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகின்றது.

(ஆ) நிகழ்கால எதிர்காலங்களுக்குப் பொதுவாகச் செய்யும் என்னும் பெயரெச்சத்தையும், இறந்தகாலத்திற்குச் செய்த என்னும் பெயரெச்சத்தையும் வாய்பாடுகளாகக் கூறிய தொல்காப்பியனார் இப்பெயரெச்சங்கள் செய்வது (வினைமுதல்) கருவி, நிலம், செயல், காலம், செயப்படுபொருள் ஆகிய ஆறு காரணங்களுக்கும் (வினைமுற்றுக்கள் போல்) ஒத்த உரிமையை உடையன எனக் கூறுவது மிகநுட்பமாக உள்ளது. அஃதாவது இவ் ஆறும் காரணமாக (பல நிமித்தங்களைக் கொண்ட ஒரு தொகுதி) வினை என்னும் ஒரு காரியம் நிகழும் என்பதாகும். இவ்வாறு உண்டாகும் வினைக்கு பெயரெச்ச வினை விலக்கானதன்று என்பது 'ஒத்த உரிமைய' என்பதற்குக் கருத்தாகும். இக்கருத்தை உதாரணங்களாக்கினால் பின்வருமாறு அவை அமையும்.

உண்டமனிதன், உண்டகடை, உண்டநேரம், உண்டபாத்திரம், உண்டசெயல், உண்டஉணவு.

உண்ணுதல் எனும் தொழில் நிகழ்வதற்கு மேற்கூறப்பட்ட ஆறும் காரணங்களாக அமைதல் வேண்டும். இவ் ஆறும் காரணங்

களாகாத இடத்து உண்ணுதல் என்னும் காரியம் நிகழாது. அன்ன உரிமைய என்பதன் கருத்து இதுவே ஆதல் தெளிவுற அறிக.

"நிலனும் பொருளும் காலமும் கருவியும்
வினைமுதற் கிளவியும் வினையும் உள்ப்பட
அவ்வறு பொருட்கும் ஓர் அன்ன வரிமைய
செய்யுஞ் செய்த வென்றுஞ் சொல்லே"

(தொல், சொல்: 228)

(இ) தொல்காப்பியனார் மிகநுட்பமாகக் கூறிய பெயரெச்ச இலக்கணத்தை நன்னூலார் குழப்பத்தக்குள்ளாக்கி விட்டார். புதிதாக எதையும் சொல்லாதது மாத்திரமன்று, -- "பாலொடு செய்வதாதி அறுபொருட்பெயரும் எஞ்சி நிற்பது" எனக்கூறி குழப்பமும் விளைவித்து விட்டார். 'வினைகாலமொடு தோன்றும்' எனக் கூறிய தொல்காப்பியனார், பெயரெச்சம் பற்றிக் கூறும் பொழுது மீட்டும், செயலும் காலமும் பெயரெச்சம் காட்டும் எனக் கூறவேண்டிய அவசியம் இல்லை. இதனை நன்னூலார் பெயரெச்ச வரையறை எனக் கூறினானாக் கூறுவது அர்த்தமற்றது. நன்னூலார் கூறிய புதுக்காரியம் 'செய்கின்ற' என நிகழ்காலத்திற்கும் வாய்பாடு கூறியதேயாகும்.

(ஈ) தொல்காப்பியனார், 'அன்ன உரிமைய' எனக்கூறிய கருத்தை "பாலொடு அறு பொருட் பெயரும் எஞ்சுநிற்பது பெயரெச்சமே" என நன்னூலார் கூறியது புதிதாக விளைத்திட்ட குழப்பமாகும். இதனால்தான் உரையாளர்கள் சில பெயரெச்சங்களைக் காரணப்பொருளான என்றும் சிலவற்றைக் காரியப்பொருளான என்றும் சிலவற்றை இரண்டிற்கும் பொதுவானவை என்றும் கூறித் தடுமாற்றம் எய்தினர். 'ஓர் அன்ன உரிமைய' என்ற அடிப்படையில் எல்லாப் பெயரெச்சங்களும் காரியப் பொருளானவே. இந்நோக்கில் 'நடந்தகளை' என்ற பெயரெச்சத் தொடரிலும் 'நடந்த' என்பது காரியப் பொருட்டதே. களைக்கு நடந்ததுதான் காரணம். எனவே காரணப்பொருளில் இப்பெயரெச்சம் எனக்கூறுவது வேறுநோக்கு, வேறு அடிப்படை எனத்தெளிக.

2. பயன்பாடு: தொழிலும் காலமும் தோற்றிப் பெயருடன் முடியும் இவ் எச்சங்கள் பெயரடைகள் எனவும் படும். தெரிநிலை வினைப் பெயரெச்சங்கள் முடியும் பெயர்ப் பொருளின் தொழிற்பாட்டுத்தன்மை குறிக்கும் பெயரடைகள் ஆகின்றன. படித்த மனிதன், படிக்கின்ற மனிதன், படிக்கும் மனிதன் எனக் காண்க.

குறிப்புவினைப் பெயரெச்சங்கள், முடியும் பெயரின் தன்மை குறிக்கும் அடைகள் ஆகின்றன. சிவந்தமண், வெளிறிய தேகம், கரிய செம்மல், உயர்ந்தபனை, உடைந்த உள்ளம் எனக்காண்க.

3. பெயரெச்சம் ஆகுமாறு:

(அ) இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்

இறந்தகால வினையெச்சங்களுடன் 'அ' விகுதி சேர்வதால் இறந்தகாலப் பெயரெச்சங்கள் ஆகின்றன.

(i) குற்றியலுகரப்பகுதிகளை வினையடியாக உடைய எச்சங்கள்.

(A) ஓடி + அ = ஓடிய (யகரம் உடம்படுமெய்)
விழுத்தி + அ = விழுத்திய (.. ..)

(B) ஓடி + அ = ஓடின (னகரம் எழுத்துப்பேறு-சாரியை)
விழுத்தி + அ = விழுத்தின (.. ..)

குறிப்பு: சாரியையாக வந்துள்ள னகர மெய்யை உடம்படுமெய் என்று கூறுவர் கால்ட்வேல்.

(C) சில முற்றியலுகரப் பகுதி எச்சங்களும் இவ்வாறு அமையும்.
(உ + ம்) மருவிய, மருவின, ஆகிய, ஆகின.....

(ii) ஏனைய வினைப்பகுதிகளை வினையடிகளாக உடைய எச்சங்கள்:

செய்து + அ = செய்த

கற்று + அ = கற்ற

படித்து + அ = படித்த

குறிப்பு: பகுதி இரட்டித்துக் காலங்காட்டும் எச்சங்களும் இவ்வாறே யாகும்.

(உ + ம்) தொட்டு + அ = தொட்ட

உற்று + அ = உற்ற

(ஆ) நிகழ்காலப் பெயரெச்சம்:

வினைப்பகுதி + நிகழ்வு இடைநிலை + அ
(உ + ம்) செய் + கி(ன்)று + அ = செய்கி(ன்)ற.

(இ) நிகழ்கால, எதிர்காலப் பெயரெச்சம்

வினைப்பகுதி + உம்

செய் + உம் = செய்யும் (வேலை)

குறிப்பு: உம் என்பதே விகுதியாகவும், காலங்காட்டும் இடைநிலையாகவும் உள்ளது. இரு காலமுங் காட்டுதல் சந்தர்ப்பம் நோக்கித் தெரிக.

(ஈ) எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்:

(A) வினைப்பகுதி + எதிர்மறைஇடைநிலை + 'அ'

செய் + ஆ + அ = செய்யாத (தகரமெய் எழுத்துப்பேறு)
நட + ஆ + அ = நடவாத (.. ..)

(B) குறிப்புவினை: 'எதிர்மறைப்பகுதி + சாரியை + அ'

இல் + ஆ + அ = இல்லாத
அல் + ஆ + அ = அல்லாத

குறிப்பு: பகுதியே எதிர்மறை ஆதலின் இடையில் வந்த 'ஆ' சாரியை ஆகும்.

(C) எதிர்மறை வினையெச்சம் + உடன்பாட்டுப் பெயரெச்சம்

செய்யாது + இருக்கிற = செய்யாதிருக்கிற

செய்யாது + இருக்கும் = செய்யாதிருக்கும்

செய்யாது + இருந்த = செய்யாதிருந்த

தெரிநிலை வினைமுற்று

வினைப்பகுதி, கால இடைநிலை (காலக்கிளவி), பால்காட்டும் (பாலறிகிளவி) விகுதி அல்லது ஒருமை பன்மை காட்டும் விகுதி முறையே ஒட்டிச் சேர்வதால் தெரிநிலை வினைமுற்று ஆக்கம் பெறுகின்றது. காலம் வெளிப்படையாகத் தெரிய நிற்கும் நிலை தெரிநிலை.

வினைமுற்றுக்களில் பகுதிகள் தவிர்ந்த ஒட்டுறுப்புக்கள் அனைத்தும் இடைச்சொற்கள். அதனாற் போலும், எச்சங்கள் உட்பட இவ்வினைமுற்றுக்களைத் 'தொடர்வினைகள்' என்பர் இலக்கணக்கொத்து ஆசிரியர்.

வினைமுற்றில் பகுதியாற் செயலும், இடைநிலையாற் காலமும் விகுதியால் வினைமுறையும் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. இன்னும்

வினையின் தன்மையைப் பொறுத்து அதற்கான காரணமும் (கருவி), அது நிகழும் இடமும், அச்செயலின் பயனாகத் தோன்றும் (செயல்படு) பொருளும் கூடத்தெரியும். “செய்பவன் கருவி நிலம் செயல் காலம் செய்பொருள் ஆறும் தருவது வினையே” என்பர் பவணந்தியார். செயல்படுபொருள் குன்றிய பகுதிகளை அடிச்சொற்களாகக் கொண்ட வினைமுற்றுக்கள் செயல்படுபொருளைத்தரா.

இவ்வினை முற்றுக்கள் பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழிற்பெயர்களைப் பயனிலைகளாகக் கொண்டு நிற்கும் பொழுது வினைமுற்றுத்தொடர்கள் எனப்படும். (உ+ம்) பாடினான் பரந்தாமன், பூரித்தது பூமி, வந்தது வசந்தம், கலங்கியது கண், பரந்தது பசுமை, பாறியது படுக்கை என முறையே காண்க.

தன்பே ஒரு வினைமுற்றைக் கூறும் பொழுது எழுவாய் வெளிப்படையாகத் தோன்றாவிட்டாலும், அது ஓர் எழுவாய்த் தொடரின் பயனிலை என்பது பெறப்பட்டுள்ளது.

இத்தெரிநிலை வினைமுற்றுக்களிடையில் எதிர்மறை இடைநிலைகளைச் சேர்ப்பதனால் அவை எதிர்மறை வினைமுற்றுக்கள் ஆகின்றன; வினைப்பகுதிகளைப் பிறவினைப்படுத்தி விடின் பிறவினை வினைமுற்றுக்களாம்; பகுதிக்கும் கால இடை நிலைக்குமிடையில் படு என்னும் விசுவயைச் சேர்க்கச் செய்பாட்டு வினைமுற்று ஆகின்றது.

ஆகுமாறு:

படர்க்கைத் தெரிநிலை வினைமுற்று.

வினைப்பகுதியுடன் த், ட், ற், இன்; கின்று, கிறு; ப், வ் ஆகிய கால இடை நிலைகளில் ஒன்றும் ஆன், அன்; ஆன், அன், ஆர், அர்; து; அ ஆகிய ஐம்பால் விசுவயை ஒன்றும் முறையே இணைந்து சேர்வதால் படர்க்கைத் தெரிநிலை வினைமுற்று ஆகின்றது. (உ+ம்)

இ. கா.	—	செய் + த் + ஆன்	=	செய்தான்
நி. கா.	—	செய் + கின்று + ஆன்	=	செய்கின்றான்
எ. கா.	—	செய் + வ் + ஆன்	=	செய்வான்

(இவ்வாறே ஏனைய விசுவயையும் இடைநிலைகளையும் ஒட்டிக்காண்க.)

குறிப்பு: 1 ஒரு வினைப்பகுதியுடன் ஐம்பால்களும் (படர்க்கை) முக்காலங்களும் சேர்வதால் பதினைந்து வினைமுற்றுக்கள் ஆகுமென்பர் பவணந்தியார். ஆனால் அஃறிணை எதிர்கால ஒருமை, பன்மையினை முற்றுக்களுக்கு இன்றைய வழக்கில் ஒரு வினைமுற்றே உண்டு. (உ+ம்) அது மேயும், அவைமேயும், வருவது, வருவன இன்றைய வழக்கில் இல்லை.

2. குறில் முதலும், குறிலுமான விசுவயை (அன், அன், அர்து, அ) சாரியை பெற்றே வருவன்.

3. படர்க்கைப்பலர்பாலில் ஆர்விசுவயை மரியாதைப் பொருளில் ஒருமை எண்ணையுங் குறித்தவின் அதன்மேற்கள் விசுவயைப் பெற்று வரும் (உ+ம்) வந்தார்கள், வருகின்றார்கள், வருவார்கள்.

தன்மைத் தெரிநிலை வினைமுற்று:

வினைப்பகுதியுடன் காலஇடைநிலைகளில் ஒன்றும், என், ஏன் (ஒருமை); அம், ஆம், எம், ஏம் ஒம் (பன்மை) விசுவயை ஒன்றும் சேர்ந்து மேற்படி வினைமுற்றுக்களாகும். (உ+ம்)

செய் + த் + ஏன்	=	செய்தேன்
செய் + கின்று + ஏன்	=	செய்கின்றேன்
செய் + வ் + ஏன்	=	செய்வேன்

(ஒரு வினைப்பகுதியிலிருந்து ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் முக்காலங்களுக்குமாக ஆறு வினைமுற்றுக்களாகும்.)

முன்னிலைத் தெரிநிலை வினைமுற்று:

வினைப்பகுதியுடன் கால இடை நிலைகளில் ஒன்றும், இ, ஐ ஆயர்; இர், ஈர், ஈர்கள், விசுவயை ஒன்றும் சேர்வதால் மேற்படி வினைமுற்றுக்களாகின்றன. (உ+ம்)

செய் + த்	+ ஈர்	=	செய்தீர்
செய் + கின்று	+ ஈர்	=	செய்கின்றீர்
செய் + வ்	+ ஈர்	=	செய்வீர்

(இவ்வாறே ஏனைய விசுவயையும் இடைநிலைகளையும் ஒட்டிக்காண்க.)

குறிப்பு வினை

செய்தான் — தெரிநிலை வினை (செய் + த் + ஆன்)

செய்யோன் — குறிப்புவினை (செம்மை > செய் > செய் + ஆன் > ஓன்)

அது ஏன் தெரிநிலைவினை? இது ஏன் குறிப்புவினை? அது, 'செய்' என்ற வினைப்பகுதியிலிருந்து எழுந்தது. இது செம்மை என்ற பண்புப் பெயரடியைக் கொண்டது. அதில் காலங்காட்டும் இடைநிலை நின்று வினைநிகழ்ச்சியை உணர்த்துகிறது. எனவே அது தெரிநிலை வினை. இதில் கால இடைநிலையே இல்லை. ஆனால் இரண்டுக்கும் பொதுவாக வினைமுதல் (பால்காட்டும்) விசுதி உண்டு. அது இங்கே ஒன்று (ஆன்). அமைப்பில் பெயரடியாகப் பிறக்கும் பெயர்ச் சொற்களைப்போல் 'செய்யோன்' உள்ளது. அப்படியிருக்கவும் இதனை ஏன் குறிப்புவினை எனல் வேண்டும்?

(இவன்) செல்வமுடையவனாய் இருந்தான் — செல்வன்

(இவன்) செல்வமுடையவனாய் இருக்கின்றான் — செல்வன்

(இவன்) செல்வமுடையவனாய் இருப்பான் — செல்வன்

மேலே காட்டிய தொடர்கள் குறுக்கம் வேண்டின. மூன்றுக்கும் பொதுவாகச் 'செல்வன்' அமைந்தது. செல்வன் என்ற சொல்லுக்குள் உடைமையேடிருந்தல் என்ற செயலும், அதற்குரிய காலங்களும் அடங்கியுள்ளமை இப்பொழுது புலப்படுகிறதல்லவா? வினைச் சொல்லில் வெளிப்படையாகப் பெறப்படும் இவ்விரண்டும், செல்வன் என்ற அமைப்பிலும், வெளிப்படையாக இல்லாவிட்டாலும் புலப்படுகின்றது — குறிப்பால் புலப்படுகின்றது. செல்வமுடையவன் சார்பாகச் செயல் தெரிகின்றது. (சொல்லோன் குறிப்பைப் பொறுத்துக் காலம் தெரிகின்றது என்றுங் கூறலாம்) எனவே பெயரடியாகப் பிறந்தாலும் வினையிலிருந்து அறியக்கூடிய செயலுங் காலமும் குறிப்பாக அறியக்கிடத்தலின் குறிப்பு வினையாயிற்று. இப்படி அமைப்பை அனைத்தும் குறிப்பு வினைகள் என்க. இக்கருத்து, வினைமுதல் விசுதி என்று கூறுதலாலும் புலனாகும். அது எந்த வினை? என்ன காலத்தில் நிகழ்ந்தது? இவற்றின் விடை குறிப்பாற் பெறப்படுதலின் குறிப்பு வினையாயிற்று. பெயரடியாகப் பிறக்கும் பெயரும், குறிப்புவினைமுற்றும் உருவத்தால் ஒன்றாயினும் உள்ளடக்கத்தால் வேறுபாடையே (உருவம் ஒன்று, சுவையில் வேறு).

'பொது' நிலையை எவரும் பொருட்படுத்துவதில்லை. எதிலும் மிகுதியும் (அளவுக்கு மிஞ்சியதும்) எதிலும் குறைவுமே (அளவுக்குக் குறைந்தது) கவனிக்கப்படுகின்றன. அனைவருக்குமே பல் உண்டு. அது கவனிப்பற்ற நிலை. ஒருவனுக்கு அளவுக்கு மிஞ்சி நீண்ட பல் உண்டு. இது கவனிப்புநிலை. எனவே அவன் பல்லன் ஆகிறான். வல்லன், புல்லன்; நல்லவன், கெட்டவன்; உள்ள (என்றுமுள்ளவன்) இலன் என அமைவதுங் காண்க. இந்த அடிப்படையிலேயே குறிப்பு வினைமுற்றுக்கள் ஆதியிற் தோற்றம் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். நல்லவன் கெட்டவன் எனச் செயற்கைப் பாட்டுக்கு அமைந்த வடிவங்கள் போல் நாளடைவில் இயற்கைத் தோற்றங்களுக்கும் ஆதியிருக்கலாம்.

தமிழிற் பெயர்கள் அமைவது போலவே குறிப்புவினைகளும் பெயரடிகளுடன் வினைமுதல் விசுதிகள் சேர்ந்து அமைகின்றன. பெயர்களிலும் பண்புப்பெயரடிகளில் இருந்தே குறிப்பு வினைகள் பிறக்கின்றன. அல் + அன் = அல்லன், இல் + அன் = இலன் அல் + (ற்) இ = அன்றி, இல் + (ற்) இ = இன்றி என முறையே காண்க; அல்லன், இலன் என்பன இக்காலத்து அல்லாதவன், இல்லாதவன் என வழங்கும். அவ்வாறே அன்றி, இன்றி என்பன அல்லாமல், இல்லாமல் என வழங்கும். வல்வன், நல்வன் முதலாயின வல்லவன் நல்லவன் என வழங்குகின்றன.

'குறிப்புவினைகள் நிகழ் காலத்துக்கு உரியனவாகக் கொள்ளல் அமையும்' என்பர் கால்டுவெல். முக்காலத்திற்கும் பொது என்ற முறையில் அவ்வாறு கருதினார் போலும். காலம், சொல்வோன் குறிப்பிலேயே தங்கியுள்ளது. இயற்கை நிலைகளைத் தவிர, குறிப்பு வினைமுற்றின் முன், காலத்தைச்சுட்டியே சொல்வோன் இதைக் குறிப்பிடுவான். அந்தக் காலமே வினை நிகழ்ச்சிக்குரிய காலமென்பது தெரிந்துவிடும். எனவே முக்காலத்திற்கும் பொதுவான அமைப்பு என்பதே பொருத்தமாகும்.

குறிப்புவினை முற்றுக்கள் வேற்றுமையேற்கும்போது குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்கள் ஆகின்றன. நல்லவன்: குறிப்பு வினை முற்று. நல்லவனை நம்பு என்ற தொடரில் நல்லவன் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். பொதுவாக ஒரு பொருளைக் குறிப்பிடும் பொழுது பெயர்.

வினையடியில் இருந்து பெயர் உண்டாவதுபோல் பெயரடியில் இருந்து வினை உண்டாகின்றது. அவ்வினை குறிப்பாய் அறியக்கிடத்தலின் குறிப்புவினை. குறிப்புக்கு இடமற்ற நிலையிற் பெயர்.

வியங்கோள் வினைமுற்று

விகுதி

க:	வாழ் + க	= வாழ்க
இய:	வாழ் + இய	= வாழிய
இயர்:	வாழ் + இயர்	= வாழியர்
அ:	சொல் + அ	= சொல்ல ('நாம் சொல்ல')
அல்:	ஓம்பு + அல்	= ஓம்பல் (ஓம்புக)

வினைப்பகுதியைத் தனியாகக் கூறும்பொழுதே ஏவல்வினை ஆகி விடுகின்றது. வினைப்பகுதிகளுடன் மேற் குறிப்பிட்ட விகுதிகளைச் சேர்த்துக் கூறும்பொழுது வியங்கோள் வினைமுற்றுக்கள் எனப்படுகின்றன. பால்காட்டும் விகுதியோ அல்லது ஒருமை பன்மை காட்டும் விகுதியோ பெற்றுக்கொள்ளாததால் வியங்கோள் வினைமுற்றுக்கள், ஐம்பால் மூவிடங்களுக்கும் பொதுவானவை.

இவை ஐம்பால் மூவிடங்களுக்குப் பொதுவாயினும், பால், இடங் காட்டும் வினைமுற்றுடன் வியங்கோள் வினைமுற்றைச் சேர்த்து ஒரே சொல்லாக்குவதன் மூலம், அவ்வப்பால் இடவினைமுற்றாகி விடலாம்.

உ. + ம்:)

வினைமுற்று	வியங்கோள்	
நடப்பான் + ஆக	= நடப்பானாக.	} படர்க்கை
நடப்பான் + ஆக	= நடப்பாளாக.	
நடப்பார் + ஆக	= நடப்பாராக.	
நடப்பேன் + ஆக	= நடப்பேனாக.	} தன்மை
நடப்போம் + ஆக	= நடப்போமாக	
நடப்பாய் + ஆக	= நடப்பாயாக	} முன்னிலை
நடப்பீர் + ஆக	= நடப்பீராக	

வியங்கோள்	வினைமுற்று	
நடக்க + கடவன்	= நடக்கக்கடவன்	
„ + கடவள்	= நடக்கக்கடவள்	
„ + கடவர்	= நடக்கக்கடவர்	

(கடவன்: குறிப்பு வினைமுற்று)

இவற்றை இக்கால உலக வழக்கென்பர் ஆறுமுகநாவலர்.*

“ஆவாழி; அந்தணர் வாழி” எனவரும் ‘வாழி’ ‘வாழிய’ என் பதன் இறுதி எழுத்துக்கெடுதலுற்ற நிலையென்பர்.

எதிர்மறை வியங்கோள் வினைமுற்றுக்கள்:

பகுதியை அடுத்து ‘அல்’ எதிர்மறை இடைநிலை சேர்வதால் இவ்வகைமுற்றுக்கள் ஆக்கம் பெறும். (உ + ம்)

செய் + அல் + க = செய்யற்க

உண் + அல் + க = உண்ணற்க

‘அல்’ விகுதி இறுதித்தொழிற்பெயர், உடன்பாட்டுக்கும் எதிர் மறைக்கும் பொதுவாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது.

“பயனில்சொல் பாராட்டு வாளை மக¹னெனல் மக்கட் பதடி(பதர்)² எனல்”†

1. எனல் — என்னற்க — என்று சொல்லற்க (எதிர்மறை வி. வி.)
2. எனல் — என்க — என்று சொல்க (உடன்பாடு)

எனல் 1. விகுதிக்கெட்டு எதிர்மறை இடைநிலையுடன் நின்ற நிலை எனவுங் கூறலாம்.

விளக்கம்:

(அ) ஏவலின் கடுமை பதப்படுத்தப்பட்டநிலை வியங்கோள் எனல் பொருத்தமானதே. வியங்கோள் வினைமுற்றுத் தோற்றத்தின் துவக்கநிலை, தொழிற்பெயர்கள் வியங்கோள் வினைமுற்றுக்க களாகப் பிரயோகிக்கப்பட்டநிலை எனலாம். இலக்கிய வழக்கில்

* சங்க இலக்கியங்களிலும் இவ்வழக்குண்டு: “குடிபழி தூற்றம் கோலேனாகுக” (புறம்: 72)

† பயனில் சொல் பாராட்டுவாளை (பயனில் சொல் பேசுகின்றவனை யன்று) மகன் என்பதும் [எனலும்], மக்கட்பதர் என்பதும் (எனலும்) ஒன்று. உருவத்தால் மனிதன் உள்ளடக்கத்தால் பதர் என்பது கருத்து இவ்வாறு உரைகொண்டால் ‘எனல்’ இரண்டும் தொழிற்பெயர்களாகவே நிற்கும்.

“மகனெனல்-எனல் என்பதைப் பரிமேலழகர் எதிர்மறை வியங் கோள் எனக் கருது, அவர்க்குப் பின் வந்த சங்கர நமச்சிவாயர் எதிர் மறை ஒருமை ஏவல் எனக் குறிப்பிட்டார்;

மாத்திரம் இதற்கு உதாரணங்கள் உண்டு. இன்றைய எழுத்து வழக்கில் அதுவும் இல்லை. ஒம்பல் (ஒம்புக). எனல் (என்க) என வரும். இப்பிரயோகத்தில் தொழிற்பெயர் விசுதிகளை அழுத்தி உச்சரித்தல் வேண்டும்.

(ஆ) அடுத்த நிலையாகச் செயவென் வடிவச் சொற்களே வியங்கோளாகக் கையாளப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இன்றும் தாழ்ந்தவர்கள் உயர்ந்தவர்களை நோக்கி இவ்வாய்ப்பாட்டாலேயே, 'நாம் வர்', 'நாம் சொல்ல' எனக் கூறுவது வழக்கம்.

(இ) செயவென் வாய்பாட்டுச் சொற்கள் அனைத்தும் வினையெச்சமாகக் கொள்ளப்பட்ட நிலையில், மேலும் வியங்கோள் வினைமுற்று, வடிவமாற்றம் வேண்டி நின்றது. அன்றியும், காலப் பொதுவாதிய செயவென் எச்சம் இதற்குப் பொருத்தமற்ற நிலையுங் கூட. எனவே, வினைப்பகுதிக்கும், அஃர விதிக்கும் இடையில், எதிர்கால இடைநிலை கொடுத்து வழங்கும் இன்றைய நிலை ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். (உ + ம்)

வாழ் + க் + அ = வாழ்க
வாழ் + இ + (ய்) + அ = வாழிய ('ய்' உடம்படுமெய்)
வாழ் + இ + (ய்) + அ(ர்) = வாழியர் (, ,)

குறிப்பு: வாழிய, உண்ணிய என்பன செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சமாகக் கொள்ளப்பட்ட நிலையில் அகவிசுதியுடன் ரகரமெய் சேர்ந்து வாழியர் என வந்தது. நச்சினூக்கினியர் முதலானோர் 'அர்' விசுதி எனவே கொண்டனர்.

(ஈ) வியங்கோள் விசுதிகளாக அ. அல் என்றவற்றையே கொண்டார் சேனாவரையரும். நன்னூலார் தான், குறுக்கு வெட்டு முயற்சியில் க, ய, இய, இயர் என விசுதிகள் கொண்டவர். வீர சோழியத்தைப் பின்பற்றியதால் ஏற்பட்ட வில்லங்கம் இது எனலாம்.

எதிர்மறை வினையாக்கம்

செய்தான் — உடன்பாட்டு வினைமுற்று

(அ) செய்திலன்
(ஆ) செய்தானல்லன்
(இ) செய்தானில்லை
(ஈ) செய்யவில்லை

செய்தான் என்பதன்
எதிர்மறை வடிவங்கள்

இவ் உதாரணங்களிலிருந்து எதிர்மறை வினைமுற்றுகள் எளிதில் புலப்படுகின்றது.

படர்க்கை :

(அ) கால இடைநிலை + எதிர்மறை இடைநிலை (இல், அல் ஆ) + விசுதி.

செய் + த் + இல் + அன் = செய்திலன்
செய் + சின்று + இல் + அன் = செய்கின்றிலன்
{ செய் + ஆ + ஆன் = செய்யான்
செய் + ஆ + து = செய்யாது
செய் + ஆ = செய்யா

குறிப்பு: 1. எதிர்மறை இடைநிலை 'ஆ' எதிர்காலத்திற்கே உரியது. 'இல்' எதிர் காலத்திற்கு வராது.

2. இல், 'கு' சாரியையடுத்து எதிர் காலத்துக்கு வருவது. பழைய வழக்கு (உண் + கு + இல் + அன் = உண்கிலன்)

3. எதிர்மறை இடைநிலை 'அல்' பெற்று வரும் வழக்கும் வீழ்ந்துவிட்டது. (உண்கலன்).

4. ஆன், ஏன், ஈர் முதலான நெடில் முதல் விசுதிகள் பகுதியுடன் நேராக இணையும் பொழுது, வடிவம் எதிர்மறையாய் விடும். 'ஆ' புணர்ந்து கெட்டது எனக் கூறுவர் இலக்கண நூலோர்.

5. அஃறிணைப் பன்மையில் 'ஆ' விசுதியாயே நின்று எதிர்மறை தரும்.

(ஆ) தெரிநிலை வினைமுற்று எதிர்மறைக் குறிப்புவினை முற்றுக்கள் ஒன்றுடன் சேர்ந்து ஒரே சொல்லாய் எதிர்மறை காட்டுதல். (உ + ம்)

செய்தானல்லன்

செய்கிருனல்லன்

செய்வானல்லன்

(அல்லன், அல்லள், அல்லர், அன்று, அல்ல; இலன், இலள், இலர், இலது (இன்று) இல ஆத்யன எ. கு. வி. முற்றுக்கள்).

(இ) தெரிநிலை முற்று + இல்கை (ஐம்பால் மூவிடப் பொதுக் குறிப்பு வினை எதிர்மறை முற்று)

(உ + ம்) செய்தானில்லை, செய்கின்றானில்லை, செய்வானில்லை.

(ஈ) செயவென் எச்சம் + இல்கை:

(உ + ம்) செய்யவில்லை, வரவில்லை, பாடவில்லை.

(இவ்வாறு எதிர்காலத்துக்கு வராது)

குறிப்பு: தன்மை முன்னிலைக்கும் இவ்வாறே காண்க.

இக்கால வழக்கு:

விதி (உடன்பாடு)	(எதிர்) மறை
உண்	— உண்ணாதே, உண்ணவேண்டாம், உண்ணக் கூடாது
உண்பாய்	— உண்ணமாட்டாம் (பேச்சுவழக்கு)
வா (வென்)	— வராதே (, ,)
வாருங்கோ	— வராதையுங்கோ (, ,)
வருவியள்	— வரமாட்டியள், வராயள் (, ,)

எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்:

தெரிநிலை: பகுதிக்கும் விசுதிக்கும் இடையில், ஆகார எதிர்மறை இடைநிலை பெற்றுவரும். (உ + ம்)

உண் + ஆ + த் + அ = உண்ணாத. தகரமெய்(த்) எழுத்துப் பேறு. இதுவே முக்காலத்திற்கும் பொதுவான அமைப்பு. இறுதி கெட்டு உண்ணா (ச் சொத்து) எனவும் நிற்கும்.

குறிப்புவினை: இல், அல் என்னும் எதிர்மறையடிகளுடன் ஆகாரச் சாரியையும், எழுத்துப் பேறுடன் கூடிய விசுதியும் பெற்றுவரும்.

(உ + ம்) இல் + ஆ + த = இல்லாத

அல் + ஆ + த = அல்லாத

(பகுதியே எதிர்மறையாகவின் இடை நின்ற ஆகாரம் சாரியையாயிற்று; ஆகாரமும் எதிர்மறை இடை நிலை எனின் 'உள்ள' என்ற பொருளைத் தருதல் வேண்டும். அப்படியில்லை)

எதிர்மறை வினையெச்சம்:

(அ) தெரிநிலை: வினைப்பகுதி + எதிர்மறை இடைநிலை + எழுத்துப் பேறு + விசுதி

(உ + ம்) உண் + ஆ + த் + உ = உண்ணாது (முக்காலத்திற்கும் பொது மல், மே, மை முதலான விசுதிகள் பெற்று உண்ணாமல், உண்ணாமே, உண்ணமை என முறையே வரும்)

(ஆ) குறிப்புவினை: இல், அல் என்னும் எதிர்மறைகளுடன் ஆகாரச் சாரியையும் விசுதியும் பெற்றுவரும்.

(உ + ம்)

இல் + ஆ + த் + உ = இல்லாது (தகரமெய் எழுத்துப்பேறு)

இல் + ஆ + மல் = இல்லாமல்

இல் + ஆ + மை = இல்லாமே

இல் + ஆ + மே = இல்லாமே

வினையாலணையும் பெயர்

வினைமுற்றுக்கள் (தெரிநிலையோ, குறிப்போ) வினை நிகழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தாது, வினைநிகழ்ச்சிக்கிடமான பொருளைக்குறித்து வினையாலணையும் பெயர்கள் ஆகின்றன. அஃதாவது, அவ் வினை முற்றுக்கள் பெயராய் விடுகின்றன. அதனால் வேற்றுமையும் ஏற்கின்றன.

கொடுத்தானுக்குக் குறைவில்லை.

கொடுத்தவனுக்குக் குறைவில்லை.

'கொடுத்தான்' ஒரு தெரிநிலை வினைமுற்று. கொடுத்தானுக்குக் குறைவில்லையென்பதில் 'கொடுத்தான்' கொடுத்த மனிதனைக் குறிக்கின்றது; எனவே அது தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயர்.

வல்லானுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்

வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்

'வல்லான்' ஒரு குறிப்புவினைமுற்று. வல்லவனுக்கு என வரும் போது அது வன்மையுள்ள மனிதனைக் கருதுகின்றது. எனவே அது குறிப்புவினையாலணையும் பெயர்.

கொடுத்தவன், வல்லவன் என்பன முறையே கொடுத்தான் வல்லான் என்பவற்றின் யாப்பு நோக்கிய திரிபுநிலைகள். இப்படியானவற்றைப், பெயரெச்சங்களுடன், சுட்டுப்பெயர்கள் சேர்ந்து அமைந்த வினையாலணையும் பெயர்கள் எனக்கொள்வாரும் உண்டு. (கொடுத்த + அவன் = கொடுத்தவன், வல்ல + அவன் = வல்லவன்) இப்பிரிவின்படி கொடுத்தவன் வல்லவன் என்பன பெயரெச்சத் தொடர்கள் ஆகும். பெயரெச்சத் தொடரிலுள்ள பெயர்கள் வேற்றுமை ஏற்பதற்குப் பிறிது விளக்கம் வேண்டியதில்லை, இயல்பான பெயர், வேற்றுமை ஏற்றதன்றி, வினையாலணையும் பெயர் வேற்றுமை ஏற்றதெனல மிகை அன்றே!

தொழிற்பெயருக்கும் வினையாலணையும் பெயருக்கும் வேறுபாடு:

போவது, வருவது; போகின்றது, வருகின்றது; போனது, வந்தது என்பன அஃறிணைப் படர்க்கை ஒருமை வினைமுற்றுக்களுக்கும், கால இடைநிலை பெற்றுள்ள துவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயர்களுக்கும் பொதுவான வடிவங்கள்.

இவ் வினைமுற்றுக்களுக்கும், தொழிற்பெயர்களுக்கும் பொதுவானவையென்றால் வினையாலணையும் பெயர்களுக்கும், தொழிற்பெயர்களுக்கும் பொதுவானவை என்பதும் பெறப்படும். படவே, வேறுபாட்டைச் சந்தர்ப்பம் நோக்கி அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். 'இவ்வழிப் போவது கூடாது' போவது (போதல்) தொழிற்பெயர். 'போவது போகட்டும்'-போவது வினையாலணையும் பெயர். 'அங்கே போகின்றதைப்பார்'—'போகின்ற முறையை' எனக் கருதும் பொழுது தொழிற்பெயர்; போகின்றபொருள் எனக் கருதுகின்றபொழுது வினையாலணையும் பெயர்

ஒரு சில வடிவம் தொழிற்பெயருக்கும், வினையாலணையும் பெயருக்கும் பொதுவாக உள்ளபடியாலும், எல்லாம் வினைப்பகுதியடியாகவே பிறத்தலாலும், இரண்டும் பெயர் என்ற முறையில் வேற்றுமை யேற்பதாலும் இரண்டுக்கும் உள்ள வேறுபாடு எதுவெனவும் அறிதல் வேண்டும்.

வினைமுற்றுக்களே வினையாலணையும் பெயர்களாதலின் வினையாலணையும் பெயர்கள் ஐம்பால் முவிடங்களிலும் வரும். தொழிற்பெயர்கள் படர்க்கை இடத்துக்கேயுரியவை. தொழிற்பெயர்களில் இருந்து வேறு பெயர்ப்பகுபதங்கள் ஆகக் கூடியன (ஊண் > ஊணன்). வினையாலணையும் பெயர்களில் இருந்து வேறு பெயர்கள் ஆகா. வினையாலணையும் பெயர் பால்காட்டும் விசுத்திகளைக் கொண்டமையால் எண்ணிக்கை வரையறையுடையன. தொழிற்பெயர்களோ காலத்திற்குக் காலம் பல்கிப் பெருகுவன.

தொகைத் தொடர்கள் ஆகுமாறு

உருபு வெளிப்படாத அறுவகை வேற்றுமைத் தொடர்களும் (2 ஆம் வேற்றுமை முதல் 7-ம் வேற்றுமை முடிய), வினைத்தொகை, பண்புத் தொகை, உவமைத் தொகை, உம்மைத் தொகை ஆகிய அல் வழித்தொடர்களும் தமிழில் தொகைத் தொடர்கள் எனப்படும். அன்மொழித் தொகையும் இவ்வரிசையில் இறுதியானதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

சொற்றொடர்களில் காணப்படவேண்டிய சில உறுப்புக்கள் கூற்ற நிலையே தொகை எனப்படும். மேற்கண்ட தொகைத் தொடர்களை உற்று நோக்கும்பொழுது உருபுகளாகவோ, விதிகளாகவோ, இணைப்பு மொழிகளாகவோ நிற்கவேண்டிய இடைச் சொற்கள், அப்படி நிற்காத நிலைதான் தொகைத் தொடராதமெனப் புலப்படுகின்றது. பொதுமை காண முற்படின் இது தெரியாமற்போக இடமில்லை.

(இ) வேற்றுமைத் தொகைத் தொடர்கள்:

பெயர்ச்சொல் முடிக்குஞ் சொல்லின் தன்மைக்கேற்ப¹ வேற்றுமைத் தொகைத்தொடராகின்றது. உருபு, பெயர் வேற்றுமைப்பட்டதற்கு அறிகுறியாக நிற்கும். உருபு வெளிப்பட்ட தொடர் விரித்தொடர்: உருபு இல்லாத தொடர் தொகைத் தொடர்.² ஆகவே பெயரும், முடிக்குஞ் சொல்லும் ஒன்றையிணைவதால் வேற்றுமைத் தொகைத் தொடர்கள் ஆகின்றன. இடையில் உருபுகளைக் கொடுப்பின் அவை விரித்தொடராய்விடும். (உ+ம்)

1: பெயர், அண்மைநிலையால் வேற்றுமைப்படுகின்றது என்று கூறுவதிலும் அவாய் நிலையால் வேற்றுமையுறுகின்றது எனக் கொள்வதே பொருத்தமாகும்.

2: (அ) சில உருபு தொகைத் தொடராக இடந்தரா: தரின், கருத்துக் கவிழும் (உ+ம்)

தம்பியொடு வந்தான்-தம்பிவந்தான் என வராது.

(ஆ) சில உருபு எல்லா இடத்திலும் தொகைத் தொடராகா. தம்பியை அடித்தான்- தம்பி அடித்தான் என வராது.

2 ஆம் வேற்றுமைத் தொகை:

பால் குடித்தேன் (பாலைக் குடித்தேன் என விரியும்)
பாடம் படிப்பேன் (பாடத்தைப் படிப்பேன் ,,)

3 ஆம் வே. தொ.

கைத்தறிச் சேலை (கைத்தறியாலாகிய சேலை)
பூமாலை (பூவாலாகிய மாலை)

4 ஆம் வே. தொ.

காலைப்பண் (காலைக்குரிய பண்)
பணச் சடங்கு (பணத்திற்குச் சடங்கு)

5 ஆம் வே. தொ.

விண்வீழ் கொள்ளி (விண்ணிலிருந்துவீழும் கொள்ளி)
மலை வீழ் அருவி (மலையிலிருந்து விழும் அருவி)

6 ஆம் வே. தொ.

என் கொள்கை (என்னுடைய கொள்கை)
வாணியாணவர் (வாணியினுடைய மாணவர்)

7 ஆம் வே. தொ.

மலைவாசி (மலையில் வாசி)
வான்முசி (வானில் முசி)

ஆ அவ்வழித் தொகைத் தொடர்கள்:

வினையும் பண்பும்

தொழிற்பண்பும், குணப்பண்பும், எனப் பொருட்பண்பு இரு வகையாகக் கொள்ளப்படும். எழும்பல், வீழ்தல், வளைதல், நிமிர் தல், நடத்தல் என்பன மூலத்தொழிற் பண்புகள்.* செம்மை கருமை, சிறுமை ஆகியன குணப்பண்புகள். தொழிற் பண்புகளை உணர்த்தும் தொடர்கள் வினைத்தொகைகள் எனவும், குணப்பண்புகளை உணர்த்துவன பண்புத்தொகைகள் எனவும் கொள்ள முடியும்.

(1) வினைத்தொகை: வினைப்பகுதியுடன் முவிடப்பெயர்கள் தவிர்ந்த பெயர்ச்சொல் சேர்வதால் வினைத்தொகை ஆக்கம் உறும். (வினைப்பகுதிகளை முதலிலைத் தொழிற்பெயர்கள் என்றும் கூறுவர்.)

* கொத்தல் என்பது ஒரு தொழில். அது வளைந்தும் நிமிர்ந்தும் ஆவதல்லவா. இவ்வாறு அனைத்தும் காண்க.

ஆகவே தொழிற் பெயருடன் பெயரிணைதல் என்றாகும், இதன்படி தொழிற்பெயர் விகுதிகள் தொக்கநிலைதான் விளைத்தொகை ஆகலாம். (விகுதிகள் இடைச்சொற்கள்). (உ + ம்)

சுடு + சோறு = சுடுசோறு
தூக்கு + மேடை = தூக்குமேடை

(கால இடைநிலை அற்றதால் முக்காலத்திற்கும் இவை வழங்கும்.)

(3) பண்புத்தொகை: பண்புச் சொற்கள் + பெயர்கள்.

பண்புத்தொகைகளில் பண்புச்சொல்லின் இறுதியான 'மை' விகுதியும். அதனோடுசேர 'ஆகிய' என்ற இணைப்பு மொழியும் தொக்குவரும். பொதுவுஞ் சிறப்புமாக இருபெயர்கள் ஒட்டிலருவன இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை எனப்படும்.

(உ ÷ ம்)

(அ) செம்மை + தாமரை = செந்தாமரை
(வண்ணப் பண்புத் தொகை)

வட்டம் + பலகை = வட்டப்பலகை
(வடிவுப் பண்புத் தொகை)

மும்மை + குணம் = முக்குணம்
(அளவுப் பண்புத் தொகை)

இனிமை + மொழி = இன்மொழி
(சுவைப் பண்புத் தொகை)

(வண்ணம், வடிவு, அளவு, சுவை என்பன பண்புப் பிரிவுகள்.)

(ஆ) இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை:
சிறப்புப் பெயர் - பொதுப் பெயர்

சிவப்பு + நிறம் = சிவப்பு நிறம்
செம்மை + நிறம் = செந்நிறம்
ஆடி + திங்கள் = ஆடித்திங்கள்

பொது + சிறப்பு

பொது + சிறப்பு = பொதுச் சிறப்பு
மன்னன் + கரிகாலன் = மன்னன் கரிகாலன்

(3) உம்மைத் தொகை:

எண்ணல், எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல் என்னும் நான்கு அளவைகளால் பொருள்களை அளக்கும் போது எண் உம்மை இடையிலும் இறுதியிலும் வெளிப்படாமல் நிற்க, தொடரும் தொடர், உம்மைத் தொகைத் தொடராகும்.

(உ + ம்)

இராப்பகல் - இரவும் பகலும் என விரியும்.

சேரன் + சோழன் + பாண்டியன் = சேரசோழபாண்டியன்

குறிப்பு: (1) உயர்திணை ஒருமைப்பாற் சொற்களை (ஆண்பாலும், பெண்பாலும்) எண்ணும்பொழுது இறுதிச் சொல் 'அர்' விகுதியுடன் முடிதல் வேண்டும்.

(அஃறிணை ஒருமைப் பாலுக்கும். திணைப்பொது ஒருமைப் பாலுக்கும் இவ்விதியில்லை.

(உ + ம்) நன்மை தீமை என்றும் வரலாம். நன்மை தீமைகள் என்றும் நிற்கலாம். (அஃறிணை ஒருமை)

தாய்தந்தை என்றும் நிற்கலாம், தாய் தந்தையர் எனவும் வரலாம். (பொதுத்திணை ஒருமை)

(4) உவமைத் தொகை:

உவமையைக் குறிக்கும் சொல்லும், பொருளைக் குறிக்கும் சொல்லும் உவம உருபிடைச் சொல்பெறுது. முறையே சேரும் பொழுது இவ்வகைத் தொடர்கள் ஆகின்றன.

(உ + ம்)

உவமைச்சொல் + பொருட்சொல்
(உவமானம்) + (உவமேயம்)
பால் + நிலவு = பால்நிலவு (பானிலவு)
பவளம் + மேனி = பவளமேனி

ஆகுபெயரும் அன்மொழியும்

ஆகுபெயர்

சொற்கள் வெளிப்படையாயும் குறிப்பாயும் பொருள் தருவன. சொல்லின் இயல்பான பொருள் வெளிப்படையப் பொருள். அது ஒரு சொற்றொடரில் அமையும்போது முன்பின் உள்ள சொற்களின் தாக்கங்களாலும், சந்தர்ப்ப ஆற்றலாலும் வேறு பொருள் தருவது குறிப்பு. இவ்வாறு ஒரு சொல் குறிப்பாகப் பொருள் தரும் முறைகளில் ஆகுபெயரமைப்பும் ஒன்று.

கத்தரி கொத்துகின்றார் எனக் கூறும்பொழுது. கத்தரி பயிரிடப்படும் நிலத்தைக் கெட்டுகின்றார் என்றுதான் பொருள். 'கத்தரி' தனக்குரிய இயல்பான பொருளைக் குறிப்பிடாமல் நிலத்தைக் குறிப்பிடுதலால் அது ஆகுபெயர் எனப்படும்.

இதிலிருந்து ஒரு பெயர்ச்சொல் (ஒரு பொருள்) தொடர்புபட்ட இன்னொரு பொருளைக் குறிப்பது ஆகுபெயர் என்றாகும்.

[ஒரு பெயர் எனக் குறிப்பிடும்போது, தனியே ஒரு பெயர்ச் சொல்லையும் அது கருதும்: இரு சொற்கூடி ஒன்றாய் அமைந்த ஒரு பெயரையும் குறிக்கும்.

(உ+ம்): அரண், மனை, பள்ளி, கூடம் ஆதியன தனிப் பெயர்கள்.

அரண்மனை, பள்ளிக்கூடம், ஆதியன இரண்டு கூடி ஒன்றாய் அமைந்த பெயர்கள்.]

ஒரு பெயர் தனியே நின்று ஆகுபெயராக முடியாது கொண்டு முடியும் வினைச் சொற்களாலும், அடைமொழிகளாலும் அது குறிப்புப் பொருளைத் தந்து ஆகுபெயராகின்றது. (எதுவாயினும் ஒரு சொற்றொடரிலுள்ள பெயரொன்றுக்கே இவ்வாய்ப்பு உண்டு).

முடிக்கும் வினைச்சொற்களால் ஆகுபெயராவன:

(உ+ம்): தாமரை துடிஞள்.
வற்றல் தின்றேன்.

துடிஞள் என்ற வினையைக் கொண்டுதான் தாமரைப் பூ என்பது பெறப்படும் (கிழங்கினையும், தண்டினையும், இலையினையும் துடுவார் இல்லை). தின்றேன் என்பதைக்கொண்டுதான் வற்றல் ஓர் உணவுப் பொருள் என்பதும் பெறப்பட்டது.

அடைமொழிகளாலாவன:

உ+ம்: புதுக்குடியிருப்பிலிருந்து வருகிறேன்,
வகரக்கிளவி (வகரமாகிய எழுத்து-2)

இருப்பு ஒரு தொழிற்பெயர். தனியே நின்று அது குடியிருக்கும் ஊரைக் கருதாது. குடியென்னு அடைமொழியே ஆகுபெயருக்குக் காரணமாயிற்று.

'கிளவி' என்பது இங்கு எழுத்தைக் குறிப்பதால் ஆகுபெயராயிற்று. தனியே நிற்கின்ற சொல் என்ற கருத்தைத் தருமேயன்றி, எழுத்து என்ற கருத்தைத் தராது. அகரம் என்ற அடைமொழியே, கிளவி என்னும் சொல் எழுத்தைக் குறிக்கக் காரணமாகின்றது.

இவ்வாறானவற்றை இருபெயரொட்டாகுபெயர் என்பர் இலக்கண நூலோர்.

(2)

பெயர் அறுவகைப்படுவதால் ஆகுபெயரும் அறுவகைப்படும். ஆனால் நன்னூலார் இவ் அறுவகையுடன் அளவை, சொல், தானி, கருவி, காரியம், கருத்தா என இன்னும் அறுவகைகளைக் கூட்டியும் இவ்வளவுதான் என வரையறை செய்ய முடியாமல் ஆகுபெயராக வரும் அனைத்தையும் 'ஆதி' என்பதனாற் கொள்ள வைத்தார் (நன். சூத். 290). ஆதி என்பதனால் இலக்கணவுரையாளர்கள் உவமையாகு பெயரையும், தேவர் முதலியோர் பெயரை மக்களுக்குக் கிட்டு வழங்குவன வற்றையும் கொள்வர்.

கூர்ந்து நோக்கின் நன்னூலார் மேலதிகமாகக் குறிப்பிட்ட அறுவகை ஆகுபெயர்களும், உரையாளர்கள் 'ஆதி' என்பதனாற் கொண்டுள்ள உவமை ஆகுபெயரும் பொருளாதியான அறுவகைப் பெயருக்குள்ளும் அடங்கிவிடும்.

அளவை ஆகுபெயர் பண்புள் அடங்கும். உரை அல்லது சொல்லாகுபெயரை ஆகுபெயராகக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. கொண்டாலும், உரையென்பது மொழி வடிவம் என்ற கருத்தில் அதனைப் பொருளாகுபெயரெனக் கூறிவிடலாம். தானி ஆகுபெயர் தான் (இட) ஆகுபெயரின் மறுதலையாகக் கொள்ளப்பட, அஃது இட ஆகுபெயருள் அடங்கிவிடும். கருவி ஆகுபெயர் என்பதும் பொருளாகுபெயருள் அடங்கும். காரிய ஆகுபெயர் பண்பாகுபெயரில் அடங்க, கருத்தா ஆகுபெயர் என்பது பொருளாகு பெயருள் அடங்கும், அப்படியே உவமையும் பொருளில் அடங்கும்.

இலக்கண உரையாளர்கள் குறிப்பிடுவது போல் தெய்வப் பெயரை மக்களுக்கு இட்டு வழங்குவது ஆகுபெயர் ஆகா என்க. எவ்விதத் தொடர்பு கருதாமலும், மரபு காரணமாக வைக்கப்படுவன அவை: ஆகுபெயர்களை, பெயர் அடிப்படையில் வகைப்படுத்திய இலக்கண ஆசிரியர்கள், ஆகுபெயர்த்தன்மை அடிப்படையில் விட்ட ஆகுபெயர் விடாத ஆகுபெயர் என இருவகைப்படுத்துவர். இன்னும் தொடர்புகளின் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் இருமடி, மும் மடி, நான்மடி எனவும் வகைப்படுத்துவர்.

(3)

தொல்காப்பியனார் ஆகுபெயர் வகைகளையும், ஆகுபெயரின் தன்மையையும் பின்வரும் சூத்திரத்தில் தந்துள்ளார்.

“முதலில் கூறும் சிணையறி கிளவியும்
சிணையிற் கூறும் முதலறி கிளவியும்
பிறந்த வழிக் கூறலும் பண்புகொள் பெயரும்
இயன்றது மொழிதலும் இருபெய ரொட்டும்
வினைமுதல் உரைக்கும் கிளவியொடு தொகைஇ
அனை(ய) மரபினவே யாகுபெயர்க் கிளவி”
முதலிற் கூறும் சிணையறி கிளவி — பொருளாகுபெயர்
சிணையிற் கூறும் முதலறி கிளவி — சிணையாகுபெயர்
பிறந்த வழிக் கூறல் — இடவாகுபெயர்
பண்பு கொள் பெயர் — குணவாகுபெயர்
இயன்றது மொழிதல் — காரணவாகுபெயர்
இருபெயரொட்டு — இருபெயரொட்டாகுபெயர்
வினைமுதல் உரைக்கும் கிளவி — கருத்தாவாகுபெயர்

‘அனை மரபின’ என்பதால் ஆகுபெயர்த் தன்மை அல்லது வரையறையை உய்த்துணர வைத்தார். அப்பெற்றிப்பட்ட இலக்கணத்தை யுடையன என்பது ‘அனை மரபின’ என்பதற்குப் பொருள். எப்பெற்றிப்பட்டன என்பதற்கு விடைதான் உய்த்துணர வேண்டியது. ஆகுபெயர் வரையறையை உணர்த்தாமல் ‘அனை மரபின’ என எவ்வாறு அவர் சூத்திரம் செய்யக் கூடும்?

தொடர்பற்ற எதையும் அவர் ஆகுபெயர் வகையாகக் கூறவில்லையென்பதை நாம் இலகுவாயே உரை முடியும் அல்லவா. இப்படிக்கூறுகளை இலக்கணம் தெரிந்தவர்கள் உடம்பொடு புணர்த்தல் என்னும் உத்தி என்பர். தொல்காப்பியர் கூறிய ஆகுபெயர் வகைப்பாடுகளைக் கவனித்துத்தான் நன்னூலார் “ஒன்றன் பெயரான்

அதற்கியை பிறிதை” என ஆகுபெயர் ‘இலக்கணத்தை வெளிப்படையாகக் கூறினார்.

“அனை மரபினவென்றது அவ்வாறு யாதானுமோர் இயைபு பற்றி ஒன்றன் பெயர் ஒன்றற்கு ஆதல் என ஆகுபெயர் இலக்கணத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்தவாறு” என, சேனாவரையர் கூறியதும் தெரிக. நன்னூலார் வெளிப்படையாகக் கூறினார். தொல்காப்பியனார் குறிப்பாக உரை வைத்தார். அவ்வளவுதான். இனி, தொல்காப்பியர் ஆகுபெயரென்றால் என்னவென்று கூறவில்லை எனக் குறைப்படுவோருமுள்ளர்.

அன்மொழித் தொகை

(அ) தயிர்ச்சட்டி	— 2ம் வேற்றுமைத் தொகைத் தொடர்.
மணிமாலை	— 3ம் ” ” ”
கூலி வேலை	— 4ம் ” ” ”
விண்வீழ்கொள்ளி	— 5ம் ” ” ”
ஆனைக்கால்	— 6ம் ” ” ”
விண் மனிதன்	— 7ம் ” ” ”
(ஆ) பிடி அரிசி	— வினைத்தொகை ” ”
செங்காந்தன்	— பண்புத்தொகை ” ”
மதிமுகம்	— உவமைத்தொகை ” ”
இராப்பகல்	— உம்மைத்தொகை ” ”

மேற்குறிப்பிட்ட வேற்றுமை, அல்வழித் தொகைத் தொடர்கள் தொடரமைப்பில் இடம்பெற்று ஏதோ ஒரு வகையில் தொடர்புள்ள வேறு பொருள்களைக் குறிப்பிடுவது அன்மொழித்தொகை இலக்கணமாகக் கூறப்படும்.

உ + ம்: ‘சங்கு வளையல் இங்கே வா’
கண்ணீருக்குக் கை கொடுத்தான்.

சங்குவளையல் அணிந்த சிறுமி அல்லது பெண்ணைக் கண்டதும் ‘சங்குவளையல் இங்கே வா’ என அழைக்கின்றோம். சந்தர்ப்பம் காரணமாகச் சங்கு வளையல் என்ற மூன்றும் வேற்றுமைத் தொடர் அதனை அணிந்த நங்கையைக் குறிப்பிடுகின்றது. எனவே, நங்கை என்ற சொல் அன்மொழியாகும். அ.தாவது குறிப்பிட்ட தொடரிற் சொல்லப்படாத மொழி என்பது கருத்து.

தொகைத் தொடர்களெல்லாம் கூட்டுப் பெயர்கள் என்க. தொடரமைப்பு நோக்கங்களில் ஒன்று நான் வீதம் பல்கிப் பெருகி வரும் பொருட்களை வழங்குவதற்காகப் பெயர் வைப்பதும் ஆகும். எனவே இத்தொகைத் தொடர்களும் பெயர்களே. தொகை என்பதால் இருமொழிப் பெயர்கள் அல்லது இரண்டுக்கு மேற்பட்ட மொழிகளை ஒரு சொல்லாகக் கொண்ட பெயர்கள் என்பதும் பெறப்படும்.

இப்படியான தொகைத் தொடர்களின் பொருள்களைத் தழுவி ய வேற்றுப் பொருட்களுக்குரிய சொற்கள் தொகுவது அன்மொழித் தொகை என்க.

“ஐந்தொகை மொழிமேற் பிறதொகல் அன்மொழி”
(நன். 368)

ஆகுபெயருக்கும் அன்மொழித் தொகைக்கும் வேறுபாடு

(1) இயற்பெயர்ப் பொருளுக்கும் ஆகுபெயர்ப் பொருளுக்கும் உள்ள தொடர்பு இருவகையானது. இருபொருள்களிலும் உள்ள பிரிக்கப்படாத தொடர்பு ஒருவகை. இது விடாத ஆகுபெயர் என்பதால் உணரப்படுவது. பிரிக்கப்படக்கூடிய தொடர்பு விட்டவாகு பெயர் என்பதால் பெறப்படுவது. இவ்விருவகைத் தொடர்பும் நிரந்தரமானது. அஃதாவது நியதியானது. இதனாலேதான் ஆகுபெயர் நியதிப் பெயரெனப்படும்.

அன்மொழி குறிக்கும் பொருளுக்கும், அவ் அன்மொழி பிறந்த தொகைத் தொடர் குறிக்கும் பொருளுக்கும் உள்ள தொடர்பு நிரந்தரமானதன்று. குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிட்ட ஒரு தொடர் அந்த நேரத் தொடர்பு காரணமாக வேறு பொருளைக் குறிப்பிடுவது அன்மொழித் தொகையாகும்.

இதனாலேயே தான், தாழ், குழல் வந்தாள் என்னும்போது தாழ் குழல் ஆகுபெயரெனக் கூறப்படுகிறது. பொற்கூலி பூரித்தாள் என்பதில் பொற்றூலி என்பதும் ஆகுபெயர். கூந்தலுக்கும் பெண்ணுக்கும் உள்ளதொடர்பும் நிரந்தரமானது. நியதியானது.

பொன்வளையல் வந்தாள். குறுந்தொடி குறுகுறுக்கின்றள் என்பவற்றில் பொன்வளையலும் குறுந்தொடியும் அன்மொழித் தொகைகள். தொடிக்கும் பெண்ணுக்கும் உள்ள தொடர்பும், வளையலுக்கும் வனிதைக்கும் உள்ள தொடர்பும் நிரந்தரமானது அல்ல. இவற்றை அணிந்த நேரத்தில் அணிந்தவர் அன்மொழித் தொகையாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றார்.

(2) ஆகுபெயர், ஒரு பொருளுக்குரிய பெயர் இன்னொரு பொருளைக் குறிப்பிடுவதென்பதால் ஒரு மொழியிலும் வரும் இரு மொழியிலும் வரும். இரண்டுக்கு மேற்பட்ட மொழிகளிலும் வரலாம். அன்மொழித் தொகை இரு மொழியிலும் இரண்டுக்கு மேற்பட்ட மொழிகளிலுமே வரும்.

இருதிணைப் பொதுப்பெயர்

(1) பெயர்ச்சொற்களைத் தெரிந்து வகைப்படுத்திய இலக்கண நூலோர் உயர்திணைப் பெயர். அஃறிணைப் பெயர் இருதிணைக்கும் பொதுப்பெயரென அவற்றை முவகைப்படுத்தினர் பொன்னன், பொன்னி ஆதியன உயர்திணைப் பெயர்கள். பொன், பணம் ஆதியன அஃறிணைப் பெயர்கள். தாய், தந்தை ஆதியானவை இருதிணைப் பொதுப்பெயர்கள். இவை திணை விர்வுப் பெயர் எனவும் கூறப்படும்.

(2) இப் பொதுப் பெயர்கள் கொண்டு முடியும் வினைச் சொற்களால் மாத்திரம் அன்று. அடுத்து வரும் பெயர்ச் சொற்களாலும் திணைப் பொதுமை நீங்கும்.

“பொதுப்பெயர் வினைகளின் பொதுமை நீக்கும்
மேல்வரும் சிறப்புப்பெயர் வினைதாமே”

(நன். 359)

உ + ம்:

வினைச் சொற்களால் பொதுமை நீங்கல்

தந்தை பாடினான் (தந்தை — உயர்திணை)

தந்தை வருகிறது (தந்தை — அஃறிணை)

அடுத்துள்ள பெயர்ச்சொற்களால் பொதுமை நீங்கல்

இவன் தந்தை (தந்தை — உயர்திணை)

இது தாய் (தாய் — அஃறிணை)

சாத்தன் ஒருவன் (சாத்தன் — உயர்திணை)

சாத்தன் ஒன்று (சாத்தன் — அஃறிணை)

(2) ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் இயற்பெயர், சினைப்பெயர், சினைமுதற்பெயர் முறைப்பெயர் தாம், தான், எல்லாம், நீயிர், நீ என்பன இருதிணைப் பொதுப்பெயர்கள் எனக் கூறுவர்.

இயற்பெயர் என்பது காரணம் கருதாது வைத்த இயல்பான பெயர்களாகும். இவ்வியற்பெயரை முதற்பெயர் எனக் குறிப்பிடுவர் நன்னூலார். சினைப்பெயரென்பது இங்கு உறுப்புப் பெயரைக் குறிக்காது, உறுப்படியாகப் பிறந்த பெயரைக் குறிப்பதாகும். கரிகாலன், முடவன், கண்ணன் ஆதியானவையே இங்கு சினைப்பெயர் எனப் படுகின்றன. சினைப்பெயர் தனியாக நின்று முதற்பெயருடன் சேரும் பொழுது சினைமுதற் பெயரெனப்படும். சீத்தலைச்சாத்தன், பெருங்கால் யானை என அவைவரும்.

இயற்பெயர், சினைப்பெயர், சினைமுதற்பெயர் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி ஆண்மை, பெண்மை, ஒருமை, பன்மை என்ற அடிப்படையில் பன்னிரண்டாக விரிவடையும்.

(3) தொல்காப்பியர் இருதிணைக்கும் பொதுவாக உள்ள முன்னிலைப் பெயர்களாக நீயிர், நீ இரண்டையுமே குறிப்பிட்டார். நன்னூலாரோ இவ்விரண்டுடன் நீ, நீயிர், எல்லீர் என்ற மூன்றையும் கூட்டி முன்னிலைப் பெயர் ஐந்து என்றார். தொல்காப்பியனார் தன்மைப் பெயர்களை குறிப்பிடவில்லை. (தன்மைப் பெயர்கள் உயர்திணை என்பது அவர் கருத்து) நன்னூலாரோ தன்மைப் பெயர்களும் இருதிணைக்கும் பொதுவானவை எனக்கொண்டு, யான், நான், யாம், நாம் என்ற நான்கையும் சேர்த்து இருதிணைப் பொதுப் பெயர்களை விரிவாக்கியுள்ளார்.

(4) நன்னூலார் கருத்துப்படி இருதிணைப் பொதுப் பெயர்கள்:

I. ஆண்மைப் பொதுப்பெயர் (உயர்திணை ஆணுக்கும் அஃறிணை ஆணுக்கும் பொது):

ஆண்மை முதற் பெயர் — சாத்தன்
(உ + ம்) — சாத்தன் இவன்
சாத்தன் இவ்வெருது

ஆண்மைச் சினைப் பெயர் — முடவன்
முடவன் இவன்
முடவன் இவ்வெருது

ஆண்மைச் சினை முதற்பெயர் — முடக் கொற்றன்
முடக் கொற்றன் இவன்
முடக்கொற்றன் இவ்வெருது

II. பெண்மைப் பொதுப்பெயர் (உயர்திணைப் பெண்ணுக்கும் அஃறிணைப் பெண்ணுக்கும் பொது):

பெண்மை முதற் பெயர் — சாத்தி
சாத்தி இவள்
சாத்தி இப்பசு

பெண்மைச் சினைப் பெயர் — முடத்தி
முடத்தி இவள்
முடத்தி இப்பசு

பெண்மைச் சினைமுதற் பெயர் — முடச்சாத்தி
முடச்சாத்தி இவள்
முடச்சாத்தி இப்பசு

III. ஒருமைப் பொதுப் பெயர் (உயர்திணை ஆணொருமை, உயர்திணைப் பெண்ணொருமை, அஃறிணை ஒருமை மூன்றிற்கும் பொது):

ஒருமை முதற் பெயர் — கோதை
கோதை இவன்
கோதை இவள்
கோதை இது

ஒருமைச் சினைப் பெயர் — செவியிலி
செவியிலி இவன்
செவியிலி இவள்
செவியிலி இது

ஒருமை சினைமுதற் பெயர் — குருட்டுப் பிறவி
குருட்டுப் பிறவி இவன்
குருட்டுப் பிறவி இவள்
குறுட்டுப் பிறவி இது

IV. பன்மைப் பொதுப்பெயர் (உயர்திணைப் பன்மைக்கும் அஃறிணைப் பன்மைக்கும் பொது):

பன்மை முதற்பெயர் — கோதைகள்
கோதைகள் இவர்கள்.
கோதைகள் இவை

- பன்மைச் சினைப்பெயர் — செவியிலிகள்
செவியிலிகள் இவர்கள்
செவியிலிகள் இவை
- பன்மைச் சினை முதற்பெயர் — குருட்டுப்பிறவிகள்
குருட்டுப் பிறவிகள் இவர்கள்
குருட்டுப் பிறவிகள் இவை

V. முறைப் பெயர்:

- ஆண்மைப் பொது — தந்தை இவன்
தந்தை இவ்வெருது
- பெண்மைப் பொது — தாய் இவள்
தாய் இப்பசு

VI. தன்மைப் பெயர்:

- யான், நான் (இருதிணை ஒருமைக்கும் பொது)
— யான் ஆடவன்
யான் மங்கை
யான் பூதம்
- யாம், நாம் (இருதிணைப் பன்மைக்கும் பொது)
— நாம் தமிழர்
நாம் பூதங்கள்

VII. முன்னிலைப் பெயர்:

- நீ (இருதிணை ஒருமைக்கும் பொது)
— நீ ஓர் ஆண்
நீ ஒரு பெண்
— நீ ஒரு மாடு
- நீர் (நீர் இக்காலத்துப் பன்மை வழக்கில் இல்லை)
நீயிர், நீயிர் (இவ்வின்களும் இப்போது வழக்கம் இல்லை பதிலாக நீங்கள் என்பதே வழக்கில் உண்டு)
— நீங்கள் ஆண்கள்
நீங்கள் பெண்கள்
நீங்கள் மிருகங்கள்
- (‘நீங்கள்’ என்பதையும் சேர்த்துக்கொள்க.)
- VIII. எல்லிர்** — நீங்கள் எல்லீரும் படித்தவர்கள்
— ,, ,, மிருகங்கள்

- எல்லாம் — அவரெல்லாம் (உயர்திணைப் பன்மை)
— அவை எல்லாம் (அஃறிணைப் ,,)
- தாம் — அவர்கள் தாம் (உ. ப.)
— அவைதாம் (அ. ப.)
- தான் — அவன்தான் (உ. தி. ஆ. ஒருமை)
— அவள்தான் (,, பெ. ,,)
— அதுதான் (அஃறிணை ,,)

(5) இக்கால வழக்கு

அ. ஒரு பொருளையே இருதிணைக்கும் பொதுவாக்கல்

- சூரியன் உதிக்கிறான்.
சூரியன் உதிக்கிறது.
சந்திரன் உதிக்கிறான்
சந்திரன் உதிக்கிறது

ஆ. மகனும், மகளும்:

- இவன் மகன்
இது மகன்
இவள் மகள்
இது மகள்

இ. உயர்திணை ஆண், அஃறிணை ஒருமை, பன்மை:

- இடம் அடியாகப் பிறந்த ஆண் ஈறு—
(உ + ம்)
- இவன்
இம்மாம்பழம் } யாழ்ப்பாணத்தான்.
இம்மாம்பழங்கள் }

ஈ. உயர்திணை ஆண், பெண், அஃறிணை ஒருமை (ஒருமைப் பொதுப்பெயர்):

(1) தனிப்பண்புப்பெயர்:

- முட்டம் வருகிறான்
,, வருகிறான்
,, வருகிறது

(2) பன்முப்பெயர் + அன்/இ/சாலி

(A) இவன் ஒரு } முர்க்கன்/விண்ணன்
இவள் ஒரு }
இது ஓர் }

[குறிப்பு: முர்க்கி, விண்ணி எனப் பெண்பாலும் உண்டு ஆயினும் முர்க்கன், விண்ணன் என அழைக்கவும் படுகின்றன. — “முதலையும் முர்க்கனும் கொண்டது விடா”]

(B) அவன் ஒரு பாவி
அவள் ஒரு ,,
அது ஓர் ,,
(பாவி—அப்பாவி)

(C) இவன் பலசாலி/குணசாலி
இவள் பலசாலி/ ,,
இது ,, / ,,

(3) தனிப்பொருட் பெயர்:
இவன் ஒரு மாணிக்கம்
இவள் ஒரு மாணிக்கம்
இது ஒரு மாணிக்கம்

(4) பொருள் முதற் பெயர்:
இவன் ஒரு சாப்பாட்டிராமன்
இவள் ஒரு ,, ,,
இது ஓர் ,, ,,

(5) தொழிற்பெயர் + அன்:
இவன் ஓர் ஊண்ன்
இவள் ,, ,,
இது ஓர் ,, ,,

ஆய்வு

பன்மை சுட்டிய பெயர்

(1) பன்மைப் பொதுப் பெயர் என்பதில் தொல்காப்பியனருக்கும் நன்னூலாருக்கும் கருத்து வேறுபாடு உண்டு. ஆண்மை, பெண்மை, ஒருமை, பன்மை என்று பிரித்த வகையில் நன்னூலார்

கருத்துத் தெளிவாக உள்ளது. பன்மைப் பொதுப் பெயரை உயர் திணைப் பன்மைக்கும், அஃறிணைப் பன்மைக்கும் பொதுவான பெயராகக் கொண்டுள்ளார் நன்னூலார். “அவற்றுள் ஒன்றே இரு திணைத் தன்பால் ஏற்தம்” (நன்-284) என்ற சூத்திரத்தால், பன்மைப் பொதுப்பெயரும் இருதிணையிலும் பன்மைகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளுமெனத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

(2) பன்மை சுட்டிய பொதுப்பெயர் சம்பந்தமான தொல் காப்பியனார் சூத்திரம் பின்வருவதாகும்.

‘பன்மை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும் ஒன்றே பலவே ஒருவர் என்னும் என்றிப் பாற்தம் ஓர்ன்னவ்வே’ (தொல். சொ. 182)

இருதிணை ஆண்மைக்கும் பொதுவான பெயர் ஆண்மைப் பொதுப் பெயர் என்பதுபோல், இருதிணைப் பெண்மைக்கும் பொதுவான பெயர் பெண்மைப் பொதுப் பெயர் என்பதுபோல், இருதிணை ஒருமைக்கும் பொதுவான பெயர் ஒருமைப் பொதுப் பெயர் என்பதுபோல், பன்மைப் பொதுப் பெயரென்பதும் இருதிணைப் பன்மைக்கும் உரியதாகத் வேண்டும். ஆனால் தொல்காப்பியனாரோ பன்மை சுட்டிய எல்லாப் பெயர்களும் அஃறிணை ஒருமைக்கும், அத்திணைப் பன்மைக்கும், உயர்திணை ஆண் ஒருமைக்கும் உயர்திணைப் பெண் ஒருமைக்கும் ஒத்த உரிமை உடையன என்பதுடன் நின்றுவிடுகின்றார்,

(3) தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் எவராவது பன்மை சுட்டிய பெயர் உயர்திணைப் பலர்பாலில் வருவதற்கு உதாரணம் காட்டவில்லை. இது, இவர்கள் காலத்தில் பன்மை சுட்டிய பெயர் உயர்திணைப் பலர்பாலைக் குறிப்பதான சொல்வழக்கினைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதை வெளிப்படையாகக் காட்டுகின்றது. எனவே, பலபாலையும் சுட்டி நிற்கின்ற வழக்கிலேதான் பன்மை சுட்டிய (பொதுப்)பெயர் தொல்காப்பியனரால் கையாளப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். தொல்காப்பியனார் காலத்தும் பன்மை சுட்டிய பெயர் உயர்திணைப் பலர்பாலைக் கருதமுடியாத நிலைதான் என்பதை நாம் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

(4) ‘கள்’ விசுதி தொல்காப்பியனார் காலத்து உயர்திணைப் பலர்பாலைக் குறிக்கும் வழக்கில் விதியொன்று செய்யக்கூடிய அளவுக்கு இல்லை. ‘மக்கள்’ என்ற சொல்லில் ‘கள்’ விசுதி காண்ப

பட்டாலும் (தொல். சொல். 1) பரவலாக வழக்கில் இல்லை என் பதாலேதான் உயர்திணைப் பன்மைக்குத் தொல்காப்பியனார் 'கள்' விசுவதியைக் குறிப்பிடவில்லை; அஃறிணைப் பன்மை விசுவதி என மாத்திரம் குறிப்பிட்டார். நன்னூலார் காலத்தோ கள் விசுவதி உயர்திணைப் பன்மையைக் குறித்தும் பரவலாகக் காணப்பட்டமையால் கள் விசுவதியைப் பலர்பால் விசுவதிகளில் ஒன்றாகச் சொல்லியுள்ளார். கள் விசுவதி உயர்திணைக்கும் வந்த பிற்பாடுதான் பன்மை சுட்டிய பெயர் உயர்திணைப் பலர்பாலையும் குறிக்கும் நிலை ஏற்பட்டிருந்தல் கூடும். 'செவியிலி' என்ற இருதிணை ஒருமை, இருதிணைக்கும் பொதுவான கள் விசுவதி பெற்ற பிற்பாடு, செவியிலி கள் என நின்று இருதிணைக்கும் பொதுப் பன்மையாக மாரியதில் வியப்பில்லை. எனவே, பன்மை சுட்டிய பெயர் என்பதில், உயர் திணைப் பன்மையைத் தொல் காப்பியனார் குறிப்பிடாமல் விட்டிருந்தால் அஃது அவர்கால மொழி வழக்கு நிலை எனப் புரிந்துகொள்ளல் வேண்டும். "கள் விசுவதி அஃறிணைப் பன்மைக்குச் சிறந்ததாய் உயர்திணைப் பன்மைக் கண்ணும் விரவி வருதலின் ஒருமைப் பொதுப் பெயரோடு 'கள்' விசுவதி புணர்ந்த துணையானே அவைப் பன்மைப் பொதுப்பெயராயின" எனச் சங்கர நமச்சிவாயர் கூறு வதும் காண்க.

(5) ஆனால், "தொல் காப்பியரோ பன்மை என்ற சொல்லை இருதிணைப் பன்மைக்கும் பொதுவான பன்மையிலேதான் ஏனைய இடங்களிலே கையாண்டிருக்கின்றார். 'தாமென் கிளவி பன்மைக் குறித்தே' (தொல். சொல். 181) 'ஏனைக்கிளவி பன்மைக் குறித்தே. (தொல். சொல். 187)" எனக்கூறி, இச்சுத்திரத்திலும் பன்மை என்பது இருதிணைக்கும் பொதுவான பன்மை என்றே கூறுகின்றார். 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு தொல்காப்பியம்' என்னும் நூலின் ஆசிரியர், தன் கூற்றுக்கு மேலுமோர் ஆதாரமாக, சிவஞான முனிவர் நன்னூல் விருத்தியுரையில் (நன். 284) "தன்பாலேற்றலை உம்மையால் தழீஇயினார்" எனக் கூறியதையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

தன்பாலேற்றலை உம்மையால் தழுவியிருந்தால், சூத்திரத்தில் 'பலவே' என்ற சொல்லைக் குறிப்பிட இடமில்லை. இருதிணையிலும் பன்மையைக் குறிப்பிடுவது உம்மையால் பெறப்படும் ஆயிற்றே வேறாக, 'பலவே' எனக் கூறவேண்டியதில்லை. வியப்பு என்ன என்றால் இருதிணையிலும் உன் உன்பாலேற்றலை உம்மையால் தழுவிக்

கொண்ட சிவஞானமுனிவர் கூட, பன்மை சுட்டிய பெயர் உயர் திணைப் பன்மையைக் காட்டுவதற்கு உதாரணம் தராமல் விட்டதாகும். ஒன்று உதாரணம் தரவில்லை. மற்றது உம்மையால் தழுவிக் கொண்டால் பலவே என்ற சொல் வருதற்கு இடமில்லை. இவ் இரு காரணங்களாலும் சிவஞானமுனிவர் கருத்தும் ஏற்பதற்கில்லை" என்பதும் பெறப்படும்.

பன்மை என்ற சொல்லை மேற்குறிப்பிட்ட இரு சூத்திரங்களிலும் பலவின்பாலுக்கும், பலர்பாலுக்குமாகக் குறிப்பிட்டது உண்மை தான். ஆனால், தொல்காப்பியரோ ஒன்று, இரண்டு, பல எனவரும் வட நூல் வழக்கையும் ஏற்றுக் கொண்டவர். இரண்டுக்கு மேற்பட்டன பன்மை என்பது வடநூல் வழக்கு. இங்கும் இரண்டுக்கு மேற்பட்ட பால்களைக் குறிப்பிடும் பன்மை சுட்டிய பெயரை, அவ்வழக்குப்பற்றிப் பன்மை சுட்டிய பெயரென்று குறிப்பிட்டிருக்கலாம். அல்லவா. இச்சூத்திரத்தில் இப்படிக் கொள்வது மிகப் பொருத்தமும் கூட.

(6) நுணுகி நோக்கின். பன்மை சுட்டிய பெயரென்பதற்கு நன்னூலார் கொடுத்த கருத்து வேறு தொல்காப்பியனார் கொண்ட கருத்துவேறு என்பது புலப்படும். தொல்காப்பியத்திலிருந்து சொற் பொதுநிலையை நோக்கும்போது நான்கு பால்களுக்குப் பொதுவான ஒரு நிலை, மூன்று பால்களுக்கு பொதுவான ஒரு நிலை தனித்தனிப் பால்களுக்கான ஒரு நிலையில் மொழிநுணுகி, நுணுகி வந்துள்ளது. தெரிகிறது.

திணைப் பொதுப்பெயர்த் தோற்றம்

(அ) இருதிணைப் பொதுப்பெயர்கள் திணைவிரவுப் பெயர்கள் எனவும் கூறப்படும். "உயர்திணைக்குச் சிறந்த பெயர் அஃறிணைக் கண்விரவியும் அஃறிணைக்குச் சிறந்த பெயர் உயர்திணைக் கண்விரவியும் வருதலின் இவற்றை விரவுப் பெயரென்றும் கூறுப" என்று விளக்கம் தருவர் சங்கரநமச்சிவாயர். இதிலிருந்து விளங்குவது முன்னோர்கள் எழுது பசு முதலானவற்றின் நற்பயன் கருதி உவப்புக் காரணமாக உயர்திணைப் பெயர்களை அஃறிணைப் பொருள் களுக்கு வழங்கினார்கள் என்பதும், மனிதனிடத்து வெறுப்பு ஏற்படும் பொழுது உயர்திணைப் பெயர்களுக்கு அஃறிணைப் பெயர்களை வழங்கினார்கள் என்பதும் ஆகும். இது ஒரு நோக்கு:

(ஆ) உடலமைப்பில் உள்ள ஊனங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவாக நின்றலின் இருதிணைப் பொதுப் பெயர்கள் ஏற்படவும் வழி பிறந்தது.

(இ) அறிவு விளக்க மற்ற நிலையிலும் பொதுப்பெயர்கள் ஏற்படும். எந்தக் குழந்தையாயினும் குழந்தை அறிவு விளக்கமற்றது. அதைக் குழவி என்னும் பெயர் அஃறிணை ஒருமைக்கும், உயர்திணை ஆண் ஒருமைக்கும், உயர்திணைப் பெண் ஒருமைக்கும் பொதுவாக நிற்கின்ற நிலையைத் தொல்காப்பியனார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

(ஈ) திணைக்குப் புறநடையாகத் தொல்காப்பியர் கூறிய "குடிமை ஆண்மை....." (தொல். சொல். 56) என்ற சூத்திரத்தை நோக்கும் பொழுது; அஃறிணைவினைகளாலேயே உயர்திணையைக் குறிப்பாக உணர்த்திய ஒருநிலையும் உண்டு என்பதும் பெறப்படும். இச்சூத்திரத்தையும் திணைப்பொதுப்பெயர் சம்பந்தமான தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களையும் நோக்கும்போது படிப்படியாகத் தனித்தனிப் பால்களைக் குறிப்பிடுமானவர்க்கு மொழி நுணுகி நுணுகி வந்துள்ள நிலை புலனாகின்றது.

இடைச்சொல்

1. அடிச்சொற்கள் தவிர்ச், சொல்லாக்கத்திற்குப் பயன்படும். அனைத்துறுப்புக்களும் (சொல்லின் அகத்துறுப்புக்கள்), சொற்றொடர் அமைப்புக்கு உதவும்—அஃதாவது பெயர்வினைச் சொற்களுடன் சேர்ந்து தொடர்களை அமைக்க உதவும் எழுத்தோ சொல்லோ, அனைத்தும் இடைச் சொற்கள் எனக் கூறப்படுகின்றன.

"இடையெனப்படுப பெயரொடும் வினையொடும்
நடைபெற்றியலும்; தமக்கியல் பிலவே"

(தொல். சொல். நச். 251)

எனத் தொல்காப்பியனார் இடைச்சொல் இயல்பை எடுத்தியம்பினார்.

'இடைச்சொற்கள் எனப்படுவன பெயரடியோடும், வினையடியோடும் சேர்ந்து நடந்து பெயர் வினைகளை ஆக்கியும், பெயர்வினைச் சொற்களோடு சேர்ந்து நடந்து தொடர்களை ஆக்கியும் வரும் இயல்

பைக் கொண்டவை; தனியாக நின்று பொருள் தரும் இயல்பும் அற்றவை' என இச்சூத்திரத்திற்கும் பொருள் கொள்ளுதலே தகுதியானதாகும்.

எனவே, அடிச்சொற்களிடமாக* நடப்பன இடைச் சொற்கள் எனப்படும். இடம் இடையாயிற்று. (வேறு சொற்கள் ஆக்கப்படுவதற்கு இடப்படும் [கொடுக்கப்படும்] சொல் இடைச்சொல் என்றும் கூறலாம். கொடு > கொடை : : இடு > இடை.)

* அடிச்சொற்கள் எனப்படுவனவற்றிற்கு கூடச், சில, இடைச் சொற்களென இலக்கண வல்லுனரால் அவ்வப்பொழுது சொல்லப்பட்டுள்ளன.

(உ-ம்) (அ) சுட்டுவினாப் பெயர்களின் பகுதிகளைத்தும் இடைச் சொற்கள் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன; அ+அவன் = அவன்; யா+அன் = யாவன். அடிச்சொல் 'அ' எனக் கொண்டாலுஞ்சரி, அவ் எனக் கொண்டாலுஞ்சரி இடைச்சொல் இடைச்சொல்லே;

(ஆ) எண்ணுப் பெயர்கள் சிலவற்றின் பகுதிகளும் இடைச் சொற்களாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. 'ஈர்' பெயரடையாக வரினும் ஒரு பெயர். இரண்டு என்பதன் பகுதியுங்கூட. இவ் 'ஈர்' முன்னிலைப் பன்மை விசுவாசியாக்கப்பட்டுள்ளது. ஒன்று தவிர்ந்தன பல என்ற தமிழ் மரபுப்படி முன்னிலைப் பன்மை விசுவாசியாசியருக்கலாம். விசுவாசியாசியருக்கலாம். விசுவாசியாசியருக்கலாம். விசுவாசியாசியருக்கலாம். விசுவாசியாசியருக்கலாம். விசுவாசியாசியருக்கலாம். [ஒன்று என்ற பொருளில் அன்று.]

(இ) என்றான், போன்றான் ஆதியசொற்களை இடைச்சொற்களடியாகப் பிறந்தன என்பார். என், போல் பகுதிகளல்லவா? உவம உருபுகளென, பவணந்தியார் குறிப்பிடுவனவற்றில் கணிசமானவை வினைப்பகுதிகளாக ஏற்கப்பட்டுள்ளனவே.

இவற்றைக் கவனிக்கும்பொழுது, இடைச்சொற்களிடமாக ஏனைச்சொற்கள் பிறத்தலின். 'இடைச் சொல்' ஆயிற்று என்று கொள்வதே பொருத்தம் போலும். ஏனைச் சொற்களுக்கு இடமாய் நின்று சொல் இடைச்சொல். 'பெயர்வினைகள் உணர்த்தும் பொருட்குத்தான் இடமாக நின்றலால் இடைச்சொல்லாயிற்று' என்ற கல்லாடனார் குறிப்புக் கவனிப்புக்குரியது.

2. சொற்றொடர்களில் பெயர், வினை, உரிச்சொற்கள் வரையறை செய்யப்பட்டபின்பு அவற்றினிடமாக எஞ்சி நின்ற எழுத்துக்களையும் சொற்களையும் இடைச்சொற்கள் எனக் கொண்டாலும், இடைச்சொல்லின் மதிப்புச் சற்றுங் குறையாது இடைச்சொற்பரப்பைக் குறைக்கலாமன்றி, அவற்றின் தரத்தைக் குறைத்து மதிப்பிடமுடியாது. தமிழ்க் கன்னியின் நளின விழிகள் இடைச் சொற்கள். மொழிக்குச் சிக்கனத்தையும் நளினத்தையும் தந்து, கருத்தில் வளைவு நெளிவுகளை ஏற்படுத்துபவை அவை. மொழி வானத்தில் கண் சிமிட்டுந் தாரகைகள் இடைச் சொற்கள் என்றுங் கூறலாம். இவர் ஒரு பேராசிரியர், இவரும் ஒரு பேராசிரியர். ஒரு நோக்கில் இருவரும் பேராசிரியர். மறு நோக்கில் இவ் இரண்டுக்கும் உள்ள வேறுபாடு வேறு எவ் இரண்டுக்கும் இருக்க முடியாது. 'உம் சேர்ந்து கண் சிமிட்ட வில்லையா? புத்தகப் பூச்சிக்கும் புத்தியுண்டா? — உம் செய்யும் நளினம் உணரமுடியாததா? நீ படிக்கவோ வந்தாய் — நீ படிப்பதற்கு வரவில்லை. வேறேதோ பார்க்க வந்தாய், அதுவும் உனக்குச் சரிவராது பருவமும் இடமும் தப்பிச் செயல்படுகின்ற படியால். உனக்குப் படிப்புச் சரிவராது. வராது என்றெல்லாம் ஓகாரம் விண்ணாணம் செய்கின்றதல்லவா!

3. இவ் இடைச் சொற்களைப், பயன்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு நன்னூலார் எண்வகையாக்குவர். அவை இவை:

- (i) வேற்றுமை உருபுகள்
- (ii) கால இடைநிலைகளும் விகுதிகளும்
- (iii) சாரியைகள்
- (iv) உவம உருபுகள்
- (v) கருத்துச் சிறப்புக்களைத் தருவன ("தத்தம் பொருள்") (உ-ம் ஏ. ஓ ஆதியன)
- (vi) ஒலிக்குறிப்பு இடைச் சொற்கள்: திடுதிடு, விறுவிறு, 'சரேலெ'ன்.
- (vii) இசை நிறைப்பன
- (viii) அசை நிலைகள்

குறிப்பு: ஐயோ, அன்றோ, ஏன் ஆக்கும், முன், பின் முந்தி, படி, உள், அப்புறம், அப்பால், மேல், கீழ், மாத்திரம், அளவு,

தனை, அதிகம், பார்க்க, காட்டிலும், ஆனாலும், என்கிலும், ஆம், ஆதியனவும் இடைச்சொற்களாக உபயோகப்படுத்தப்படும்.

4. இடைச் சொற்கள் தரும் பொருள்களையும் இலக்கண ஆசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அவை: தெரிநிலை, தேற்றம், ஐயம், எண், சிறப்பு, எதிர்மறை, எச்சம், வினா, இவை, போன்ற பிறவும் என்பர்.

உரிச்சொல்

உரிய, பொருள் என்ற இரு சொல்லும் உரிப் பொருள் என்றனது போல் உரிய + சொல் உரிச்சொல்லாயிற்று. அகவாழ்வின் பொருள் மூலங்களை உரிப்பொருள் என்றதும், மொழிவாழ்விற்கு சொல்லுலங்களை உரிச்சொல் என்றதும் நுட்பமாக உள்ளது.

உரியசொல் என்றால் எதற்குரிய சொல் என்ற வினா எழும். மனிதன் வெளிப்படுத்த வேண்டிய கருத்தைத் தருவதற்கு உரிய சொல் என்பது அதன் விடையாகும். சொல்மூலம் சொல்லவேண்டிய அடிப்படைக் கருத்தைத் தருவதற்கான சொல் உரிச்சொல்.

இவ் அடிச்சொற்களுடன் சொல்லாக்க உருபங்களான இடைச் சொற்கள் ஒட்டித்தான் பெயர்ச்சொல்லும் வினைச் சொல்லும் ஆகின்றன. ஒட்டும் இடைச்சொற்கள் திணைபால் எண் இடங்களைக் காட்டி, அடிச்சொல் சொல்லவேண்டிய கருத்தைக் காட்டுகின்றது. 'காத்தான்' ஒரு வினைச்சொல். அடிச்சொல்லாகிய கா என்னும் பகுதி காத்தல் என்னும் கருத்தைத் தருகின்றது. ஒட்டிய இடைச் சொற்கள் முறையே காலம், திணை, பால்களைக் காட்டுகின்றன. 'மன்னன்' ஒரு பெயர்ச்சொல். 'மன்' பகுதி. இஃது ஆண்பால் விகுதியாகிய ஆன் உடன் சேர்ந்து, முறையே ஒழுங்கை நிலைநாட்டுதல் என்ற கருத்தையும், அதைச் செய்பவன் இவன் என்பதையும் தெரிவிக்கின்றன. ஆகவே பெயரிலும், வினையிலும் இன்றியமையாத பகுதியை உணர்த்துவன உரிச் சொற்கள் ஆகும்.

இவ் அடிச் சொற்களிலிருந்து பெயரும் வினையும் தோன்றுதல் யாத்திரம் அல்ல, இவையே பெயருக்கும், வினைக்கும் பொதுவாக நிற்பதும் உண்டு. சா, கா, வை ஆதியானவை பொதுவானவை.

இவற்றை எடுத்து உச்சரிக்கும்போது எவல் வினைகள் ஆகின்றன. படுத்து உச்சரிக்கும் போது பெயர்ச் சொற்களாகின்றன. படுத்து-தாழ்த்தி.

‘உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகிக், குறிப்பினும், பண்பினும் இசையினும் தோன்றி, நெறிப்பட வாராக் குறைச் சொற்களினி’ (தொல். எழு. 482) என அடிச்சொல்லைக் குறைச்சொற்களினி என்பர் தொல்காப்பியர். “எழுத்ததிகாரத்துள் இதனைக் குறைச்சொற்களினி என்று ஒதினமையால் வடநூலாசிரியர் தாது என்று குறிப்பிட்ட சொற்களே இவை என்று கொள்ளப்படும், அவையும் குறைச் சொல்லாதலால்” என விளக்கியுள்ளார் தெய்வச் சிவையார் (தொல், சொல். 293)

ஒரு நெறிப்பட இல்லாமல் பல்வேறு வழிகளில் குறிப்பினும், பண்பினும், இசையினும் தோன்றும் குறைச் சொற்களாகிய அடிச் சொற்களின் இயல்புகளை மேலும் தெளிவு படுத்தியுள்ளார் தொல் காப்பியனார்.

“உரிச் சொற்களினி விரிக்குங் காலை
இசையினும் குறிப்பினும், பண்பினும் தோன்றிப்
பெயரினும் வினையினும் மெய்தடுமாறி
ஒரு சொற் பல பொருட்கு உரிமை தோன்றினும்
பல சொல் ஒரு பொருட்கு உரிமை தோன்றினும்
பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தித்
தத்தம் மரபிற் சென்றுநிலை மருங்கின்
எச்சொல் லாயினும்பொருள்வேறு கிளத்தல்.”
(தொல். சொல். 293)

1. உரிச்சொற்கள் இசை, குறிப்பு, பண்பு காரணமாகத் தோன்றுவன.
2. பெயரினும், வினையினும் மெய் தடுமாறுவன.
3. ஒர் உரிச்சொல் பல குணங்களுக்குப் பொதுவாயும் நிற்கும். ஒரு குணத்தை பல உரிச்சொற்கள் காட்டலும் உண்டு.
4. பயிலாத உரிச்சொற்களை, இவ் உரிச்சொற்கள் நிலைக்களமாகப் பிறக்கும் பெயர் அல்லது வினையுடன் சார்த்தி, பொருள் வேறுபாடு அறியும்படியாகச் சொல்லுதல் வேண்டும்.

முதலில் உரிச்சொற்கள் இசை, குறிப்பு, பண்பு காரணமாகத் தோன்றும் என்கிறார். இசை என்பது பொருட்களின் அசைவால் எழும் ஓசை அல்லது பொருள் செய்யும் ஓசை என்பதாகும். கூ, கூ என இசைப்பது குயில். ஆகவே கூ என்னும் இசையடியாகப் பிறந்தது குயில். கீ, கீ, என்னும் ஓசையை அடிச்சொல்லாகக் கொண்டு பிறந்தது கிளி. கா, கா, எனக்கரையும் காகம் கா என்னும் அடிச்சொல் அடியாகப் பிறந்தது.

தொழிற்பண்பையும் பொருட்பண்பையும் குறிக்கும் சொற்களெல்லாம் பண்படிகளாகிய உரிச்சொற்களாகும்.

மரம், கல், தண், வெவ் ஆதியன (மனக்) குறிப்புக் காரணமாகத் தோன்றியன.

குறிப்பும், பண்பும், இசையும் குணப்பண்பும், தொழிற்பண்புமென இரண்டாய் அடங்கும் எனவும், குணப்பண்பும், தொழிற்பண்புமாகிய பொருட்பண்பை உணர்த்தும்சொல் உரிச்சொல் எனவும் காட்டுவர் சிவஞானமுனிவர்.

பெயருக்கும், வினைக்கும் அடிநிலைகளாகவும், பெயரும் வினையுமாகவும், பெயர் வினைகளுக்கு அடைகளாகவும் உரிச்சொல் நிற்பதைப் பெயரினும், வினையினும் மெய் தடுமாறல் என்கிறார் தொல் காப்பியர். காற்று என்னும் பெயர்ச்சொல் கால் என்னும் அடியாகப் பிறந்தது. தந்தான் என்னும் வினைச்சொல் தா என்னும் அடியாகப் பிறந்தது. கா, சா, கூ, வை முதலான அடிச்சொற்கள் பெயர் வினைகளுக்குப் பொதுவாக உள்ளன. ‘உறுமீன்’ என்பதில் உறு என்னும் அடிச்சொல் அடையாக நின்றது. அற நனைந்தான் என்பதில் அறு என்னும் அடிச்சொல் அற என மாறி அடையாக நின்றது.

மெய் தடுமாறல் என்பதற்கு, ஒலித்தற்கு அரிய மெய்களை ஈற்றில் உடைய அடிச்சொற்கள் ஒலித்துணை உகரம் பெறுவதையும் குறிப்பிடலாம். பொருள், திரும், என்பன பொருந்து, திரும்பு என மாறியுள்ளன. இதுதான் இதன் அடிச்சொல் எனத்தடுமாறும் அளவுக்கு இவ் உரிச்சொற்களின் உருவம் (மெய்) திரிந்து விட்டன அல்லவா.

சால, உறு, தவ, நளி என்பன ஒருபொருட் குணமுரைக்கும் பலவரிச் சொற்களாகும். இவற்றுக்குப் பொருள் மிததி என்பது, கடி என்னும் உரிச்சொல் காவல், கூர்மை, வாசனை, விளக்கம்,

சிறப்பு, விரைவு, மிகுதி, புதுமை, ஒலிப்பு முதலான பல குணங்களையும் தருதலின் பல குணம் தழுவிய உரிச்சொல். பலகுணம் தழுவிய ஓர் உரிச்சொல் தனித்தனிக் குணங்களுக்குத் தனித்தனிச் சொல் இல்லாத, மொழியின் சொற்பரப்புக்குறைந்த ஒரு நிலையையும், ஒரு குணம் தழுவியபல உரிச்சொல் வெவ்வேறு இடங்களில் ஒரு குணத்தைக் குறிப்பதற்குப் பல சொற்கள் தோன்றுவதையும் காட்டுகின்றது.

இறுதியாகத் தொல்காப்பியனர் குறிப்பிட்ட உரிப்பொருள் பற்றிய செய்தி பயிலாதவற்றைப் பயின்றவையுடன் சார்த்தி, பொருள் விளக்குதல் ஆகும். சால் என்பது மிகுதிப் பொருள் தருவதோர் உரிச்சொல். இதனைத் தனியாகக் கையாளுவது இன்றைய வழக்கில் இல்லை. ஆனால் நன்று என்னும் சொல்லுடன் சார்த்தி, சாலவும் நன்று எனக்கூறும் பொழுது மிக நல்லது என்ற பொருளை இலகுவாகத் தருகின்றது. பயிலாதவற்றைப் பயின்றவையுடன் சார்த்தும் பொழுது உரிச்சொற்களிறசில வடிவத்திலும் வேறுபட்டுவிடுகின்றன. சால் > சால, உறு > உற.

இவ்வுரிச்சொற்களைப் பல் வேறு வகைப்பட்ட பண்புகளையும் உணர்த்தும் பெயராகி அஃதாவது ஒரு குணத்தையும், பல குணத்தையும் உணர்த்துவனவாகி, பெயர் வினைகளை விட்டு நீங்காதனவாய், செய்யுட்கு, உரியனவாய் பொருட்கு உரிமை பூண்டு வருவன உரிச்சொல் என்பர் பவணந்தியார்.

“பல்வகைப் பண்பும் பகர் பெயராகி

ஒருகுணம் பலகுணம் தழுவிப் பெயர்வினை

ஒருவா செய்யுட்குரியன உரிச்சொல்” (நன். 442)

நன்னூலார் உரிச் சொல்லும் ஒரு பெயர் எனக் குறிப்பிட்டது மிகப் பொருத்தமாக உள்ளது. “சல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே”யாதலால் ஒரு சொல் பொருளைக் குறிக்கும் போது பெயராகின்றது. ஓர் அடிச் சொல் பெயரைக் குறிக்கும்பொழுது பெயர் தான். வினையைக் குறிக்கும் போதும் அந்த வினைக்கு அஃதோர் பெயரென்க.

பவணந்தியார் செய்யுட்குரியன உரிச்சொல்லெனக் கூறுவது தான் பொருத்தமாக இல்லை. வழக்கு வீழ்ந்த சொற்களை உரியியலில் அதிகமாக விளக்குகின்றமையால் அவை இனிச் செய்யுட்கே உரியன என்று கருதினர் போலும். செய்யுட்குரியனதான் உரிச்

சொல் என்ற கருத்துத் தொனிக்கும் அத்தொடருக்கு, செய்யுட்கு உரியனவாய் பொருட்கு உரிமை பூண்டு வருவன என நுட்பமாக உரையெழுதியுள்ளார் சங்கரநமச்சிவாயர். அதனால் பொருளைத் தருதற்குரிய சொல் உரிச்சொல் என்பதையும் சங்கர நமச்சிவாயர் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

அஃறிணை விரவுப் பெயர்

அல்லது

பால்பகா அஃறிணைப் பெயர்

ஒன்றன்பால்

பலவீன்பால்

(விகுதி: து)

விகுதி: அ (ஐ, வை) வ்

1. சுட்டுப்பெயர்: அது, இது உது — 1. அவை, இவை, உவை
அஃது, இஃது, உஃது — அவ், இவ், உவ்
2. எண்பெயர்: ஒன்று. — 2. இரண்டு, மூன்று....
3. வினாப் பெயர்: யாது, எது — 3. யா, யாவை, எவை
4. வினைப் ,, : வருவது, போவது.. — 4. வருவன, போவன ...
5. ஒப்புப் ,, : போன்றது..... — 5. போன்றன...
6. பண்புப் ,, : கரியது, சிவந்தது — 6 கரியன, சிவந்தன...
7. பல, பல்வ; சில, சில்ல; உள்ள, உள்ள; இல, இல்ல; அல, அல்ல.

(அ) மேற் குறிப்பிட்டனவும் இவை போன்றனவுந் தவிர, எனைய அஃறிணைப் பெயர்களெல்லாம் ஒன்றன்பாலுக்கும் பலவீன்பாலுக்கும் பொதுவாகவே தொல்காப்பியர் காலத்தும் அதற்கு முன்பும் வழங்கின. பொதுவாக நின்ற அஃறிணைப் பெயர்களையே, அத்திணைக்குரிய இயல்பான பெயர்களென்ற கருத்தில் அஃறிணை இயற் பெயர் என்றார் தொல்காப்பியர்.

(ஆ) கீளி, பூனை, பறவை, பசு, மிருகம், செடி, கொடி முதலான சாதிப் பெயர்களே அஃறிணை இயற் பெயர்களெனப்பட்டன. இவை முடிக்கும் வினைச் சொற்களாலும் அடையாகவரும் எண்ணுப் பெயர்கள், சுட்டுப்பெயர்கள் ஆதியனவற்றிலும் பாற்பொதுமை நீங்கி, ஒன்றன் பாலையோ பலவீன் பாலையோ காட்டும்.

(1) பசு வந்தது — பசுவந்தன

(2) கண் நொந்தது — கண் நொந்தன

(3) இதுபசு — இவைபசு

(4) ஒருமாடு — பத்துமாடு

(5) ,, ,, — பலமாடு

(இ) பால் பகுக்க முடியாத இவ் இயற்பெயர்களைப் பால்பகா அஃறிணைப் பெயரென்பர் பவணந்தியார். தொல்காப்பியர் காலத்தில் இவ் அஃறிணை இயற்பெயர்கள், **கள்** விசுதியுடன் சேர்ந்து பன்மைப்பாலைக் குறித்த வழக்கும் இருந்திருத்தல் வேண்டும். பெரும்பான்மையாக இல்லாத காரணத்தாற் போலும்,

“கள்ளொடு சிவனும் அவ்வியற் பெயரே
கொள்வழி உடையபலவறி சொற்கே”

எனச் சூத்திரம் செய்தார் தொல்காப்பியர். கொள்வழி உடைய— கொள்ளும் இடமும் உண்டு. இதிலிருந்து பழைய நடைமுறை தெளிவாகத் தெரிகின்றது. பவணந்தியார் காலத்திலோ **கள்** விசுதி அஃறிணைப் பன்மைக்குப் பெருவாழ்வு பெற்றுக் கொண்டது. அதனால் அஃறிணைப் பன்மை விசுதிகளுள் ஒன்றாக, **கள்** என்பதனையும் அழுத்தமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார் அவர்.

(ஈ) **கள்** விசுதியின் செல்வாக்கு இப்படியானாலும் பேச்சு வழக்கில் பன்மைப் பெயர்களுக்கு ஒருமை வினைகொடுத்துப் பேசுவதே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது.

மாடுகள் வந்திட்டுது
கண்கள் நோகுது

பேச்சு வழக்கில் ஒருமைவினைமுற்றுடன் ஏன் ஒருமைப் பெயரொடுமே **கள்** விசுதியைச் சேர்த்துக் கூறுவதும் உண்டு.

மாடுகள் ஓடுதுகள்
அதுகள் வந்திட்டுதுகள்

(உ) எழுத்து வழக்கிலும் கூட எதிர்கால வினைமுற்றுக்கு ஒருமை, பன்மை விசுதியில்லாததால் மாடுமேயும், மாடுகள் மேயும் என்றே எழுதப்படும்.

(ஊ) அஃறிணையில் ஒருமை பன்மை வேறுபாடு பின் புதந்தது அன்று எனவும் முன்னிருந்து மறைந்தது என்றே கூற வேண்டுமெனவும் கூறுவர் தெ. பொ. மீ. இயற்கையான **னகர** ஈறு பெற்ற எகின், செகின், விழன், பயின், குயின், அழன், புழன், கடான், வயான் என்ற எழு சொற்களும் தவிர, பிற எல்லாம் ஒருமையில் **னகர**மும், பன்மையில் **மகர**மும் பெற்றவை எனல் வேண்டும் என மேலும் கூறுவர்.

முதனிலை எழுத்துக்கள்

தமிழ்நெடுங் கணக்கில் உள்ள 247 எழுத்துக்களும் மொழிக்குத் தலெழுத்தாக வருவதில்லை. குறிப்பிட்ட சில எழுத்துக்களே மொழிக்கு முதலாகின்றன. முயற்சி எளிமையும், உச்சரிக்கும் இனிமையும் மிக நுணுக்கமாகக் கவனிக்கப்பட்டதறற் போலும் எல்லா ஒலிகளும் மொழி முதலில் இடம்பெறவில்லை.

(அ) முதலாகும் உயிர்கள்

12 உயிர்எழுத்துக்களும் மொழிக்கு முதலாக வரும்: “**பன்னிருயிரும் மொழிமுதலாகும்**” (தொல். எழுத்து 59) நுந்தை என்னும் சொல்லில் குற்றியலுகரம் மொழி முதலானது என்னும் கூறுவர் தொல்காப்பியர்.

அழகு	எழில்
ஆரம்	ஏவல்
இனிமை	ஐயன்
ஈதல்	ஒன்று
உலகு	ஓரம்
ஊசல்	ஊவை

ஊ ஒரு கூட்டொலி ஆகும். அ+உ = ஊ. அ+வ = ஊ. இதனால் சந்தியக்கரம் எனவும் படும். அக்கரம்—அட்சரம்—எழுத்து. இக் கூட்டொலி முதலான தமிழ்ச் சொற்கள் மிகமிகக் குறைவு. ஊடதம், ஊசனம், ஊதாரியம், ஊபாசனம் முதலான வட சொற்களே சில உண்டு. அவ்வியம் முதலான சொற்களை ஊவியமாக எழுதுவதும் உண்டு. **அ** மொழி முதலாகக் கூடிய உயிரான படியால் **அ** ஒலியை முதலாகக் கொண்ட **ஊ** ஒலி மொழி முதலாகும் எனச் சொல்லவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

(ஆ) மெய்யெழுத்துக்கள் தனியாக நின்று மொழி முதலாவதில்லை. அஃதாவது வடமொழிப்பால் **ப்ரபை**, **த்ரவியம்** எனத் தமிழ் மொழியில் மெய்யொலிகள் முன்வருவதில்லை. “**உயிர்மெய் அல்லன மொழி முதலாகா**” (தொல். எழு. 60) மெய் எழுத்துக்கள் உயிர்எழுத்துக்களுடன் சேர்ந்து உயிர் மெய்யாகவே மொழி முதலில் வரும். அப்படியிருந்தும் எல்லா மெய்யெழுத்துக்களும் உயிரோடு கலந்தாலும் முதலாகா. ஆனால், எல்லா மெய்யொலிகளும் தம் பெயர்களைக் கூறுமிடத்து மொழிமுதலாகும் என்பர் இலக்கண ஆசிரியர். னகரம், னகரம், டகரம், ரகரம், லகரம், றகரம், றகரம், றகரம், றகரம், என எழுத்துக்களின் பெயர்களைக் கூறும்பொழுது முதலாகா மெய்கள் முதலாகின்றன.

உயிரேறிய க், ச், த், ந், ப், ம், வ், ய், ஞ் என்னும் ஒன்பது மெய்யெழுத்துக்களும் மொழி முதலாகவரும். சுட்டெழுத்துக்களையும் வினாவெழுத்துக்களையும் ஒட்டி ங் என்ற மெய்யெழுத்தும் மொழி முதலாக வருமெனக் கூறுவர் நன்னூலார். அதற்கு அங்ஙனம், இங்ஙனம், உங்ஙனம், எங்ஙனம், யாங்ஙனம் என உதாரணங்கள் காட்டப்படும். இவை இரு சொற்களாதலின் ங்கரம் மொழிமுதல் எனக்கூறுவதில் எவ்வித கருத்துமில்லை. இடத்தையும் தன்மையையும் ங்நம் என்பது எங்கும் தனிமொழியாக இல்லை.

க், ச், த், ந், ப், ம் என்ற ஆறுமெய்களும் பன்னிரண்டு உயிரோடும் கூடி மொழிக்கு முதலாகும்.

- (1) க் - கண், கால், கிளி, கீரை, குன்று, கூடு, கெண்டி, கேள்வி, கையுறை, கொடி, கோங்கு, கௌசகி
- (2) ச் - சட்டி, சாடி, சினம், சீர், சுடலை, சூது, செங்கோல், சேய்மை, சைவம், சொல், சோடை, செளபாக்கியம்

குறிப்பு:- தொல்காப்பியர் சகரமெய் அ, ஐ, ஔ என்னும் மூன்று உயிர்களல்லாத ஏனைய உயிர்களோடு கூடித்தான் மொழி முதலாகுமெனக் கூறினார். நன்னூலார் தான் பன்னிரண்டு உயிரோடும் கூடிவரும் என்றார். அதனால் சட்டி சகடம் முதலான சொற்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பிந்தியன எனக் கருதப்படுகிறது. சை, செள என்ற எழுத்துக்கள் முதலாக வரும் சொற்கள் அநேகமாக வடசொற்களே. ஐ, ஔ என்பன கூட்டொலிகளாதலின் இக் கூட்டொலிகள் அகரமுதலாக ஒலித்தலின், அநேகமாக இவை மொழி முதலாகும் தன்மையை இழந்துவிடுகின்றன. சகரத்திற்கு மாத்திரம் அன்று, ஏனைய மெய்களுக்குமே ஔகாரம் தவிர்க்கப்படலாம்.

- (3) த் - தன்மை, தாரம், திகழ்வு, தீமை, துன்பம், தூரம், தென்பு, தேன், தையல், தொடர், தோகை, தெளவல் (தெளவல் - இளமை)
- (4) ந் - நரி, நாசி, நிலம், நீலம், நுகம், நூற்றல், நெல், நேற்று, நைதல், (வருந்துதல்) நொய்மை, நோவு, நௌவி (மாண்)
- (5) ப் - பந்து, பாட்டு, பிட்டு, பீர் (தாய்ப்பால்), புற்று, பூனை, பெண், பேதை, பையன், பொட்டு, போழ்து, பெளவம், (கடல்)

(6) ம் - மகன், மாது, மிடி, மீசை, முள், மூலி, மென்மை, மேன்மை, மையல், மொய்த்தல், மோர், மௌவல் (மல்லிகை)

(7) வ் - அ, ஆ, இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ, ஔ என்னும் எட்டு உயிரோடும் வகரமெய் மொழி முதலாகும். வழி, வாழி, வீழி, வீரம், வெட்கம், வேதனை, வைதல், வொவால்,

(8) ய் - யகரமெய் ஆ என்ற உயிரோடு மாத்திரம் மொழி முதலாகு மென்பர் தொல்காப்பியனார். “ஆவோடல்லது யகரம் முதலாது” (தொல். எழுத்து 65) யானை, யாடு, யாமம் என வரும்.

நன்னூலார் அ, ஆ, உ, ஊ, ஓ, ஔ என்னும் ஆறு உயிர்களோடு வருமென்பர்.

யவனர், யானை, யுகம், யூகம், யோகம், யௌவனம் (இளமை)

குறிப்பு: நன்னூலார் காலத்துள்ள தமிழிற் கலந்த வடசொற்களுக்கு விதிகண்டு கொண்டார் அவர். யானை தவிர்ந்த மேற்காட்டிய உதாரணங்களெல்லாம் தமிழ்ச் சொற்கள் அல்லாதனவே. ர், ல், ய் என்னும் மெய்யொலிகளை முதலாக உடைய வடமொழிகள் தமிழில் வரும்பொழுது முறையே அ இ. உ. இ, உ; இ என்னும் உயிரெழுத்துக்களை முதலிற் பெற்றுவரும் (நன். 148) எனக் கூறிய நன்னூலார் யகரமெய் ஆகாரம் தவிர, அ, உ, ஊ, ஓ, ஔ என்னும் ஐந்துயிரோடும் மொழி முதலாக வருமெனக் கூறியதன் காரணம் புலப்படவில்லை. வடசொற்களைத் தமிழ் உருவம் கொடுத்தும் கூறலாம். அல்லது சிரமமற்ற உச்சரிப்புடைய சொற்களை அப்படியே எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்பது அவர் கருத்தாதல் வேண்டும்.

(9) ஞ் - ஆ, எ, ஓ என்னும் மூவுயிரோடும் முதலாகும் என்பர் தொல்காப்பியர் நன்னூலார் அகரத்தோடும் வருமென்பர்.

ஞமவி (நாய்), ஞூலம் (பூமி), ஞெண்டு (நண்டு), ஞொள்கல் (அலைதல், மெலிதல், இளைத்தல்)

குறிப்பு: (1) ஸ்ரீமறு (வண்டு) வண்டு என்ற சொல் புற நானூற்றில் வருகின்றது. அதனால் குகாமெய் இகரத்தோடும் சேர்ந்து வருமென்றாகிறது.

(3) சூயம் என்ற வடசொல் தமிழிற் கலந்து உள்ளது. அதனால் ஏகாரத்தோடும் வருமென்று ஆகிறது.

(3) வடமொழிச் சொற்களைத் தவிர்த்துப் பார்த்தால், ஞ என்பது ந என்பதன் போலியாக உள்ளது எனக் காணலாம். நண்டு - ஞண்டு நமன் - ஞமன் எனக் காண்க. இதனாற்போலும் தொல்காப்பியர் ஞ் அகரத்தோடு வருமெனக் கூறவில்லை.

(இ) மொழிமுதலாகா எனத் தொல்காப்பியனார் கூறிய ஒன்பது மெய்களில் ற், ள், ட், ற் என்ற நான்கு மெய்யொலிகளும் முதலாக உடைய தமிழ்ச் சொற்களல்லாத திசைச் சொற்களும் வடசொற்களும் தமிழ் உருவப்படுத்திக் கையாளப்படுவதைவிட, அப்படியே தமிழிலும், எழுதப்பட்டும் பேசப்பட்டும் புழக்கம் பெற்றுள்ளன

(1) ற் - ஐ தவிர்ந்த பதினோர் உயிர்களோடும் மொழி முதலாக உள்ள சொற்கள்:

ரதம் (இரதம்)
ராகம் (இராகம்)
ரிடபம் (இடபம்)
ரிதி (இரிதி)
ருசி (உருசி)
ரூபம் (உரூபம்)
ரெட்டியார் (இரெட்டியார்)
ரேகை (இரேகை)
ரொக்கம் (உரொக்கம்)
ரோமம் (உரோமம்)
ரௌத்திரி (இரௌத்திரி)

(2) ல் - அ, ஆ, இ, ஈ, ஐ, ஒ முதலான உயிர்களுடன் மொழி முதலாக உள்ள சொற்கள்:

லங்கா — இலங்கை
லாகவம் — இலாகவம்
லிங்கம் — இலிங்கம்
லீலை — இலீலை
லோகம் — உலோகம்

(3) ட் - டப்பா — இடப்பா
டம்ளர் — தம்ளர்
டில்லி — தில்லி
டெலிபோன் — தெலிபோன்
டொலர் — டொலர்
டோலாக்கு — தோலாக்கு

(4) ற் - றுத்தல் — இறுத்தல்
றப்பர் — இறப்பர், இறப்பர்

குறிப்பு: சிறப்புச் சொற்களை அப்படியே எடுத்தாளலாம். சில சிறப்புச் சொற்களைத் தமிழ் உருவப்படுத்துவது அசிங்கம் எனக் கருதப்பட வேண்டும்.

மொழியியறுதி எழுத்துக்கள்

எல்லா எழுத்துக்களும் மொழிக்கு முதலாகாதவாறு போல, எல்லா எழுத்துக்களும் மொழிக்கு இறுதியாவதும் இல்லை. மொழிக்கு இறுதியாகும் எழுத்துக்களாவன:

(1) உயிர்: ஓன தவிர்ந்த பதினோருயிர்களும் மொழிக்கு இறுதியாகும் மென்பர் தொல்காப்பியனார். க், வ், என்பவற்றுடன் சேர்ந்து ஓனவும் இறுதியாகும் எனவுங் கூறுவர். பன்னிரண்டு உயிர்களும் மொழி இறுதியாம் என்பர் நன்னூலார்.

உ + ற்: விள, பலா, நரி, தீ, கடு, பூ, சே, கைதை, கோ, கௌ

விளக்கம்:

(அ) எகரம் அளபெடையிலேதான் ஈரூகி நிற்கும் அன்றி எந்த மெய்களுடனும் கலந்து ஈரூகாது. அதனாலே தான் நாவலர் எகரம் ஒழிந்தபதினோருயிர்களும் மொழி இறுதியாகுமெனக் கூறினார். சொல்லின் இறுதி வேறு, அளபெடை வேறு.

(ஆ) ஓன ஒரு கூட்டொலி என்பதைத் தொல்காப்பியனார் இங்கும் மறந்துவிடவில்லை. வெள என்பதை வவ் என்றும் எழுதலாம் அல்லவா. முதற் சூத்திரத்தில் (தொ. எழு. 69) ஓனகாரத்தைத் தவிர்த்து, “உயிர்ஓன எஞ்சிய இறுதியாகும்” என ஒலிநுட்ப உணர்வோடு சூத்திரம் செய்தவர் அடுத்த சூத்திரத்தில் வழக்குப் பயிற்சி நோக்கிப் போலும் “கவவோடு இயையின் ஓனவும் ஆகும்” (தொல். எழு. 70) எனக் கூறிவிட்டார்.

(இ) ஓள என்பதும் மொழிக்கு இறுதியாக வேண்டும் என்பதாலேதான் நன்னூலார் வினைப்பகுதிகளை வகைப்படுத்துமிடத்து வெள என ஒரு பகுதி குறிப்பிட்டார். பின், வகர மெய் இறுதியான பகுதிக்கு 'வவ்' என உதாரணம் தந்தார். இதனால் ஒரே கருத்துள்ள இரு வடிவங்கள் இடம் பெற்றுவிட்டன.

(2) மெய்: ஞ், ண், ன், ம், ன், ய், ர், ல், வ், ழ், ள் என்னும் பதினொரு மெய்களும் மொழிக்கு இறுதியாகும்.

உரிஞ் (உராய்ஞ்சு)	நார்
மண்	கால்
வெரின் (முதுகு)	தெவ் (பகைமை)
மரம்	யாழ்
வாள்	நாள்
பாய்	
நோய்	

விளக்கம்:

(அ) ஞ் இறுதியாக உரிஞ் என்ற ஒரேயொரு சொல்தான் உண்டு. இதுவும் வழக்கொழிந்தது. இன்று உரிநு, உரிஞ்சு, உராஞ்சு, உரஞ்சு என்று மாறி வந்துவிட்டது. இந்நாளில் உரஞ்சுதல் என்பதற்குப் பதிலாக உரசுதல் என்ற சொல்லே பெருவழக்காக உள்ளது. எனவே மொழியிறுதி மெய்களிலிருந்து ஞ் என்பதைத் தவிர்த்துவிடலாம்.

(ஆ) ன் இறுதியான சொற்களும் இரண்டேயிரண்டுதான். அவை பொருந், வெரிந். முன்னது வினைப்பகுதி. பின்னது பெயர்ச்சொல். வெரிந் மறைந்துவிட்டது. பொருந் பொருந்து எனத் திரிந்துவிட்டது பொருந் பெரும்பான்மையும் வழக்கற்றது என்கிறார் தெ. பொ. மீ.

(இ) வகர மெய்யை நான்கு மொழிகள் மாத்திரம் இறுதியிற் கொண்டுள்ளன. அவை, அவ் (அவை), இவ் (இவை), உவ் (உவை), தெவ் என்பனவாகும்.

(3) மொழியிறுதி எழுத்துக்களில் ஒன்றாக, குற்றியலுகரத்தை யும் நன்னூலார் கொண்டுள்ளார். (உ+ம்) அஃகு, (நன். 107). இதிலிருந்து குற்றியலுகரத்தைத் தனியான ஓர் எழுத்தாக நன்னூலார் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது தெரிகிறது.

இடைநிலை மயக்கம்

வெவ்வேறான ஒலிப்பிறப்பிடங்கள், ஒலிக்கும் முயற்சிகள் காரணமாக எல்லா ஒலிகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணங்கி நிற்க முடியாது. இன்ன ஒலிக்குப்பின் இன்ன இன்ன ஒலிகள் தாம் இணங்கி நிற்கும் என இலக்கண ஆசிரியர்கள் வரையறைப்படுத்தியுள்ளனர்.

தனிமொழியிலோ, தொடர்மொழியிலோ இரண்டேழுத்து (ஈரோலி) இணங்கிப் பொருந்தும் பொருத்துவாய் இடைநிலையென இங்குக் கருதப்படும். இணங்கி நிறைல் மயக்கமாகும். மயக்கம் கூட்டம் ஒரு பொருட்கிளவி.

இவ் ஒலி மயக்கத்தை உயிருடன் உயிர், மெய்யுடன் மெய், இவ்விரண்டும் மாறிய மயக்கங்கள் என முவகைப்படுத்தலாம். உயிருடன் உயிர் மயங்குவதின்மையின் ஏனைய இரண்டும் இப்பகுதியிற் கூறப்படும்.

மெய்யுடன் மெய்யாயங்கும் மெய்ம்மயக்கம்

(அ) க், ச், த், ப் என்னும் நான்கும் தம்மொடு தாமே மயங்கும்

(ஆ) ர், ழ் இரண்டும் தம்மொடு பிறலே மயங்கும்.

(இ) ஒழிந்த பன்னிரண்டு மெய்களும் தம்மொடு தாமும் தம்மொடு பிறவும் மயங்கும்.

தம்மொடு தாம் மயங்கல் உடனிலை மெய்ம்மயக்கம் எனப்படும். தம்மொடு பிறமயங்கல் வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம் எனப்படும். ர், ழ், தவிர்த்த பதினொரு மெய்களும். வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம்.

(1) நகரத்தின் முன் ககரம் மாத்திரம் மயங்கும்

ந் க் - தங்கம் = தங் (க்+அ)ம் (ந் உடன் ககர உயிர்மெய்யில் உள்ள க் மயங்கியது.)

(2) குகரத்தின் முன் சகரமும், யகரமும் மயங்கும்

ஞ் ச் - பஞ்சம், மஞ்சம்

ஞ் ய் - உரிஞ்யாது (வழக்கிலில்லை)

(3) டகரத்தின் முன் க, ச, ப மயங்கும்

ட் க் - வெட்கம்

ட் ச் - ஆட்சி

ட் ப் - நுட்பம்

(4) ணகரத்தின் முன் ட், க், ச், ஞ், ப், ம், ய், வ் மயங்கும்

- ண் ட் - பண்டம்
- ண் க் - வெண்கலம்
- ண் ச் - வெண்சோறு
- ண் ஞ் - வெண்குமலி, குமலி - நாய்
- ண் ப் - வெண்பல்
- ண் ம் - வெண்மலர்
- ண் ய் - மண்யாது
- ண் வ் - மண்வலிது

(5) நகரமெய்யின் முன் த், ய், மயங்கும்

- ந் த் - பந்தம்
- ந் ய் - பொருந்யாது

(6) மகரமெய்யின் முன் ப், ய், வ் மயங்கும்

- ம் ப் - தம்பி
- ம் ய் - கலய்யாது
- ம் வ் - நிலம் வலிது

(7) யகரமெய்யின்முன் மொழிமுதல் வரும் எல்லா மெய்களும் மயங்கும்

ய் க் - நாய் கடிக்கும்.	ய் ச் - நாய் சுழரும்.
ய் த் - நாய் தின்னும்.	ய் ந் - நாய் நனைந்தது.
ய் ப் - நாய் பரந்தது.	ய் ம் - நாய் மலிவு
ய் வ் - நாய்வளர்ச்சி.	ய் ய் - நாய்யாது.
ய் ஞ் - நாய்ஞ்சல்	

(8) ரகர மெய்யின் முன் மொழிமுதல் மெய்களெல்லாம் மயங்கும்

ர்த் - ரார்க்கும்.	ரீச - வேர்ச்சாயல்
- வேர்சிறிது
ர்த் - பார்க்கும்.	ரீந் - ஓர்ந்து
ர்ப் - ராற்பு	ரீம் - வேர்மணக்கும்
ரீவ் - ஆர்வம்	ரீய் - தயிர்யாது
ரீஞ் - பார்கூலம்	

(9) லகரத்தின்முன் க், ச், ப், வ், ய் ஒன்றும்

- ல்க் - நல்குரவு
- ல்ச் - வல்சி(சோறு)
- ல்ப் - சால்பு
- ல்வ் - செல்வம்
- ல்ய் - கால்யாத்தல்

(10) வகர மெய்யின்முன் ய் மயங்கும்
வ்ய் = தெவ்யாது (பகைமை ஏது/பகைவர்யார்)

(11) ழகரத்தின்முன் மொழிமுதல் மெய்கள் அனைத்தும் மயங்கும்

ழ்க் - சூழ்க	ழ்ச் - வீழ்ச்சி
ழ்த் - வாழ்த்து	ழந் - வீழ்ந்து
ழ்ப் - காழ்ப்பு	ழம் - கீழ்மனம்
ழ்வ் - வாழ்வு	ழய் - பாழ்யாது
ழஞ் - பாழ்ஞிற்று	

(12) ளகரத்தின்முன் க், ச், ப், வ், ய் ஒன்றும்

ள்க் - வாள்கடிது	ள்வ் - வாள்வலிது
ள்ச் - வாள்சிறிது	ளய் - வாய்யாது
ள்ப் - வாள்பெரிது	

(13) றகரமெய்யின்முன் க், ச், ப், ஒன்றும்

- ற்க் - கொற்கை
- ற்ச - கற்சிறார்
- ற்ப் - கற்பனை?

(14) னகரமெய்யின்முன் ற், க், ச், ஞ், ப், ம், ய், வ் மயங்கும்

ன்ற் - கன்றல்	ன்க் - புன்கு	ன்ச - புன்செய்
ன்ஞ் - புன்ஞமலி	ன்ப் - அன்பு	ன்ம் - வன்மை
ன்ய் - கான்யாறு	ன்வ் - மென்வண்ணம்	

உடனிலை மெய்யம் மயக்கம்

(1) தனிமெய்யின்முன் உயிர்மெய்யில் உள்ள

	மெய்யம்மயக்கம்
க்க் - பாக்கு	ப்ப் - அப்பன்
ங்ங் - இங்ஙனம்	ம்ம் - அம்மை
ச்ச் - அச்சம்	ய்ய் - வெய்யோன்
ஞ்ஞ் - மஞ்ஞை(மயில்)	ல்ல் - அல்லி
ட்ட் - பொட்டு	வ்வ் - தெவ்வர்
ண்ண் - வண்ணம்	ள்ள் - உள்ளம்
த்த் - கொத்து	ற்ற் - காற்று
ந்ந் - வெந்நீர்	ன்ன் - கன்னி

(2) தனிமெய்யுடன் தனிமெய் மயக்கம்

ய், ர், ழ் என்ற மூன்று மெய்களுக்கும்பின்தான் வேறு தனி மெய்கள் வந்து மயங்கும், ஏனைய மெய்களின் பின் தனிமெய்கள் மயங்கா.

க், ச், த், ப், ங், ஞ், ற், ம் என்ற எட்டு மெய்களும் ய், ர், ழ் என்ற மெய்களுடன் தனித்தனி இணங்கும் இயல்பின.

ய்	ர்	ழ்
காய்க்கும்	ஈர்க்கு	வாழ்க்கை
காய்ச்சல்	உணர்ச்சி	சூழ்ச்சி
மாய்த்தல்	தூர்த்தல்	வாழ்த்து
வாய்ப்பு	வார்ப்பு	காழ்ப்பு
வேய்க்குமல்	ஆர்ங்கோடு	பாழ்க்கிணறு
தேய்ச்சு	கூர்ஞ்சிறை	பாழ்ச்சுனை
காய்ந்த	நேர்ந்தது	வாழ்ந்தவர்
மொய்ய்பு	ஈர்ம்பனை	பாழும்பதி

குறிப்பு:

(1) ரகர, முகர மெய்கள் தனிக்குறிலின் பின் நிற்பின் தனி மெய்களுடன் மயங்கா. நெட்டெழுத்தின் பின் நின்றால் மாத்திரம் தனிமெய்களுடன் மயங்கும். இவ் விதிப்படி வர்க்கம், தர்க்கம் என எழுதுவது பிழை. எனவேதான் அவை வருக்கம், தருக்கம் என மாற்றப்படுகின்றன. தமிழ் மொழி இடைநிலை மயக்க விதி களின்படி வர்க்கம் தர்க்கம் என எழுத முடியாது.

(2) ஒரு மொழியில் அல்லது தொடர்மொழியில் இரு தனித் தனி மெய்யெழுத்துக்களும் உயிர் மெய்யில் உள்ள மெய்யெழுத்து மாகச் சேர்ந்து மூன்று மெய்கள் அடுத்து நிற்கமுடியும். அதன் மேல் முடியாது.

(B) மெய்யுடன் உயிரும், உயிருடன் மெய்யும் மயங்கல்

மெய்யுடன் உயிர் மயங்குவது உயிர் மெய்யாகும். உயிருடன் மெய்யமயங்குவது அல், இல், ஊர், எல் எனவும் கல், புல், கண், விண் எனவும் வரையறையின்றி மயங்கும்.

புணர்ச்சி

நிலை மொழியும், வருமொழியும் பொருட் பொருத்தம் உறப் புணர்வது சொற்புணர்ச்சி எனப்படும். இரு சொல்லும் புணர்ந்து ஒரு சொல் நீர்மைப்படுதல் இரு காரியங்களில் தங்கியுள்ளது. ஒன்று மயங்கும், மயங்கா எழுத்தொலிகள் பற்றிய அறிவு. மற்றது அவ்வழி வேற்றுமைப் பொருள் பற்றிய தெளிவு. எனவே இவ் அறிவுத் தெளிவுதான் சரியான சொற்புணர்ச்சிக்கு வேண்டப்படுவன.

மெய்யிறுதி நிலைமொழிமுன் உயிர்முதல் வருமொழி புணரும் புணர்ச்சிக்கும், உடன்படு மெய்ப்புணர்ச்சிக்கும் அவ்வழி வேற்றுமைப் பொருள் நோக்குவேண்டியதில்லை. அவ்வழியோ வேற்றுமையோ இவ்விரு புணர்ச்சிகளும் ஒரேமாதிரித்தான் நிகழுகின்றன.

வாழை, பழம் என்ற இரு சொல்லையும் இப்பொழுது சேர்ப்போம். வாழை என்ற நிலை மொழி இறுதி உயிர் ஐ. பழம் என்ற வருமொழி முதலின் மெய் ப். உயிருடன் மெய் மயங்குவதற்கு வரையறையில்லை. ஆகவே வாழைபழம் என்று சேர்க்கலாம். ஆனால், மயக்கவிதி இருந்தும் சேர்க்க முடியவில்லை. ஏன்? வாழை பழம் என்றால் அஃதொரு எழுவாய்த் தொடராகி வாழை தான் பழம் என்ற கருத்தைத் தந்துவிடுகின்றது. இஃது பொருளை நோக்காத தால் எழுந்த தவறாகும். ஆகவேதான் இரு மொழிகளுக்கும் இடையே பகரமெய்யைத் தோன்றச்செய்து வாழைப்பழம் என எழுத வேண்டியதாயிற்று. வாழையினுடைய பழம் என விரிந்து ஆறும் வேற்றுமைத் தொடராகின்றது.

இன்னுமோர் உதாரணம் பார்ப்போம். வாள், போர் என்ற இருமொழிகளையும் 'வாள்போர்' எனச் சேர்க்கலாம். மயக்கவிதி இடம் தரும். ('லளமுன் கசபவய ஒன்றும்மே'—நன். 117) ஆனால் வாள் போரன்று. வாளினூற் செய்யும் போர் என்பது கருத்தாக வேண்டும். அதனால் ளகரமெய் டகரமெய்யாய்த் திரிந்து 'வாட் போர்' ஆயிற்று. டகரமெய்யும், பகரமெய்யும் மயங்கும் ஆகவே இலக்கணநெறி தவறவில்லை.

(1) இயல்புணர்ச்சியும் விகாசப் புணர்ச்சியும்

நிலைமொழியும், வருமொழியும் எவ்விதமான மாற்றமும் இன்றி அப்படியே இணைந்து நிற்பது இயல்பு புணர்ச்சியாகும்.

(அ) பொன் + வண்டு = பொன்வண்டு
 பொன்னி + வந்தாள் = பொன்னிவந்தாள்
 வந்தது + வசந்தம் = வந்ததுவசந்தம்
 வந்தனள் + வனிதை = வந்தனள்வனிதை

(ஆ) மகன் + அறிஞன் = மகனறிஞன்
 பழம் + இனியது = பழமினியது

அ, பிரிவிலுள்ள நிலைமொழி, வருமொழிகள் புணர்ந்தபோது எவ்வித மாற்றங்களும் நிகழவில்லை. தனித்தனியே நின்றதுபோல் புணர்ந்த பின்பும் நிற்கின்றன. அதனாலே இயல்பாகப் புணர்ந்ததனாலே இவை இயல்புப் புணர்ச்சி எனப்படும்.

ஆ, பிரிவில் உள்ள நிலைமொழிகள் உயிர் எழுத்துக்களை இறுதியாக உடையன. மெய்யெழுத்துக்களை வருமொழிகள் முதலாகக் கொண்டுள்ளன. இவை சேரும்பொழுது முதற்பிரிவிலுள்ள தொடர்கள் போல் அப்படியே நிற்கவில்லை. மெய்யெழுத்தில் வருமொழி முதல் உயிர் ஏறி, மகனறிஞன் எனவும், பழமினியது எனவும் புணர்ந்துள்ளன. இங்கும் இயல்புக்கு மாறாக எதுவும் நடைபெறவில்லை. மெய்யோடு உயிர் சேருவது இயல்பானது. “உடல்மேல் உயிர்வந்தொன்றுவதியல்பே” (நன். 204). ஆகவே இவையும் இயல்பு புணர்ச்சிகளே. (இயல்பு புணர்ச்சி என்பதை இயல்புப் புணர்ச்சி என எழுதுதல் மரபைத் தீயிடுவதாகும்.)

நிலைமொழியும், வருமொழியும் எல்லாவிடங்களிலும் இயல்பாகச் சேரமுடியாது. நிலைமொழி இறுதியும் வருமொழி முதலும் மயங்கா எழுத்துக்களைக் கொண்டனவாய் வரும்போதும், என்ன பொருளிற்புணர்க்க வேண்டுமோ அதே பொருளைப் புணர்ந்த பின்னும் தருவதற்காகவும் நிலைமொழி இறுதியில் அல்லது வருமொழி முதலில் அல்லது ஈரிடத்திலும், அல்லது மொழிகளுக்கிடையிலும் அல்லது இறுதிமுதல் இடை என்ற மூன்றிடத்தும் மாற்றம் ஏற்பட வேண்டியுள்ளது. ஏற்படும் மாற்றம் விகாரமாகும், இது விகாரப் புணர்ச்சி எனப்படும்.

1. நிலைமொழி வருமொழிகளுக்கிடையில் ஓர் எழுத்தோ அல்லது ஓர் இடைச் சொல்லோ (சாரியை) தோன்றுவது தோன்றல் விகாரம் எனப்படும்.

2. நிலைமொழியிறுதி எழுத்துக் கெடுதல், கெடுதல் விகாரமாகும்.

3. வருமொழி இறுதி அல்லது நிலைமொழி முதல் அல்லது ஈரிடத்தும் அல்லது இடையிற் தோன்றிய இடைச்சொல்லில் திரிபு ஏற்படுமாயின் அது திரிதல் விகாரம்.

உ + ம் :

{ முல்லை + சிரிப்பு	= முல்லைச்சிரிப்பு	- தோன்றல்
{ பசலை + படர்ச்சி	= பசலைப்படர்ச்சி	..
{ படம் + மாளிகை	= படமாளிகை	- கெடுதல்
{ நீலம் + மேனி	= நீலமேனி	- ..
{ புனியியல் + பாடம்	= புனியியற்பாடம்	- திரிதல்
{ விண் + புலம்	= விட்புலம்	- ..
{ நீலம் + சேலை	= நீலச்சேலை	- கெடுதலும் தோன்றலும்
{ வசந்தம் + பகல்	= வசந்தப்பகல்	- ..
{ வண்மை + தமிழ்	= வண்டமிழ்	- .. திரிதலும்
{ செம்மை + ..	= செந்தமிழ்	- ..
{ புளி + காய்	= புளியங்காய்	- தோன்றலும் ..
{ கள்ளி + காடு	= கள்ளியங்காடு	- ..
{ பனை + காய்	= பனங்காய்	- கெ. + தோ. + தி.
{ பீர்க்கு + காய்	= பீர்க்கங்காய்	-

குறிப்பு:

I. நாடு + வளம் = நாட்டுவளம்
 ஆறு + பாய்ச்சல் = ஆற்றுப்பாய்ச்சல்

இங்கு நிலைமொழி இறுதி, வருமொழி முதல், இரு மொழிகளுக்கிடையே எவ்வித விகாரமும் இல்லையாயினும் நிலைமொழிகள் இரட்டித்தால் இவையும் விகாரப் புணர்ச்சிகளே.

II. உடம்படு மெய்களும் தோன்றல் விகாரங்களே.

(2) புணர்ச்சிப்பகுப்பு

நிலைமொழியிறுதி, வருமொழிமுதல் எழுத்துக்களைக் கொண்டு புணர்ச்சியை நான்குவகையாகப் பிரிக்கலாம்.

(அ) உயிர்இறுதி + உயிர்முதல்
 (ஆ) மெய்யிறுதி + உயிர்முதல்.
 (இ) உயிரிறுதி + மெய்முதல்.
 (ஈ) மெய்யிறுதி + மெய்முதல்.

உயிரிறுதி நிலை மொழியும், உயிர் முதல் வருமொழியும் சேருதல்

I. இயல்புநிலை:

உயிரொலியும், உயிரொலியும் இணைந்து மயங்கா. மயங்காத நிலையிலும் இருமொழிகளையும் அப்படியே விடலாம். விடின், இரு மொழிகளுக்கு இடையிலும் விட்டிசை தோன்றும். அஃதாவது இரு சொல்லும் ஒன்றாய் இணையாததனால் அவ்விரண்டுக்குமிடையில் ஓசையிடைவெளி உண்டாகும்.

பனை + ஓலை = பனைஓலை
மணி + ஓசை = மணிஓசை

இத் தொடர்களில் நிலை மொழியை உச்சரித்து முடிந்து வரு மொழியை உச்சரிக்கத் தொடங்குமுன் ஒரு கணப்பொழுது நேரம் இடையிற் பிடிக்கின்றது. இதனால் அவை ஒரு சொல் நீர்மைப் படாமல் விட்டிசையை ஏற்படுத்துகின்றன. விட்டிசைத்தாலும் தொல்காப்பியர் காலத்தும் அதற்கு முன்பும் அப்படி எழுதப்பட்ட நிலை காணப்படுகின்றது.

“எல்லாமொழிக்கும் உயிர்வரு வழியே
உடம்படு மெய்யின் உருவு கொளல் வரையார்” (தொல். எழு. 140)

[எல்லா மொழி-நிலைமொழி, வருமொழி. வரையார்-நீக்கார்]

உடம்படு மெய்பெறுதலை நீக்கமாட்டார்களென்றால், அது பெருத நிலையும் இருந்தது என்பதும் பெறப்படும்.

‘முனைஇ’, ‘சினைஇ’ முதலான வடிவங்களை உடம்படுமெய் பெருத வழக்குகள் என்பர்.

II. உடம்படு மெய்ப்புணர்ச்சி

(1) நிலைமொழி யிறுதி, வருமொழி முதலான உயிரொலிகளுக்கிடையில் ஏற்படும் விட்டிசையைத் தடுக்க, உயிரோடொத்த இடை எழுத்துக்களுள், மொழிமுதலில் வரக்கூடியவையான யகர, வகர மெய்களிலொன்றை அவ்வுயிரொலிகளுக்கிடையில் வரச்செய்து, இரு மொழிகளையும் புணர்த்துவது உடம்படுமெய்ப்புணர்ச்சி எனப்படும்.

மணி + ஒலி = மணியொலி
விழா + இன்பம் = விழாவின்பம்

இரு தொடர்களும் முறையே யகர வகர மெய்களை இடையிற் பெற்றதால் விட்டிசை இல்லாது போக, ஒரு சொல் நீர்மைப் பட்டு, மணியோசை யெனவும், விழாவின்பமெனவும் புணர்ந்து கொண்டன.

(2) இ. ஈ, ஐ என்னும் உயிரொலிகளை இறுதியாக உடைய நிலைமொழிகளின் முன், உயிர் வரும்போது யகர மெய் உடம்படு மெய்யாக வரும்; ஏகார நிலை மொழியின் முன் யகரம், அல்லது வகரம் வரும்; ஏனைய உயிரெழுத்துக்களின் முன் வகர மெய் உடம்படுமெய்யாகுமென்று இலக்கண நூல்கள் கூறும்.

“இ. ஈ, ஐவழி யவ்வும் ஏனை
உயிர் வழிவவ்வும் ஏமுன்இவ் இருமையும்
உயிர் வரின் உடம்படு மெய்யென் ருகும்” (நன். 162)

இ, ஈ, ஏ, ஐ என்னும் எழுத்துக்களுடன் யகர மெய், ஓளவு பிறப்பால் ஒத்தவின் யகரமெய் உடம்படு மெய்யாயிற்று.

இ ஈ ஏ ஐ அங் காப்போடு
அண்பல் முதல்நா விளிம்புற வருமே (நன். 77)

அடிநா அடியணம் உறயத் தோன்றும் (நன். 82)
[முதல்நா-அடிநா. அண்பல்-அடியன்னத்தை அண்டியபல்.]

(3) ஏகர உயிரும் இ, ஈ, ஏ, எனபலவற்றுடன் சேர, இடப் பிறப்பாலும், முயற்சிப் பிறப்பாலும் ஒத்ததாற் போலும், ஏகர உயிரைத் தொடர்ந்தும் யகரம் உடம்படு மெய்யாக வருமென்றுரைத்தார் தொன்னூல் விளக்கமென்னும் இலக்கணநூல் ஆசிரியரான வீரமாமுனிவர்.

ஐமுன் யகர மெய்வருதலை, உயிர்வரு மொழிமுதலாக வரும் போது தனிக்குறில் முன் ஒற்று இரட்டும் யகர மெய்யாகவும் கருதலாம்.

கண் + அழகு = கண்ணழகு
அய் + அர் = அய்யர்
(ஐ + அர்) = (ஐயர்)

ஏ என்னும் எழுத்திற்கு இரு ஒலிப்பு உண்டு. ஏடு என்பதிலுள்ள ஏகாரம் ஓர் ஒலிப்பு. ஏது என்றதில் உள்ள ஏகாரம் இன்னோர்

ஒலிப்பு. ஏது என்றதில் உள்ள ஏகாரம் போல் நிலைமொழியிறுதி ஏகாரம் ஒலிக்கப்படும் போது யகரம் உடம்படு மெய்யாகும். ஏனைய மாதிரி ஒலிக்கப்படும் போது வகர மெய் உடம்படு மெய்யாகும்.

ஆயிடை (ஆ + இடை), கோயில் (கோ + இல்), சகயீனம் (சக + ஈனம்) என்ற இடங்களில் வகரமெய் உடம்படு மெய்யாக வருவதற்குப் பதிலாக யகரம் வந்துள்ளது. இப்படிவருவதனை யகர வகரம் போலி எனக் குறிப்பிடுவர் ஒரு சிலர். யகரமும் வகரமும் மயங்கின எனவும் குறிப்பிடுவர். ஒரு சிலர் (நேமிநாத உரையா சிரியர்.)

இப்படிக்கொள்வதிலும் பார்க்க, வருமொழி உயிர் இகர, ஈகாரங்கள் ஆதலின் யகரமெய் உடம்படு மெய்யாக வந்திருக்கலாம். நிலைமொழியிறுதியை நோக்காது, வருமொழி முதலை நோக்கி இவ் வுடம்படு மெய்யைக் (ய்) கொடுத்திருக்கலாமென்பது பொருத்தமாகும்.

(4) யகர, வகரங்களைத் தவிர னகர, ரகரங்களும் உடம்படு மெய்யாகும் எனக் கூறுவர் கால்டுவெல். தனிச் சொல்லில் உயி ரொலிகளுக்கு இடையில் வரும் எழுத்துப் பேறுகளையும், பெயரிடை சிலைகளையும் உடம்படுமெய்களெனக் கொள்கின்றார்போலும் அவர். நிலைமொழி, வருமொழிகளுக்கிடையில் யகர, வகரங்களைத் தவிர வேறு எந்த மெய்யெழுத்துக்களும் உடம்படு மெய்யாக வருதல் இல்லை. அதுவும் உயிரோடொத்த இடையின மெய்களே வருகின்றன. யகர, வகர மெய்கள் மொழி முதற்கண்வரும் இயல்பை உடையன என இன்னொரு நியாயமும் கூறுவர் சிவஞான முனிவர். உயிர்த்தன்மைப் பட்டமெய்களென்றபடியாலேதான், யகர, வகரங் களை உடம்படு மெய்கள் என்றனர். மொழிநூலாரும், இவற்றை அரை உயிர் எனக் கூறுதலும் சிவஞானமுனிவர் கருத்தை உறுதிப்படுத்துவதாகும்.

(5) உடன்படாத ஈர் உயிரொலிகளை உடன்படுத்துதலின் உடம்படுமெய்யெனப் பெயர்பெற்றது. உடன்பாடு என்பதன் மருஉ உடம்பாடு என்பர். அன்றி, உயிர்களுக்கிடையில் உடம்பாக (மெய்யாக) அடுக்கும் மெய்யெனவும் காரணம் காண்பர் இலக்கண ஆசிரியர்கள்.

(6) இவ் உடம்படு மெய்களின் தோற்றம் ஏனைத் தோன்றல் விகாரம் போலல்லாமல் டயங்காதன டயங்குதற்கு ஆகபோல

வந்தமையின் இப்புணர்ச்சியை இயல்பு புணர்ச்சி என்று கூறுவார் கூற்றும் அமையுமெனக் கூறுவர் சங்கரநமச்சிவாயர். (நன். 162 உரை) இப்படிக்கூறுவதிலிருந்து உடம்படு மெய்களைத் தோன்றல் விகரமெனக் கூறுவதான் முதற்பொருத்தம் என்பது இவர் கருத்தாலும் பெறப்படும். 'இதனை இயல்பு புணர்ச்சி என்பாரு முள்' எனக் கூறும் மயிலைநாதருக்கும் தோன்றல்விகார மென் பது கருத்தாகும்.

குற்றியலுகரப்புணர்ச்சி

குற்றியலுகர இறுதி மொழிகளின் முன், உயிர் முதல் மொழிகள் வரும்பொழுது, குற்றியலுகரம் நீங்க, நின்ற உயிரின்மேல் வருமொழி உயிரேறி முடிவது பொதுவானதாகும்.

யகர முதல் மொழி வந்தால் நிலைமொழியிறுதிக் குற்றியலுகரம் குற்றியலிகரமாக மாறும்.

{ காற்று + ஓட்டம்	= காற்றோட்டம்
{ கரும்பு + இனிக்கும்	= கரும்பினிக்கும்
{ நாகு + யாது	= நாகியாது
{ முத்து + யாம்பெற	= "முத்தியாம்பெற"

"உயிர்வரின் உக்குறள் மெய்விட்டோரும்
யவ்வரின் இய்யாம். முற்றும் அற்று ஒரோவழி"

குறிப்பு: (1) சில முற்றியலுகரச் சொற்களும் குற்றியலுகரச் சொற்கள்போல் புணர்ந்து முடியும். ஒரு சில இடங்களில் முற்றும் அத்தன்மைத்தாகு மென்பது "முற்றும் அற்று ஒரோவழி" என்பதற்குக் கருத்தாகும்.

[முற்று-முற்றியலுகரம், அற்று-அத்தன்மைத்து]

(உ + ம்) கதவு + அழகு = கதவழகு

(2) சில குற்றியலுகரச் சொற்கள் உடம்படு மெய்பெற்றுப் புணர்வதும் உண்டு.

(உ + ம்) "தன்முகமாகத் தானழைப்பதுவே"
அழைப்பது + ஏ = அழைப்பதுவே.

'ஆது + உம்' = ஆதுவும் (நன். 300)

பிற்சேர்ப்பு

இயற்சொல்

பெயர், வினை, இடை, உரி எனச் சொற்கள் பாகுபாடு செய்யப்பட்ட பின்பு, சொல்லின் தன்மை நோக்கி மேலும் இயற்சொல், திரிசொல் எனப் பகுக்கப்பட்டது. இவ்வாறு பகுக்கப்பட்டபோது இப் பாகுபாட்டிற்கான இன்னோர் காரணமும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. செய்யுள் ஆக்கத்திற்கான சொற்கள் எனக் கூறிக் கொண்டே இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல், எனப் பாகுபடுத்தினார் தொல்காப்பியர்.

‘இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல்லென்று

அனைத்தே செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே’ தொல் சொல். 397.

எவ்வித சிரமமும், முயற்சியும் இன்றி இயல்பாகப் பொருளை உணர்த்தும் சொல் இயற்சொல் எனப்பட்டது. ஒரு மொழி வழங்கும் நிலப்பரப்பில், குறிப்பிட்ட அம்மொழியில் ஒருசொல் எங்கும் எப்பொழுதும் ஒரு பொருளையே குறிப்பிட்டால் அச்சொல் இயற்சொல் என்பது கருத்து. அஃதாவது குறிப்பிட்ட ஒரு சொல் குறிப்பிட்ட ஒரு பொருளைத் தருவது மொழிவழக்கில் இயல்பாய் விட்டது என்பதே இயற்சொல் என்பதற்குக் கருத்தாகும். அன்றி, இயற்சொல் இயல்பாற் பொருளுணரும் சொல் எனக் கருதுகின்றவர்களும் உண்டு.

இவ் இயற்சொல் பெயர், வினை, இடை, உரி என்ற நான்கோடும் சேர்ந்து பெயரியற் சொல், வினையியற்சொல் இடையியற் சொல், உரியியற்சொல் எனநான்கு வகைப்படும்.

பெயர் இயற்சொல் — காற்று, தீ, மண்,
வினை இயற்சொல் — வந்தான், படித்தான்,
இடை இயற்சொல் — ஐ, ஆல், கு,
உரி இயற்சொல் — அழகு, இளமை,

மொழி வழங்கும் நிலப்பரப்பில் அன்று, ஓர் குறிப்பிட்ட சொல் வேற்றிடங்களில் வழங்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டாலும், அங்கும் அப்பொருளைத் தருவதும் இயற்சொல்லின் தன்மையாகும்.

அவற்றுள்

இயற்சொல்: தாமே

செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவமணித்

தம்பொருள் வழமை இசைக்கும் சொல்லே. (தொல். சொல் 398

இயற்சொல் செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு பொருந்திய தாய்க் கொடுத்தமிழ் நிலத்தும் தம் பொருள் வழுவாமல் உணர்த்தும் என்பது இச் சூத்திரத்தின் பொருளாகும். கொடுத்தமிழ் நிலம் அன்று, எங்குமே தம் பொருள் வழுவாமல் இசைப்பது இயற்சொல் எனக் கொள்வது மிகப் பொருத்தமாகும்.

மேற்குறிப்பிட்ட கருத்தினை நன்னூலார் மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

செந்தமிழாகித் திரியாது யார்க்கும்

தம்பொருள் விளக்கும் தன்மைய இயற்சொல். (நன். 271)

யார்க்கும் என்பதற்குக் கருத்து அச்சொல்லை வழங்குகின்ற யார்க்கும் என்பதுதான். திரியாது' (திரிசொற்கள் போலாகாமல்) என்பதால் திரிந்து வருவது திரிசொல் என்ற கருத்தையும் இங்கு குறிப்பாகக் காட்டியுள்ளார். அறியாதார், திரிசொல் எப்படியான சொல் என்பதற்கு அரிதுணர் பொருளென என்று கூறி இடர்ப்படவர்.

திரிசொல்

(1) பொருளில் திரியாமல், உருவத்தில் திரிந்த சொல் திரிசொல் என்பது பொதுவாகப் பலராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. செந்தாமரை சிவப்பானது என்று சொல்ல வேண்டிய தில்லை. செந்தாமரை என்றாலே தாமரைப் பூவின் ஒரு தன்மை, அஃதாவது நிறத்தன்மை தெரிவிக்கப்படுகின்றது அல்லவா? திரிசொல் என்ற பெயரிலேயே சொல்லின் தன்மையும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அஃதாவது திரிதல் அல்லது திரிபு அச்சொல்லின் தன்மை என்றாகும். ஏன் திரிகின்றது? எப்படித் திரிகின்றது? என்பதிலேதான் கருத்து வேறுபாடு எழலாம்.

(2) யாப்பிலக்கணத்தின் கடுமையான கட்டுப்பாடுகளுக்கு அமைந்து வருவது செய்யுள். ஒசைச் சிறப்பும், ஒழுங்கும் அதிகம் கவனிக்கப்படுகின்ற காரணத்தால், ஒரு பொருளைக் குறிக்கும் பல சொற்களும், பல பொருளைக் குறிக்கும் ஒரு சொல்லும் அதிகம் வேண்டப்படுவதாயிற்று. ஆகவே இயற்சொற்களைத் திரிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும், ஒரு பொருளின் பல தன்மைகளையும் குறிக்கப், பல சொற்களை ஆக்கவேண்டிய அவசியமும் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு திரித்த, ஆக்கிய சொற்கள் அனைத்தும் திரிசொல் என்பது, இயற்சொல் ஒழிந்த சொற்பரப்பை முற்ற முடிய அடக்கிக் கொள்வதற்குப் பொருத்தமாகவுள்ளது.

இவ்விரு கருத்தையும் முறையே தன்னுடைய கருத்தாகவும் பிறர் கருத்தாகவும் குறிப்பிடுகின்றார் சேனாவரையர். "திரித்துக் கொண்டது இயற் சொல்லான் இன்பம் பெறச் செய்யுளிட்ட ஆகாமையால் அன்றே. அதனாற் திரிசொல்லெனவே, செய்யுட்டு உரித்தாதலும் பெறப்படும்." (தொல் சொல் 399 உரை) ஆனால் ஒரு சிறு வேறுபாடு உண்டு. அஃது இரண்டாவது கருத்தை அவர் மறுத்து விட்டதேயாகும். ஒரு சொல் எழுத்துத் திரிவதும், முழுவதும் திரிவதும் எனத் திரிபின் தன்மை காட்டிய சேனாவரையர் முழுவதும் திரிந்த சொல்லைத்தான் 'கட்டிய வழக்கு என்பாருமுள்' எனக் குறிப்பிடுகின்றார். சொல்லை ஆக்கி வழங்கும் வழக்கு, 'கட்டிய வழக்கு' ஆகும். முழுவதும் திரிந்ததைப் 'புதிய சொல்லாக்கம்' என்றும் சொல்லலாம் அல்லவா?

(3) மேற்குறிப்பிட்டபடி எழுத்துத் திரிதல், முழுவதும் திரிதல் என விளக்கம் தரும் சேனாவரையர் திரிபு முறையையும் உதாரணங்களாற் தந்துள்ளார். 'கிளி' என்று பொருள்படும் 'கிள்ளி' என்ற சொல் உறுப்புத் திரிந்தது எனக் கூறுவர். இவர் குறிப்பிடும் உதாரணத்தை, எழுத்துத் திரிவதற்கு ஏற்றுக் கொள்வதில் தடை ஏற்படுகின்றது; கிள் + ஐ = கிளி. கிள் + ஐ = கிள்ளி. இ, ஐ இரண்டும் வினை முதற் பொருள் உணர்த்தும் விசுதிகளாக இங்குத் தொழிற்பட்டுள்ளன. முன்னதில் எகர மெய் இரட்டிக்கவில்லை. பின்னதில் இரட்டித்தது. ஒருவேளை 'தனிக் குறில் முள் ஒற்று உயிர் வரின் இரட்டும்'. என்ற மொழிப் புணர்ச்சித் தன்மை ஏற்பட்டபின் 'கிள்ளி' என்ற சொல் வந்திருக்கக் கூடும். இதனால் இச்சொல்லின் உறுப்புத் திரிந்தது எனக் குறிப்பிடும் சேனாவரையர் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல் இருக்கின்றது. ஏனையவும் ஆய்வுக்குரியன.

விலங்கல், விண்டு வெற்பு என முழுவதும் திரிவதற்கு உதாரணம் காட்டுவர் சேனாவரையர். விள் + து = விண்டு. 'விள்' என்ற அடிச்சொல்லே 'வில்' எனத் திரிந்து 'விலங்கல்' என ஆயிற்று வெற்பு என்பதும் இவ்வாறே காண்க. இவ்வாறு மலை என்னும் பொருளுக்குப் பல சொற்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன. வெற்பு, விலங்கல் முதலான சொற்களை முழுவதும் திரிந்தன என்று கொள்வதிலும், மலையின் பல தன்மைகளையும் அவதானித்துக் காரணக் குறிகளாக ஏற்பட்ட பல பெயர்களென்று கொள்வது பொருத்தமாகத் தெரிகின்றது.

(4) திரிதல் என்பதற்குச் சேனாவரையர் கூறிய கருத்தை மறுத்து, சிவஞான முனிவர் இன்னொரு காரணம் தருகின்றார். அவர் கூறுவது.

‘ஈண்டு இயற்சொல் திரிசொல் என்றது அவற்றின் எழுத்துக்கள் திரியாமையும் திரிந்தமையும் கருதியன்று, வானரத்தின் முகம் தன் இயல்பாயிருந்ததேனும் நார்ப்புகள் செவ்விக்கு மறுதலைப்பட்டமை கருதி வலிமுகம் எனப்பட்டது போலக், கல்வியேதுவானன்றி இயல்பாகத் தம்பொருளை உணரநின்றவின் இயற்சொல் என்றும், அவ்வியல்பிற்கு மறுதலைப்பட்டுக் கல்வியேதுவால் தம்பொருளை உணரநின்றவின் திரிசொல் என்றும் கூறப்பட்டன என்க’ (நன். 272 உரை)

அரிதாக உணர நின்றல் திரிசொல்லின் தன்மையெனக் குறிப்பிடுகின்றார் சிவஞான முனிவர். இதனை ஒப்புக் கொள்வதற்கில்லை. ஒரு பொருளின் தன்மை எல்லோருக்கும் தன்மையாக இருத்தல் வேண்டும். சொல்லின் தன்மையும் படித்தவர்களுக்கும் படியாதவர்களுக்கும் பொதுவாகவே இருத்தல் வேண்டும். படியாதவனுக்கு ஒரு தன்மை, படித்தவருக்கு அஃதில்லையெனக் கருதுவது சரியன்று. முனிவர்கூறுவதே இலக்கண ஆசிரியர்க்கும் கருத்தாயின், ‘திரிசொல்’ எனக் கூறுது, ‘அருஞ்சொல்’ எனவே கூறியிருப்பார். ‘அரிதுணர் பொருளான திரிசொல்’ எனப் பவணந்தியார் கூறியது சிவஞான முனிவரை இப்படிச் சிந்திக்கத் தூண்டியிருக்கலாம். அரிதுணர்வு இலக்கணமாக இருக்கமுடியாது. அரிதுணர்வு உணர்வுநிலை. வேறுபாடாகும், திரிசொற் பற்றிய இலக்கணத்தில் தொல்காப்பியர் இவ்வாறு கூறுததும் கவனிக்கத்தக்கது. எப்படி, ஒருபொருள் குறித்த பல சொல்லும், பல பொருள் குறித்த ஒரு சொல்லுமாகிய எல்லாச் சொற்களும் திரிசொற்களாகாவோ, அப்படியே திரிசொற்களெல்லாம் அரிதுணர் சொற்களாகா.

(5) திரிசொல்லிற்கு விளக்கம் தரும் தெய்வச்சிலையார், ‘அரங்கம் என்பது யாற்றிடைக் குறையையும், ஆடும் இடத்தையும், இல்லின்கண் ஒரு பக்கத்தையும், உணர்த்தும் எனவும் துருத்தி என்பது யாற்றிடைக் குறையையும், தோற்கருவியையும் உணர்த்தும் எனவும், ஆழி என்பது கடலையும், நேமியையும், வட்டத்தையும் உணர்த்துமெனவும் குறிப்பிட்டு, இவ்வாறு திரிந்து வருதலின் திரிசொல்லாயிற்று, என்பார். தெய்வச் சிலையாரின் ‘திரிந்து வருதல்’ சொற்கள் முன்னுள்ள பொருளையும் இழக்காமல் வேறு வேறு காலங்களில் வேறு வேறு பொருளைக் குறிப்பிடும் வழக்கினைத்

தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. உதாரணமாக ‘ஆழி’ என்ற சொல் ஒருகால் சமுத்திரமென்ற பொருளையே தந்திருக்கும். மற்றோர்கால் வடிவ ஒப்புமை நோக்கி மோதிரத்தையும் நேமியையும் கருதியிருக்கலாம். இப்படிச் சொல் திரிந்து திரிந்து வெவ்வேறு பொருளில் வருகின்றது. தெய்வச் சிலையாரின் கருத்தை ஏற்பது மிகப் பொருத்தமாகவுள்ளது. இன்னும் பல்வேறு இடங்களில் ஒரு பொருளுக்குப் பல பெயர் வழங்கப்பட்டிருக்கும். அவற்றை ஒன்று சேர்க்கும் போது அவையும் திரிசொற்களே என்க. இடத்துக்கிடம் காலத்திற்குக் காலம் திரிந்த சொற்கள் எல்லாம் திரிசொற்கள். தெய்வச்சிலையார் கருத்து பேச்சு வழக்கிற்கும், பெயர்க் குறியீட்டு முயற்சிக்கும் பொருத்தமாக உள்ளது.

(6) திரிசொல்லிற்கு விளக்கம் தரும் மயிலைநாதர், ‘இச் சொல்லிற்கு (திரிசொல்லிற்கு) வேறேர் இயற்சொல் கொடுவந்து (கொண்டு வந்து) திரித்துச் சொல்ல வேண்டுதலால், திரிசொல்லெனக் கொள்க. இதற்குப் பிறவாறு சொல்லுவாருமுளர், என்றார். மா என்பது பலபொருள் குறித்த ஒருசொல். மா பூத்தது என்று சொல்லும்போது மாமரத்தை மா என்ற சொல் குறிப்பிடுகின்றது. ஆகவேதான் வேறேர் இயற்சொல் கொண்டு வந்து பொருளைச் சொல்ல வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகின்றார் மயிலைநாதர் ‘திரித்து’ என்பதற்குப் ‘பொருளை வேறுபடுத்தி’ என்ற கருத்தைக் கொடுக்கின்றார். திரிசொல்லின் ஒரு வகையாகிய பல பொருள் ஒரு சொல்லுக்கு மயிலைநாதர் கொடுக்கும் விளக்கம் மிக நுட்பமாக உள்ளது. திரிசொல்லிற்குத் தரும் விளக்கத்தில் மயிலைநாதரும், தெய்வச் சிலையாரும் ஒத்த நோக்கு உள்ளவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள்.

ஒரு மொழி பேசும் நாட்டிலுள்ள வெவ்வேறு பிரதேசங்களில் ஒரு பொருளுக்கு வழங்கப்பட்ட பல்வேறு பெயர்களும், புதிய பொருளுக்கு ஒரு சொல் ஆக்கப்படும் வரை, ஏதோ ஒரு விதத் தொடர்பு கருதி வேறொரு பொருளின் சொல்லை அதற்கு வழங்கி வந்ததனாலேற்பட்ட பல பொருள் ஒரு சொல்லும், யாப்புக் காரணத்திற்காக ஏற்பட்ட உருவத்திரிபு பெற்ற சொற்களும் திரிசொற்களாயின எனக் கொள்ளலாம்,

திசைச்சொல்

நாகாகம், ஆட்சி, தனிமனிதச் செல்வாக்கு, மொழிவளம், பிறநாட்டுவசிப்பு ஆதியன காரணமாக ஒவ்வொரு மொழியிலும் பிறமொழிச் சொற்கள் கலந்து விடுகின்றன. நமது தமிழ் மொழியிலும் வேற்றுமொழிச் சொற்கள் காலத்திற்குக்காலம் கலந்து வழக்குப் பெற்று வருகின்றன. இவ்வாறுகத் தமிழிற் கலந்துள்ள வேற்று மொழிச் சொற்கள் திசைச்சொற்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன.

தமிழில் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னரே வடமொழிச் சொற்கள் பல திசைச் சொற்களாக இடம் பெற்றுவிட்டன. தொல்காப்பியத்திலேயே ஏறத்தாழ 100 சொற்கள்வரை கலந்துவிட்டன. இச்சொற்களுள் பாகதச்சிதைவு எனக்கருதப்படும் சொற்களும் அடங்கும். தமிழுக்கும் சமஸ்கிருதத்துக்கும் பொதுவான ஒலிகளால் அமைந்த சமஸ்கிருதச் சொற்களை அப்படியே எடுத்தாண்டுள்ளனர். கமலம், விமலம் ஆதியான சொற்கள் இவ்வகையின், சமஸ்கிருதத்திற்கே உரிய சிறப்பொலிகளால் அமைந்த சொற்களைத் தமிழொலிப்படுத்தியும் எடுத்தாண்டுள்ளனர். சுகி, போகி, முத்தி, பத்தி ஆதியன இவ்வகையின. எச்சொல்லாயினும் தமிழ் ஒலி முறைக்கேற்பவே அவை திசைச் சொற்களாக இடம்பெற்றன.

சமஸ்கிருதமே வடமொழி எனச் சிறப்பாகக் கருதப்பட்டாலும், சமஸ்கிருதத்துடன் அதிகம் தொடர்புள்ள வடநாட்டு மொழியான பிராகிருதச் சொற்களையும் திரித்துத் தமிழ் ஏற்றுக்கொண்டது. பிராகிருதம் என்ற சொல்லே பாகதம் எனச் சிதைந்து தமிழில் இடம் பெற்று விட்டது. ஆணை, நடடம், கண்ணன், விண்ணணம் முதலான சொற்கள் பாகதச் சிதைவுகள் என உரையாசிரியர்களாற் குறிக்கப்பட்டுள்ளன: இவ்வாறுக வடநாட்டிலிருந்து தமிழிற்கு வந்த (வட) திசைச் சொற்கள் திசைச்சொல் என்ற முறையில் ஆராயப்படாமல், வடசொல் என்ற முறையிலேயே தொல்காப்பியரால் ஆராயப்பட்டுள்ளன. வடமொழியாகிய சமஸ்கிருதத்திற்கும், தென்மொழியாகிய தமிழிற்கும் உள்ள அந்நியோன்றிய உறவே இதற்குக் காரணமாகத் வேண்டும்.

தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப்பின், சமஸ்கிருதச் சொற்கள் பல்லவர் காலத்திலிருந்து சமயம், இலக்கியம், இலக்கணம் என்னும் பல துறைகளிலும் அதிகம் இடம் பெற்றுவிட்டன. வடசொல் ஊடுருவலை அதிகம் கண்ணுற்ற பவணந்தியார், வடசொல் தமிழில்

வருவதற்கான ஒலி விதிகளையும் விரிவாகக் கூறியுள்ளார். வடசொற்களும் திசைச் சொற்களே எனக் குறிப்பிட்டவர் முதன் முதலாக நன்னூலாரே. திசைச்சொல். பற்றிய விளக்கம் கூறப்படும் இடத்து, “ஒன்பதிற றிரண்டினில் தமிழ்மொழி நிலத்தினும்” (நன். 273) என்றதால் நன்னூலார் காலத்துப் பதினெண் மொழிகள் பேசப்பட்டன என்பதும், ‘தமிழொழி நிலம்’ எனக் குறிப்பிட்டதால் சகஸ்கிருதம் பேசும் நாடும் எஞ்சிய நாடுகளுள் “ஒன்றாகும் என்பதும், எஞ்சிய நாடுகளின் “(தங்)குறிப்பினவே திசைச்சொல்” (நன். 273) என்பதால் தமிழிற் கலந்த சமஸ்கிருதச் சொற்களும் திசைச் சொற்கள் என்பதும் புலப்படும்.

தொல்காப்பியனார் திசைச்சொல் பற்றிக் குறிப்பிட்டது விரிவான ஆய்வுக்குரியது.

“செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்

தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி” (தொல். சொல். 400) செந்தமிழ் நிலம் மாத்திரம் அன்று, அதனைச் சார்ந்த ஏனைய பன்னிரு நிலங்களிலுமே (இப்பன்னிரு நிலத்தையும் கொடுந் தமிழ் நாடுகள் எனக் குறிப்பிடுவார்கள உரையாசிரியர்கள். கொடுந்தமிழ் - கோடிய தமிழ் - செம்மைப்படுத்தப்படாத தமிழ் - திருத்தமற்ற தமிழ்.) வேற்று மொழிகளிலிருந்து சொற்கள் திசைச் சொற்களாக இடம்பெற்றன என்பதே சூத்திரத்தின் கருத்தாகக் கொள்ளப்படல் வேண்டும். அன்றி, கொடுந்தமிழ் நாடு பன்னிரண்டிலுமிருந்து செந்தமிழ்ப் பிரதேசத்திற்குள் வந்துவழக்குப் பெற்ற சொற்கள் திசைச் சொற்கள் எனக் கருதுவது பொருத்தமில்லை. செந்தமிழோ, கொடுந்தமிழோ, அவை தமிழ்ச் சொற்களே, எனவே, இங்குத்தரப்பட்ட கருத்து ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டால், தொல்காப்பியர் வடசொற்களும் திசைச்சொற்களே எனக் கருதியுள்ளார் என்பதும் பெறப்படும்.

திசை - இடம். கொடுந்தமிழ் நாடுகள் எனக் கூறப்பெற்ற 12 நாடுகளும், தமிழ் நாட்டிலிருந்து விடுபட்ட பிரதேசங்களாய், வேற்றுட்சி கொண்டனவாயும் இருந்திருக்கலாம். கொடுந்தமிழும் அந்நிலங்களில் வழங்கிய காரணத்தால், அந்நிலங்களிலிருந்து தமிழ் நாட்டிற்கு கலந்த சொற்களைத் திசைச் சொற்கள் எனக் கருதியிருந்தால், வேற்றிடச் சொல், திசைச்சொல் என்ற விளக்கத்தை உரையாசிரியர்கள் கொண்டவராதல் வேண்டும். அல்லது தமிழிற் கலந்த சொற்கள் கொடுந்தமிழ்ச் சொற்களல்லாத அவ்வந் நாட்டுச் சொற்களாதல் வேண்டும்.

திசைச்சொல்பற்றிய விளக்கத் தந்த நன்னூலார், உரையாசிரியர்களின் உதாரண விளக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டதாற் போலும், செந்தமிழ் நிலத்திற்கு வந்த கொடுந்தமிழ்ச் சொற்களையும் திசைச் சொற்கள் எனக் குறிப்பிட்டுவிட்டார். “ஒன்பதிற்றிரண்டினின் தமிழ்மொழி நிலத்தின், தங்குறிப்பினவே திசைச் சொற்களினவி” என்ற ஈழகளுடன் சூத்திரம் அமைந்திருந்தால், பவணந்தியார் மிக நிறைவான கருத்தை வெளியிட்டவராவர். தன்காலத்துள்ள 17 மொழிகளையும் குறிப்பிட்டது ஒரு சிறப்பாகச் சிலராற் கருதப்படும். எனினும் வேற்றுமொழிகளைச் சுட்டிச் சொல்லாமல்விட்ட தொல்காப்பியர் மிக ஆழமானவரே!

எதுவாயினும் வேற்றுமொழிச் சொற்கள் தமிழிற் கலந்து கொண்டே வருகின்றன. வரினும், அவை தமிழ் ஒலி மரபுக்குட்பட்டே வருகின்றன - வரவும் வேண்டும்.

திசைச் சொற்களில் சில:

- அரேபியா - கோப்பி, தகவல், வசூல், இலா(க்)கா.....
- ஆங்கிலம் - சீமெந்து, கூப்பன், கார், பென்சில் லீவு
- வடமொழி - ஆயிரம், இலட்சம்.....
- இந்தி - கோடி, ஆசாமி; பயில்வான், பேட்டி, மசோதா, சிபாரிசு, பாக்கி.....
- ஓல்லாந்தம் - இலாச்சி, உலாந்தா, கக்கூசு, கந்தேர், கேத்தில், சக்கடத்தார், தோம்பு, பிசுக்கால் சாக்கு, துட்டு, நொத்தாரிசு, தொலுக்கு
- போர்த்துக்கேயம் - அலுமாரி, கிருதி, சப்பாத்து, கோப்பை, மேசை, கதிரை, தவறணை, துப்பாக்கி, சாவி
- பிராஞ்சு - குசனி, பிரோ, இலாம்பர்.....
- மராட்டி - அட்டவணை, சாவடி, வில்லங்கம், குண்டான், அபாண்டம், சாம்பார், பட்டாணி,.....
- பாரசீகம் - சபாசு (சபாஷ்), சர்க்கார், சிப்பந்தி, சமூக் காளம், சுமார்.....

பாகதச் சிதைவுகள் :-

“வடமொழிச் சொற்களை நேரே எடுத்தாளாது பாகதத்தின் வழியாகக் கொண்டு வழங்குதலே பண்டைக் காலத்துப் பெரு வழக்கா யிருந்தது” எனக் குறிப்பிடுவர் வையாபுரியார் (இலக்

கணச் சிந்தனைகள் பக். 61.) தொல்காப்பியத்தில் எடுத்தாளப் பட்டுள்ளதாகக் குறிப்பிடும் சொற்களிற சில: அரசர், இலக்கணம், ஆணை, இமை, உருபு, ஐயர், சுண்ணம், தேயம், படிமை, பார்ப்பனர், மாராயம், வண்ணம்.

வடசொல்

தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பிருந்தே தமிழும் சமஸ்கிருதமும் பின்னிப் பிணைந்து விட்டன. தமிழகத்தில் மணிப்பிரவாள நடையென ஒரு நடை தோன்றும் அளவிற்கு சமஸ்கிருதச் சொற்கள் தமிழிற் கலந்தன. ஆரியச் சொற்கள் அளவு மிஞ்சித் தமிழிற் கலந்தனவாயினும், அவை ஆரியச்சொல் உருவத்தில் (பெரும்பாலும்) கலக்கவில்லை. தமிழ் ஒலி மரபை ஏற்று அதற்குத்தக உருவம் பெற்றுத் தமிழிற் கலந்தன. ‘தத்வ’ ஓர் ஆரியச் சொல். ‘தத்துவம்’ எனத் தமிழ் வடிவம் பெற்றுத் தமிழிற் கலந்தது அச்சொல். இவ்வாறு ஆரியச் சொற்கள் ‘தமிழ்மரபு உருவம்’ பெற்றுத் தமிழிற் கலந்த நிலையில், அவை ‘வடசொற்கள்’ எனப்படும். (வேற்று நாட்டான் ஒருவன் இன்னொரு நாட்டிற் குடியேறி, அந் நாட்டுக் குடியரிமையைப் பெறுவது போன்றன இவ்வடசொற்கள். குடியரிமை பெற்ற நாளிலிருந்து அம் மனிதன் புதிய நாட்டின் குடிமகன் ஆவது போல் இவ்வடசொற்களும் தமிழ்ச் சொற்களாகவே மதிக்கப்படல் வேண்டும். இவ்வடசொற்களைக் களைந்து தனித் தமிழ் எழுத வேண்டுமென்ற முனைப்பு, குடியரிமை பெற்ற ஒருவனுக்கு, குடியரிமை நாட்டில் காணி வாங்க உரிமையில்லை என மறுக்கும் அநாகரிகம் போன்றது.)

தனியே சமஸ்கிருதத்திலிருந்து வந்த சொற்களை மாத்திரமன்று, சமஸ்கிருதக் கிளைமொழியான பிராகிருதச் சொற்களையும், வடசொற்கள் எனவே இலக்கணத் துறையினர் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். “சிதைந்தனவரினும் இயைந்தன வரையார்” (தொல். சொல், 402) என்ற சூத்திரத்தால் பாகதச் சிதைவுகளை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர். சேனாவரையர், நச்சினூர்க்கினியர் முதலாயினோர். (இயைந்தன வரையார் - பொருத்தமானவற்றை நீக்கார்). எனவே, ஆரியச் சிதைவு பாகதச் சிதைவு இரண்டையும் வடசொல் என்ற தலைப்பின் கீழ்க் கொள்ள முடிகின்றது.

தமிழ் உருவம் பெற்ற ஆரியச் சொற்களே வடசொற்கள் என்பதைத் தொல்காப்பியனார் தெளிவாகப் புலப்படுத்தி உள்ளார்.

“வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரிஇ
யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லாகும்” (தொல். சொல். 401.)
‘வடசொல்லாவது ஆரிய மொழி ஒலிப்பினின்றும் நீங்கி, தமிழ்
ஒலிப்படி இசைவு பெற்ற சொல்லாகும்’ என்பது இச் சூத்திரத்தின்
பொருள்.

‘வடவெழுத் தொரிஇ’ என்பதற்கு ‘உரப்பியும், எடுத்தும் களைத்தும்
கூறும் வடவெழுத்துக்களின் நீங்கி’ என்று விளக்கம் கொடுப்பர்
நச்சினூர்க்கினியர்.

கவர்க்கம் முதல் பவர்க்கம் முடிய ஐந்துவர்க்கங்களிலுமுள்ள
இரண்டாம் எழுத்துக்கள் ‘உரப்பு’ ஒலி உடையன. குறிப்பிட்ட
வர்க்கங்களில் மூன்றாம் எழுத்துக்கள் ‘எடுப்பு’ ஒலியின. நான்காம்
எழுத்துக்கள் களைத்து உச்சரிப்பன.

‘வடவெழுத்தை நீங்கும், தமிழ் எழுத்தைப் புணரும்’ எனக்
கூறிய தொல்காப்பியனார் இன்ன ஒலி இன்ன ஒலி ஆகும் என்று
கூறவில்லை. அவர் காலத்தில் வடமொழிச் சொற்கள் மிகக்
குறைவாகக் காணப்பட்டபடியால் ஒலி மாற்ற விபரத்தை அவர்
கூறாமல் விட்டிருக்கலாம். நன்னூலார் காலத்தில் வடசொல் ஆதிக்கம்
கூடுதலாகக் காணப்பட்டமையாற் போலும், ஒலித்திரிபு மரபையும்
விபரமாகக் கூறியுள்ளார்.

ஆரியத்திற்கும் தமிழிற்கும் பொது எழுத்தாலும், ஆரியத்திற்கே
உரிய சிறப்பு எழுத்துத் திரிந்த எழுத்தாலும், இவ்விருவகை எழுத்தாலும்
இயைந்து வருவன வடசொல் எனக் கூறுவர் பவணந்தியார்.

‘பொதுவெழுத் தானுஞ் சிறப்பெழுத் தானும்
ஈரெழுத் தானும் இயைவன வடசொல். (நன். 274)

1. பொது எழுத்தால் வந்தன; அமலம், கமலம், காரணம், காரியம்...
2. சிறப்பெழுத்துத் திரிந்த எழுத்தால் வந்தன; முத்தி, பத்தி,
போகி... ..
3. ஈரெழுத்தாலும் இயைந்தன; அரன், அரி, சலம்... ..

தமிழுக்கும், ஆரியத்திற்கும் பொது ஒலிகளைக் கொண்ட
சொற்கள் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளப்படலாம், சிறப்பு ஒலி
களால் அமைந்த ஆரியச் சொற்கள் வடசொல்லாகும்போது
இன்னஒலி இன்ன ஒலியாக மாற்றப்படவேண்டும் என்ற விபரம்
தேவை அல்லவா? அவ் விபரங்களையும் நன்னூலார் பதவியலில்
விபரமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். (நன். 146—150)

வடமொழிகளான ஆரிய மொழிகள் இருவகையாகப் பகுக்கப்
பட்டன, (1) ஆரியத்திற்கு உரிய சிறப்பு ஒலியாலும், (2) பொது
வும் சிறப்பும் ஆகிய ஈரொலியாலும் ஆகிய ஆரியச் சொற்கள்
திரிதல் முதலான விகாரம் பெற்றுத் தமிழில் வழங்கும் போது
அவை ‘தற்பவம்’ எனப்படும். (1) சுகி, போகி, சுத்தி, முத்தி
(2) அரன், அரி, செபம், என்பன தற்பவம் ஆன வடமொழிகள்.

ஆரியத்திற்கும் தமிழிற்கும் பொது எழுத்தால் ஆகி, விகாரம்
பெற்றும் பெருமலும் தமிழில் வழங்குவன ‘தற்சமம்’ எனப்படும்.
காரியம் மரபை முதலாயின பொது எழுத்தால் ஆகித் தமிழிற்
திரிந்த தற்சம மொழிகள். காரியம் இகரம் பெற்றுக் காரியம் ஆகி
யது. மாலா என்னும் சொல், இறுதி ஆகாரம் ஐகாரமாகத் திரிதல்
பெற்று, மரபை எனத் தற்சமம் ஆனது. அமலம், கமலம், காரணம்,
குங்குமம் என்பன பொது எழுத்தாலாகிய சொற்கள்; திரிபு பெரு
மலே தமிழில் வடமொழிகள் ஆயின.

ஆரியச் சொற்கள் வடமொழிகளாவதற்கு நன்னூலார் கூறிய
விதிகளிற் பொருந்துவனவற்றைக் கொண்டு, வேற்றுமொழிச் சொற்
களில் வேண்டியனவற்றைத் திசைச் சொற்களாக மாற்றிக் கொள்
வதும் சாத்தியமே.

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்

நூலகம்

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்
எனது இந் நூலகம்
பதிவு செய்யப்பட்டது
அங்குள்ள நூலகம்
கடவுள் இவ்வூலகம்